

CASA CORPULUI DIDACTIC ALBA
Editura Universul Școlii

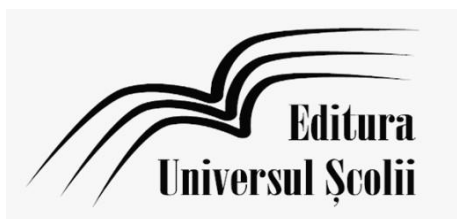
„Educația este un al doilea soare pentru cei care o posedă.” (Heraclit din Efes)

LAUDĂ SEMINTELOR, CELOR DE FAȚĂ ȘI-N VECI TUTUROR!

PUBLICAȚIE ANUALĂ CU LUCRĂRILE
CONCURSULUI
„Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor”
ISSN 2668-0076, ISSN-L 2668-0076

Alba Iulia
2025

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,

E-mail: office@ccdab.ro

concursblaga@ccdab.ro

Director Casa Corpului Didactic Alba:

Prof. Dărămuș Eugenia Marcela

Redactor: prof. Popa Ramona Claudia

Colaboratori: prof. Crișan Monica

prof. Nandrea Maria

prof. Oros Ligia Elena

Bibliotecar : Cutean Irina

Secretar : Oțoiu Diana

Contabil : Bărdăhan Ioana

Tehnoredactare: analist programator, Popa Ioan

SUMAR

pag.

I. ESEU, CRITICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ

Lucian Blaga gândire filosofică și expresie poetică, prof Borteș Monica Alina, Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni, jud. Alba	9
Portret Dorli Blaga. O scurtă privire înapoi în copilărie, prof. Mezei Iuliana, Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Tiur, jud Alba	12
Viziunea filosofico-științifică blagiană: o aspirație unificatoare, lumina, prof. Acăr Coculiana, Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău	14
Prin ochii lui Lucian Blaga, eleva, Băleanu Diana Andreea, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba, prof coordonator Tarko Iulia	21
Misterul și lumina în poezia lui Lucian Blaga, eleva Frîncu Ioana Gabriela, Liceul Tehnologic „Ștefan Manciulea” Blaj, prof. coordonator Savonea Cristina	23
Meșterul Manole-dramaturgia românească prin ochii lui Lucian Blaga, eleva Rancea Ayana, Liceul Teoretic Teiuș, jud Alba, prof. coordonator: Pop Romina	26
Lumina, o paradigmă a iubirii blagiene, eleva Cristea Andreea Miruna, Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău, prof. coordonator: Acăr Coculiana	30
Lucian Blaga, personalitate remarcantă a culturii române, eleva Groza Alexandra, Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău, prof. coordonator: Acăr Coculiana	33

II. INFORMARE – DOCUMENTARE

Laudă semintelor celor de față și-n veci tuturor, elevul Nuț Radu, Liceul cu Program Sportiv Alba, jud. Alba, coordonator, bibliotecar școlar Gheorghiu Raluca	37
---	-----------

III. ARTE PLASTICE

Motto: „Să creezi ca un zeu, să poruncești ca un rege, să muncești ca un rob!” eleva Ignea Ana Maria, Palatul Copiilor Alba, prof. coordonator, Noemi Kusztos	49
Motto: „ CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI!. Foarte bine- dar pentru a începe ceva în viață, ne trebuie să așteptăm până te vei cunoaște pe tine însuși. N caz contrar, această lozincă ar deveni pentru fiecare un epitaf, eleva Molnar Vivien, Colegiul Tehnic Apulum Alba Iulia, jud Alba, prof. coordonator Cunțan Mariana	50
Motto: „ Cu cât oamenii îmbătrânesc, cu atât spiritul lor devine mai suplu, mai cald, dobândind o înfățișare mai organică. S-ar zice aproape că pentru spirit, timpul este o dimensiune a întineririi , eleva, Sasu Mălina, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba, coordonator: prof. Tarko Iulia	51
Motto: „ Din vârful de munți amurgul suflă/cu buze roșii/în spuza unor nori/și-ațăță/jăriticul ascuns/sub valul lor subțire de cenușă” eleva, Toader Andrada, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, coordonator: prof. Todoran Simona	52

Motto : „Copilul râde-înțelepciunea și iubirea mea e jocul”, eleva Radu Nadia , Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia, prof. coordonator Rusu Sofica	53
Motto : „Singura diferență între o zi bună și una rea este atitudinea ta”, eleva Jidveian Lucreția Ioana , Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud Alba, prof. coordonator Seicean Daiana	54
Motto: „Nu există un om atât de laș, pe care iubirea să nu-l transforme în erou ”, eleva, Gruică Karla Maria , Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud, jud. Alba, coordonator: prof. Mărginean Mariana	55
Motto: „Frumusețea este peste tot în jurul nostru ”, eleva, Plăcintă Daria , Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, coordonator: prof. Rusan Mirela	56
Motto: „ Lumina poate răsări și din cele mai întunecate locuri”, eleva, Opincariu Laura Maria , Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba, coordonator, bibliotecar școlar Berghian Cristina Nicoleta	57
Motto: „Destinul omului este creația”, eleva, Popa Olteanu Alexandra , Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, coordonator, prof. Săsărman Adriana	58
Motto: „Fiecare grăunte este o matrice a devenirii sub lumina fierbinte a verii”, eleva, Ungurașu Maria Ștefania , Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, Bacău coordonator: prof. Acăr Coculiana	59
Motto: „Cine crede în zbor, e stăpân peste zare”, eleva Dărămuș Natalia , Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu”, jud Alba, coordonator: prof. Popa Ramona	60

IV. CREAȚIE LITERARĂ

Motto: „ Cine crede în zbor este stăpân peste zare”, prof. Mircea Cosmina , Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia , jud. Alba	62
Motto: „Dacă Dumnezeu a făcut lumea după chipul și asemănarea sa, nu înseamnă că Dumnezeu este ca omul, ci că omul este un Dumnezeu pe pământ” eleva Purcar Georgiana Alexandra , Liceul Teoretic „Petru Maior” Ocna Mureș, coordonator: prof. documentarist Lupșan Mihaela Diana	63
Motto: „ Iubind- ne-ncredințăm că suntem” elevul Filimon Cosmin , Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia, coordonator prof Mircea Cosmina	64
Motto: „Să nu te cerți cu oamenii mai mult decât cu tine însuși”, eleva, Paraschiv Sidonia , Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, coordonator: prof. Simu Carmen	66
Motto: „ Iubirea și natura nu sunt paralele, ci se intersectează la momentul potrivit ”, eleva, Ploscă Lidia Rahela , Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, coordonator : prof. Tarko Iulia	68
Motto: „A cunoaște-nseamnă iarnă,/ a iubi e primăvară” , eleva Alb Maria Roxana , Liceul Teoretic „Corneliu Medrea” Zlatna, coordonator: prof. Rof Elena	70
Motto „ Poezia este un veșmânt în care ne îmbrăcăm iubirea și moartea”, eleva Măglaș Lavinia , Liceul Teoretic „Petru Maior” Ocna Mureș, jud. Alba, coordonator: prof. documentarist Lupșan Diana	72

- Motto: „Destinul omului este creația”, eleva Rancea Ayana, Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, coordonator: prof. Pop Romina** 73
- Motto: „Printre degete, uneori, îmi curge aurul visării..”, eleva, Arion Irina, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia, coordonator: prof Marinceș Marinela** 76
- Motto :„ Sufletul trăiește prin cuvânt”, eleva, Opincariu Laura** 79
Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud Alba , coordonator, **prof. Tarko Iulia**
- Motto: „ ...un ecou în zadar”, eleva, Dondoș Eliza Nicoleta, Liceul Tehnologic Ocna Mureș, coordonator, bibliotecar școlar: Bugan Luminița** 80

V. TRADUCERE

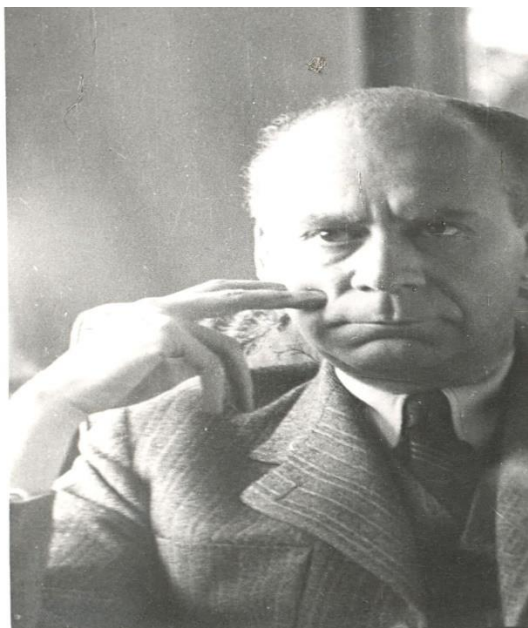
LIMBA ENGLEZĂ, LIMBA FRANCEZĂ, LIMBA GERMANĂ, LIMBA ITALIANĂ

- Motto: „No one is too old for stories”, prof. Somsai Anca Raluca , Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia/ Școala Gimnazială „Timotei Ovidiu Târnu” Stremț** 82
- Motto: „Înc-o dată iar și iară/A iubi e primăvară”, prof. Mureșan Roxana Diana,** 85
Liceul cu Prgram Sportiv Alba Iulia,
- Motto: „ A fost cândva pământul nostru străveziu”, eleva Fleșer Alexa Gabriela,** 87
Liceul cu Prgram Sportiv Alba Iulia, coordonator **prof. Jurca Mirela**
- Motto: „ Educația generează încredere. Încrederea generează speranță. Speranța generează pace”, elevul, Jurca David Nicolas, Liceul cu Prgram Sportiv Alba Iulia,** 90
coordonator **prof. Jurca Mirela**
- Motto: „ Viitorul are un mod de a ajunge neanunțat.”, eleva, Băleanu Diana Andreea,** 93
Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud Alba, coordonator, **prof. Tarko Iulia**
- Motto: „ Eu nu strivesc corola de minuni a lumii...eu o slăvesc”, elevul, Mureșan Răzvan Andrei, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, coordonator, prof. Mureșan Roxana** 96
- Motto: „ Ai încredere și acționează ca și cum ar fi posibil să reușești”, eleva, Breazu Alexandra, Colegiul Național „Inchentie Micu Clain” Blaj, coordonator, prof. Seicean Daiana** 98
- Motto: „Every day brings a new start”, eleva, Horhat Diana, Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia, coordonator, prof. Somsai Anca Raluca** 100
- Motto: „Only wild horses have wings”, eleva, Gașpar Elisa, Școala Gimnazială „Timotei Ovidiu Târnu” Stremț, coordonator, prof. Somsai Anca Raluca** 102
- Motto: „Carpe diem”, eleva, Buzdugănaru Lorena, Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia, coordonator, prof Somsai Anca Raluca** 104
- Motto: „ After the storm comes the light”, eleva, Gemănescu Nicoleta, Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia, coordonator, prof Somsai Anca Raluca** 106

Motto: „Tomorrow is another day”, elevul, Oprea Eduart, Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia, coordonator, prof Somsai Anca Raluca	108
Motto: „ Fii o voce, nu un ecou!”, eleva Matei Sophia, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba, coordonator prof. Seicean Daiana	109
Motto: „ Do not waste your time looking for an obstacle — maybe there is none” eleva Aldea Antonia Denisa, Liceul Teoretic Teiuș, coordonator prof. Oltean Corina	111
Motto: „ It’s alright not to get it right from the get-go, eleva, Duruttya Denisa Antonia, Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud, coordonator, prof. Mărginean Mariana	114
Motto: „Lumina minții mele sporește taina lumii, nu o dezvelește” elevul, David Dragoș Nicolae, Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni, coordonator, prof. Borteș Monica Alina	116
Motto: „Eu, cu lumina mea, sporesc a lumii taină” elevul: Dumbrăvean David, Școala Gimnazială „Toma Cocișiu” Blaj , coordonator, prof. Ciolan Lenuța	118
Motto: „Te poți împodobi cu penele altuia dar nu poți zbura cu ele”, eleva, Balea Ioana, Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni, coordonator, prof. Borteș Monica Alina	120
Motto: „Am înțeles păcatul ce apasă peste casa mea/ca un mușchi strămoșesc”, prof. Rusu Sofica, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia	124
Motto: „Poezia este căsătoria realității cu idealul, în sufletul poetului”, prof. Petrovan Elena Anamaria, Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra	128
Motto: „Și cumpănim ce e, ce-a fost. /Noroc înalt, pornit cu rost, /ne-ntâmpină de sus prin vânt, /să nu ne-ajungă-n văi nicicând.”, eleva, Miclea Roberta Andrada, Colegiul Național „Horea. Cloșca și Crișan” Alba Iulia, coordonator, prof Rusu Sofica	130
Motto: „Veșnicia s-a născut la sat ”, eleva, Ihuț Marcela, Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra, coordonator, prof. Petrovan Elena Anamaria	137
Motto: „ În Hades e - tot ce-a trecut prierii și iubirile..”, eleva, Beleiu Denisa, Colegiul Național „Horea. Cloșca și Crișan” Alba Iulia, coordonator, prof Rusu Sofica	139
Motto: „Fericirea este viața activă”, eleva, Goarnă Larisa Andreea, Liceul Teoretic Teiuș, coordonator, prof. Săsărman Georgeta Adriana	142
Motto: „Din cer a venit un cântec de lebăda. Noi și Pământul”, eleva Damian Tania, Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia, coordonator, prof. Damian Elena	145

***Lucrările premiate în cadrul concursului „Laudă semintelor,
celor de față și-n veci tuturor!”***

SECȚIUNEA

ESEU, CRITICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ

elevi și profesori

Motto: „O singură rugăciune am: „Doamne, să nu mă lași niciodată să fiu mulțumit cu mine însumi!” (Lucian Blaga)

LUCIAN BLAGA: GÂNDIRE FILOSOFICĂ ȘI EXPRESIE POETICĂ

Prof. Borteș Monica-Alina,
Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni, jud. Alba

Lucian Blaga este una dintre cele mai complexe și influente figuri ale literaturii și filosofiei românești. Prin opera sa, el reușește să îmbine poezie, filosofie și critică literară într-un mod profund și inovator, oferind o viziune unică asupra cunoașterii, mitului, culturii și metafizicii. Cercetarea eonului dogmatic blagian presupune explorarea concepțiilor sale asupra modului în care dogma și mitul modelează gândirea umană și cultura unei societăți.

Un prim argument care susține această idee este faptul că Lucian Blaga a dezvoltat un sistem filosofic original, structurat în jurul conceptelor de "cunoaștere paradisiacă" și "cunoaștere luciferică". Acestea reflectă două moduri fundamentale prin care omul percepe realitatea: prima, bazată pe raționalitate și logică, iar a doua, specifică spiritului creator, care descoperă adevăruri prin intuiție și imaginație. Această viziune filosofică se regăsește din plin în poeziile sale, unde metaforele creează o lume plină de mister și simbolism.

Cum de altfel, am menționat mai sus, Blaga introduce o distincție fundamentală între două tipuri de cunoaștere: Cunoașterea paradisiacă, care este de tip pozitivist, bazată pe explorarea lumii prin intermediul rațiunii și al științei. Aceasta este o cunoaștere descriptivă, caracterizată de obiectivitate și claritate. Cunoașterea luciferică, pe de altă parte, este specifică omului care își asumă căutarea misterului, care încearcă să descopere adevărurile ascunse dincolo de aparențe. Aceasta este o formă de cunoaștere creativă, proprie filosofiei, artei și poeziei.

În volumul *Poemele luminii*, Lucian Blaga își exprimă fascinația față de mister și conceptul de cunoaștere luciferică, o idee centrală în filosofia sa. Poezia devine astfel un mijloc prin care Blaga nu doar explorează frumusețea lumii, ci și sugerează faptul că adevărata cunoaștere nu constă în dezvăluirea misterului, ci în aprofundarea și potențarea acestuia. În *Poemele luminii*, Blaga refuză explicația rațională și folosește metafora și simbolul pentru a exprima frumusețea necunoscutului. Astfel, folosește poezia ca mijloc de explorare a misterului. Volumul este marcat de imagini luminoase, cosmice, în care poetul își afirmă dorința de a trăi intens și de a pătrunde taina existenței printr-o formă de cunoaștere extatică.

În „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, poetul afirmă că nu vrea să distrugă misterul lumii printr-o cunoaștere analitică, ci să-l intensifice prin trăire poetică. Un alt exemplu este „Lumina”, lumina nu este doar un simbol al cunoașterii, ci și al transcendenței, sugerând o revelație care nu se lasă pe deplin deslușită. La fel și în „Izvorul nopții”, contrastul dintre lumină și întuneric reflectă ideea că frumusețea lumii derivă din tainele ei nedescifrate.

În *Poemele luminii*, Blaga nu folosește poezia pentru a explica lumea, ci pentru a revela misterul ei într-un mod profund artistic. Prin simboluri precum lumina, umbra, iubirea și natura, el exprimă o viziune asupra cunoașterii în care misterul nu este un obstacol, ci o dimensiune esențială a existenței. Astfel, volumul devine o expresie poetică a cunoașterii luciferice și a fascinației lui Blaga față de taina universului.

Un al doilea argument este reprezentat de conceptul de "spațiu mioritic", introdus de Blaga în studiile sale de filosofie a culturii. Acest spațiu, definit de undulațiile line ale dealurilor transilvănene, se reflectă în lirica sa prin imagini poetice specifice, care sugerează o viziune asupra lumii filtrată prin sensibilitatea poporului român. De exemplu, în poezia "Eu nu strivesc corola de minuni a lumii", Blaga exprimă crezul său artistic și filosofic: refuzul de a diseca misterul existenței și dorința de a-l păstra intact prin actul creației poetice.

Lirica lui Blaga preia acest concept de "spațiu mioritic", și îl transformă într-un registru poetic aparte, în care natura devine un element fundamental al viziunii sale filosofice. În poemele sale,

dealurile, izvoarele, satele și bisericile vechi nu sunt doar elemente descriptive, ci simboluri ale unei viziuni asupra lumii. De exemplu, în poezia „Sufletul satului”, el descrie satul românesc ca având un „suflet” propriu, un spațiu sacru care reflectă identitatea spirituală a neamului. „Peisaj transcendent” surprinde aceeași viziune a unei naturi care modelează sufletul omenesc și influențează percepția asupra existenței. Blaga folosește „Spațiul mioritic” ca expresie a sensibilității poporului român. Prin această viziune asupra lumii, Blaga subliniază specificul sufletului românesc, care nu este marcat de revolte puternice sau de dorința de cucerire, ci de o armonie profundă cu universul. Conceptul de „spațiu mioritic” demonstrează încă o dată sinteza dintre filosofia și poezia lui Blaga. Pe de o parte, el creează o teorie filosofică despre influența spațiului asupra culturii, iar pe de altă parte, transfigurează poetic această idee, oferind imagini lirice care reflectă sensibilitatea și viziunea specifică poporului român. Astfel, creația lui Blaga rămâne un exemplu remarcabil de îmbinare între gândirea profundă și expresia artistică.

În poeziile sale, natura nu este un decor pasiv, ci un spațiu plin de taină și semnificație, un loc unde omul trăiește în echilibru cu destinul său.

Un al treilea argument este interconectarea profundă dintre limbajul filosofic și cel poetic la Blaga. Opera sa nu este doar o succesiune de idei abstracte, ci o explorare a profunzimilor ființei prin intermediul poeziei. Simbolurile utilizate, precum lumina, umbra, miturile arhaice sau cosmosul, sunt totodată elemente filosofice și poetice, ilustrând unitatea dintre cele două dimensiuni ale gândirii sale.

La Blaga, filosofia nu este o simplă construcție abstractă, ci o explorare a profunzimilor ființei prin intermediul poeziei. Simbolurile sale recurente: lumina, umbra, miturile arhaice și cosmosul, au atât valoare filosofică, cât și poetică, demonstrând unitatea celor două dimensiuni ale gândirii sale.

Blaga utilizează un set de simboluri care transcend granițele dintre gândirea filosofică și cea poetică, creând astfel puntea dintre filosofie și poezie:

Lumina – simbol al cunoașterii, dar și al transcendenței și revelației. În „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, lumina cunoașterii luciferice nu desființează misterul, ci îl îmbogățește.

Umbra – reprezintă necunoscutul, misterul și limitele cunoașterii umane. Apare frecvent în poeziile sale ca simbol al tainelor existenței.

Mituri arhaice – Blaga recuperează miturile și tradițiile populare românești, integrându-le într-o viziune filosofică despre destin, cultură și spiritualitate.

Cosmosul – Universul infinit și misterios reflectă ideea că existența umană este parte a unui mare puzzle cosmic, imposibil de descifrat complet.

Blaga nu separă filosofia de poezie, ci le îmbină, considerând că ambele au rolul de a dezvălui misterele lumii. Filosofia sa se axează pe teoriile despre cunoaștere, cultură și existență, iar în poezie transpune aceleași idei într-un limbaj metaforic.

Un alt argument care susține interconectarea dintre filosofia și expresia poetică în opera lui Lucian Blaga este „Trilogia culturii”, o lucrare fundamentală în care gânditorul român își conturează viziunea asupra culturii și a modului în care aceasta ia naștere. Blaga nu abordează cultura ca pe un simplu produs al rațiunii, ci ca pe un fenomen profund marcat de mister și de inconștientul colectiv, idei care sunt reflectate și în creația sa poetică.

În „Trilogia culturii”, Lucian Blaga dezvoltă o teorie originală asupra culturii, bazată pe trei concepte esențiale: „Orizontul” și „Stilul” – Fiecare cultură este determinată de un orizont specific (spațial, temporal și spiritual), care modelează expresiile sale artistice și intelectuale. Stilul este marca distinctivă a unei culturi, exprimându-i identitatea profundă. Cenzura Transcendentă. O idee centrală a filosofiei lui Blaga, conform căreia umanitatea nu are acces direct la adevărul absolut, fiind limitată de o barieră metafizică. Cultura apare ca o formă de compensare a acestui „interzis”, încercând să tranșeze limitele impuse. Metafora Revelatoare – Cultura, și mai ales arta, folosește simboluri și metafore pentru a apropia omul de misterul existenței, fără însă a-l revela complet.

Eonul dogmatic, așa cum este înțeles în filosofia blagiană, desemnează o perioadă istorică sau spirituală în care dogmele și credințele colective joacă un rol fundamental în structurarea cunoașterii și a culturii. Această viziune este strâns legată de teoria sa despre cenzura transcendentă, conform căreia omul este împiedicat să acceseze adevărul absolut, fiind în schimb orientat către mister și simbol.

Astfel, miturile și dogmele devin elemente esențiale ale unei realități intermediare între absolut și cunoașterea umană.

Blaga consideră că progresul autentic al spiritului uman este posibil doar prin cunoaștere luciferică, prin explorarea neîncetată a misterului și prin refuzul acceptării dogmelor ca adevăruri absolute.

Mitul ocupă un loc central în viziunea lui Blaga, fiind perceput nu doar ca o poveste a trecutului, ci ca o structură vie, capabilă să modeleze gândirea și identitatea unui popor. În lucrările sale filosofice, precum *Spațiul mioritic* și *Trilogia culturii*, Blaga explorează ideea că fiecare cultură se dezvoltă sub influența unor factori mitici și metafizici care îi conferă o identitate distinctă.

În creația sa poetică, Blaga transpune aceste concepte filosofice în imagini lirice, ilustrând modul în care cultura devine o formă de expresie a misterului. Cenzura Transcendentă apare în poezii precum „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, unde poetul refuză să reducă misterul lumii la explicații raționale, preferând să-l intensifice prin creația artistică. Orizontul și stilul sunt reflectate în poezia sa prin influența miturilor românești și a „spațiului mioritic”, care oferă un cadru specific gândirii sale poetice. Metafora revelatoare domină întreaga sa operă, fiind prezentă în imagini precum lumina, umbra, izvorul sau satul românesc, toate sugerând ideea că arta și poezia nu explică lumea, ci o îmbogățesc prin simboluri.

În poezie, mitul devine un instrument de revelație, un mod prin care poetul pătrunde în esența sacrului. Volumele sale, precum *Poemele luminii* și *Lauda somnului*, sunt profund impregnate de simboluri mitice și metafizice, creând un univers liric în care omul dialoghează cu divinitatea și cu misterul existenței.

Blaga nu este doar un poet și filosof, ci și un important gânditor al identității naționale. Prin studiile sale de istorie și critică literară, el analizează modul în care cultura românească s-a format sub influența miturilor și tradițiilor autohtone. Conceptul de *spațiu mioritic* este o expresie a acestei viziuni, sugerând că specificul românesc se definește printr-o anumită raportare la destin, la natură și la transcendent.

În concluzie, Lucian Blaga s-a remarcat printr-o activitate intelectuală extrem de variată, iar operele sale au fost încadrate atât în curentul modernist, cât și în cel expresionist. Eonul dogmatic blagian reprezintă o cheie esențială pentru înțelegerea viziunii sale filosofice și literare. Prin distincția dintre cunoașterea paradisiacă și cea luciferică, prin explorarea mitului ca element constitutiv al culturii și prin analiza impactului metafizicii asupra spiritului uman, Lucian Blaga reușește să construiască un sistem de gândire profund original. Opera sa rămâne un reper fundamental pentru literatura și filosofia românească, demonstrând că adevărata cunoaștere nu este doar acumulare de informații, ci și o neîncetată căutare a misterului existențial.

Bibliografie

1. POP, Ion. *Lucian Blaga - universul liric*, București: Cartea Românească, 1981
2. TODORAN, Eugen. *Lucian Blaga, mitul dramatic*, Timișoara, Facla, 1985
3. GANĂ, George. *Opera literară a lui Lucian Blaga*. București: Editura Minerva, 1976
4. BLAGA, Lucian. *Revolta fondului nostru nelatin*, Gândirea, I, 1921, nr. 10, p. 181-182;
5. BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*, Humanitas, București 2012;
6. VATAMANIUC, Dimitrie *Lucian Blaga, 1895-1961. Biobibliografie*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1977
7. TÂNASE, Al. *Lucian Blaga - filosoful poet, poetul filosof*, Editura Cartea Românească, 1977
8. [BLAGA, Lucian. - Wikipedia, biografie și opere](#)
9. [BLAGA, Lucian. Internet Encyclopedia of Philosophy, detalii despre opera filozofică](#)
10. MARICA, Valentin. *Conținutul sufletesc al satului - idee la Octavian C. Tăslăuanu și Lucian Blaga*. În: Studii de istorie și critică literară. Florești, Editura Limes, 2023, p. 54-64.

Motto: „Copilăria este inima tuturor vârstelor.” (Lucian Blaga)

PORTRET DORLI BLAGA. O SCURTĂ PRIVIRE ÎNAPOI ÎN COPILĂRIE

Profesor: **Mezei Iuliana Mădălina**

Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Tiur, jud Alba

E foarte greu să scrii despre ceea ce iubești. Fie oameni, fie amintiri, imagini, dificultatea vine din găsirea unui aspect estetic care să surprindă sentimentele, inefabilul...apoi, poți aluneca ușor în desuet, pierzându-se esențialul, ideea care străbate, ca un fir roșu, gândirea.

Dacă mi s-ar cere să mă întorc în copilărie și să spun un singur lucru pe care l-am iubit atunci, în afară de familie, aș spune fără să ezit: biblioteca. Am iubit biblioteca, ca pe o ființă cu mai multe fețe, de dinainte să știu să citesc. În casa bunicilor, o simțeam și o consideram ca pe un obiect de bun gust, la care nu poți merge oricum, ci cu smerenie. Era elegantă și de bun gust, în decorul casei, dar și ceva păstrător de mari secrete, acolo, în interiorul cărților, între coperti. Mă apropiam și răsfoiam, admiram imaginea copertilor și făceam un exercițiu drăguț: încercam să compun povestea după imagine. În unele cărți monografice erau imagini asociate cu textul, ca o mărturie. Așa am dat peste pozele dintr-o carte cu Dorli blaga, în brațele tatălui, marele Lucian Blaga. O priveam pe acea fetiță și chipul ei bălai îmi spunea, de dincolo, că nimic nu o poate atinge, intimidă, supăra... Că timpul însuși nu are putere asupra ei, dintr-un punct de vedere inexplicabil, o putere și o forță a conștientizării a cine este, fără patimă, fără laudă, fără emfază. Că nimic din ce este lumesc nu o poate dezrădăcina din trunchiul unui arbore puternic. Și odată cu trecerea anilor, adult fiind, mi-am dat seama că percepția mea de copil, intuiția, nu m-a înșelat. Se spune că intuiția este, de fapt, sufletul. Nu știu ce legătură dar, dar fetița aceea a rămas, până la trecerea în neființă, aceeași statornică și mare iubitoare a tatălui.

Dorli Blaga, conștientă că are o datorie sfântă, să păstreze patrimoniul spiritual al tatălui ei, ca ramură dintr-un arbore cu esențe tari, a rămas oarecum la umbra acestui arbore, dar nu în umbra lui. Dorli Blaga a contrazis mitul acela că nimic nu poate crește la umbra marilor arbori, prin prezența atitudine, personalitate puternică și o prezență a spiritului înaltă și covârșitoare. Ea a trăit, nu în umbra tatălui, ci la umbra lui, extinzându-și o latură proprie, nu în orice spațiu, ci doar în acela în care s-a născut. Doar alături, intru totul absorbită de rădăcini, de satul natal, de părinți, de bunici, de spațiul filosofic pe care l-a înțeles până în străfunduri, de căsuța albastră pe care a păstrat-o neatinsă de kitsch și depersonalizare, de un spirit care nu se poate descrie în cuvinte, pe care nici ea, fiica poetului filosof, nu-l putea descrie. Poate că, nu-i așa, e foarte greu să scrii despre ceea ce iubești!

În tăcerea și discreția care-i stătea pe frunte ca o coroană, Dorli Blaga a purtat o viață semnul tatălui, acela al tăcerii filosofice, al solitudinii impunătoare, al cărții de căpătâi, dar și semnul faptelor. Apoi, cel mai sensibil semn, acela al dorului ce nu se poate rosti. Dorli..dor.. Un dor ce naște și trăiește să poarte memoria tatălui, dar nu ca o povară ci ca pe o datorie și o iubire sfântă. Și trece în neființă cu acest semn al dorului.

La Cluj, Dorli Blaga continuă cu îndârjire și deplină conștiinciozitate, să poarte, pe urmele poetului, o conștiință: aceea a culturii filosofice împletite în corola de minuni a poeziei și a prozei. Ca un stindard al rezistenței, într-o lume care își pierde valorile umaniste, Dorli Blaga l-a publicat pe tatăl ei toată viața, în perioade dificile, după ce poetul nu a mai trăit, fără compromisuri de niciun fel, devenind poate incomodă. Dar era singura soluție. Astfel, Dorli Blaga își asumă rolul de fiică-martir, alături de mama sa, pe care o îngrijește în ultimii ani. La fel cum soția și-a călăuzit soțul, prin faptul că

i-a fost muză, spre o creație desăvârșită, la fel și fiica, poartă stigmatul românesc al dorului și își ghidează memoria spre perfecționarea imaginii paterne, din punct de vedere spiritual. Astfel apare în fel de renunțare la sine. Și o continuitate care străbate timpul. Dorli Balga, fiica poetului, sub semnul dorului de părintele ei... O căutare, o dorință, o zbatere a păstrării memoriei. Pentru că e foarte greu să scrii despre ceea ce iubești... .

Motto: „Niciodată vreun muritor nu va putea să exprime natura luminii; și dacă totuși se va găsi cineva s-o facă, el nu va fi înțeles de nimeni, întocmai ca LUMINA.” (Goethe)

VIZIUNEA FILOSOFICO-ȘTIINȚIFICĂ BLAGIANĂ: O ASPIRAȚIE UNIFICATOARE, LUMINA

Profesor, **Acăr Coculiana**

Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău

Ca un omagiu făcut memoriei filosofului-poet și, mai ales, ca un dar de referință întors în alt chip – prin rezonanțele “luminii vii” – culturii române, câteva considerații integratoare privitoare la ceea ce reprezintă sistemul filosofic al lui Blaga. El urmărește condițiile etno-culturale și istorice ale cunoașterii, prin articulațiile și formele ei, cât și posibilitățile imanente și tâlcurile transcendente ale acesteia. Toate interpretările care definesc filosofia lui Blaga, ca irațională și alogică, “pornesc de fapt de la agnosticismul lui Blaga care nu exclude raționalismul, ci un nou tip de raționalism” [Cazan, 1983: 48]. Poziția filosofică a lui Blaga se găsește într-o frumoasă companie, scandată de nume ilustre ca: Platon, Nietzsche, Heidegger. Astfel, “filosofia nu mai este reflecție despre lume, ci regândire a lumii, traducere și explicare în alt univers contextual.” [Goian, 1987: 353] Sistemul lui Blaga promovează, într-o dimensiune trans- și inter-disciplinară posibilitățile de aprehendere a lumii, urmând totodată o nouă revigorare a potențialului creator.

1. Filosofia lui Blaga, expresie a antinomiei transfigurate

Plecând de la natura discontinuă a energiei și de la natura ondulatorie a materiei, unii cercetători pledează în favoarea aplicării “epistemologiei fizice” [Bohr, 1948: 317-318] (metoda complementarității) în domenii ca biologia, sociologia și psihologia. Aplicarea metodei discursive în interpretarea filosofică a științei și viceversa îi părea lui Lucian Blaga “una din reformele metodologice cele mai importante ale științei” [Blaga, 2013:128], care l-a determinat să introducă în sistemul său filosofic *metoda antinomiei transfigurate*. Blaga a folosit această strategie analitică în asumarea unor chestiuni legate de caracterul dual, corpuscular și ondulatoriu al luminii – două realități profund contradictorii. Astfel, metoda “antinomiei transfigurate” – schițată în 1924 în *Filosofia stilului* și definitivată în *Eonul dogmatic* și *Cunoașterea luciferică* (1930-1933) – constituie prima matrice a filosofiilor deschise din secolul XX. Prin “antinomia transfigurată” au putut fi acceptate în știința modernă teorii contradictorii “ridicate la rangul de principiu ” [Dumitriu, 1969: 37] prin care fiecare poate explica o față mai complexă a realității din lumea subatomică, cum sunt teoria corpusculară a materiei și a radiației, precum și teoria ondulatorie. Pentru Blaga, filosofia oferă coordonate de referință în care soluțiile concrete oferite de știință pot fi comparate, apreciate și evaluate. Cunoașterea științifică reclamă și cunoașterea filosofică și reciproc.

Întrebări existențiale ca: *Ce este lumea, în totalitatea ei atât de diversă și de variabilă ca aspecte, ce este lumea în substanța ei?* (Thales) sau “*Ce este în ființa sa sunetul?*” și le-au formulat mulți fizicieni purtați de imaginea unui arhetip, al unui model la care ei țin să-și explice fenomenele. Ele își pot găsi răspunsul în geneza prin lumină a cosmosului. Ideea de substanță a lumii și ideea mecanicității matematic determinabile, cu care fizicienii prefigurează conținutul răspunsului, constituie “zarea interioară” a problemei. Este știut faptul că “aria unei probleme filosofice o constituie totdeauna, fie explicit, fie implicit, TOTUL existenței (lumea), iar zarea interioară rămâne totdeauna într-un mare grad indeterminată; pe când o problemă științifică are totdeauna o arie circumscrișă și o zare interioară complex determinată” [Blaga, 2013: 52]. Apariția și devenirea lumii are ca esență *lumina* cu diferitele ei conotații metafizice, fizice și apoi sunetul asociat cu ideea de

fizică, de “rezonanță” și de “vibrație”, de “acțiune” și de “mișcare” [Stănciulescu, 2017: 23] . Putem spune că geneza lumii prin Big-Bang se regăsește în sunetul primordial al cărui ecou mai persistă încă în radiația remanentă de 3K, ca vibrație proprie unei neauzite “muzici a sferelor”, efect a armoniei cosmice. Big-Bang-ul are la bază teoria astrofizicianului George Gamow, care prezintă o primă fază explozivă în care domină fenomene nucleare ce conduc la formarea atomilor, urmată de o fază de condensare a materiei formate în stele și galaxii. Faza actuală se remarcă prin expansiunea galaxiilor și stingerea unor stele urmată apoi de o fază a contracției Universului datorită gravitației.

Big-Bang-ul, concurat doar de Bit-Bang-ul postulează manifestarea legilor devenirii creatoare – “legea ciclului entropic” (legea celor trei stadii) și “legea continuității informaționale”. În termenii tehnologiei informației ar necesita trecerea oricărui sistem prin stadiul dezorganizare, organizare, dezorganizare sau în termenii limbajului termodinamic spus, trecerea prin stadiul de entropie – negentropie – entropie. Drept urmare, nicio realitate materială sau spirituală nu se sfârșește în mod arbitrar, ci își transmite într-un fel sau altul informația esențializată în contextul altei realități structural sau / și funcțional diferită de cea inițială. Plecând de la imaginea unui Univers care s-a dezvoltat prin explozia Big Bang, fizicienii au făcut o incursiune inversă în timp, spre originile cosmosului înapoi până la timpul 10^{-43} secunde. Această barieră temporală a mai fost numită “zidul lui Plank” întrucât atunci au luat naștere însăși legile fizicii, pentru că înainte de acest moment este “nimicul” care “zăcea în agonie”. Faptul științific argumentat că, în calitate de undă electromagnetică, lumina este purtătoare de informație și energie, constituie un suport rațional pentru afirmația că dintotdeauna a fost Cuvântul-Lumină, respectiv Lumina-Cuvântului. În măsura acestei unități, “cuvântul-lumină” – în egală măsură fizic (prin semnificantul său) și metafizic (prin semnificația sa) – constituie un liant de referință.

Într-o teorie filosofico-științifică a unității lumii, importantă este “nu atât imaginea fizică a universului, cât mai ales corelația dintre fizic, biologic și social, dintre material și ideal, dintre obiect și subiect, și în cele din urmă, dintre om, natură și societate. Toate acestea sintetizate într-o perspectivă filosofică” [Tudorescu, 1976: 97]. Gânditorul Lucian Blaga aduce în discuție trei teorii care au revoluționat lumea științifică a timpului său, cu înrâuriri spectaculoase în câmpul filosofiei, presupunând implicit prezența “luminii complexe” – ca un reper-cheie al “Unității Esențiale”, al legăturii omului cu macro- și micro-cosmosul – prin:

— *teoria relativității*, cu rezonanțe majore în cosmologie, implicând prezența creatoare a radiației electromagnetice – a “câmpurilor de lumină” – la nivelul universului macrocosmic, cum ar fi de pildă structurile de tip “tunel Einstein-Rosen”, care unesc o “gaură neagră” (*black-hole*) și o “gaură albă” (*quasar*), în care lumina este comprimată imploziv (Big-Crunch) și expulzată exploziv (Big-Bang);

— *teoria cuantică*, ce presupune existența cuantelor din fizica particulelor elementare, în măsură să valideze unitatea dezirabilă dintre forțele fundamentale: forța tare și slabă, forța electromagnetică și gravitațională, “lumina” fiind până în momentul de față validată între micro- și macro-cosmos (prin forța electro-slabă, descoperită în urmă cu câteva decenii deja);

— *teoria entelehială* în biologie, implicând prezența vitalismului lui Driesch [1914]– a câmpului biologic (bioluminescență) – pe care în prezent concepția biofotonică o validează științific [Popp, 1992: 5-18].

Dintre considerațiile științifice pe care Blaga le-a realizat în legătura cu cele trei teorii mai sus numite – comentarii realizate cu precădere în *Trilogia culturii* – consemnăm câteva în care lumina este nemijlocit implicată, pe de o parte, în care intuiția unui potențial om de știință s-a deschis către viitoare descoperiri științifice, pe de altă parte.

■ **Teoria relativității.** Einstein stabilește constanța vitezei luminii, care după părerea lui Blaga ridică paradoxul experimentului lui Michelson la valoarea de paradoxie principală. Aceasta pentru că saltul către postularea unui *ce* incomprehensibil în transcendent, nu se face prin revelație, ci prin experiență. Einstein nu a explicat paradoxiile teoriei relativității prin renunțare la logică, ci a modificat doar termenii crono-spațiali încărcăți în mecanica clasică cu sens absolut, dându-le astfel un înțeles relativ, deschizând astfel drumul “deformării logicului” – minus-cunoaștere.

În orizontul unei hermeneutici raționaliste, ideii de Logos-Lumină i-am putea asocia – în termenii “teoriei câmpurilor ierarhizate” [Stănciulescu, 2003: 234-236] – atributul de “câmp informațional fundamental”, “memorie cosmică arhetipală”, ce conservă legile și formele fundamentale ale unei veșnice deveniri, “autoritate legiuitoare”, ce guvernează prin rezonanță verticală (de tip holografic) existența celei mai mici particule a lumii și, implicit a ființei umane. Disputele între nominaliști și realiști pe seama cunoașterii prin simțuri sau a cunoașterii prin concepte pure (Copernic, Kepler, Galilei, Newton) perturbază profund ontologia creștină, propunând noi modalități de cunoaștere, prin experiment și matematică.

■ **Teoria cuantică.** Descrierea științifică – fizică și biofotonică a luminii la nivel microfizic – are în vedere:

- dubla natură a luminii: energetică și informațională, corpusculară și ondulatorie;
- ansamblu de fenomene fizice, chimice, biologice, lipsite de conotații simbolice;
- teoria cuantică a lui M. Planck conform căreia câmpul electromagnetic este cuantificat, dar emisia și absorbția luminii au loc în cuante (numite fotoni de Einstein) a căror energie este $h\nu$ (unde h este constanta lui Planck, iar ν este frecvența luminii).

Știința folosește concepte relaționale – rezultate ale unor experimentări indirecte, noțiuni abstracte din “empirie”, dar și concepte-imagini cum ar fi “antinomia transfigurată” aplicată în diverse domenii: biologie și metafizică. Teoria a aplicat-o și Blaga la “contradicția (antinomia) undă-corpusul ce apare în teoria cunatică a luminii [...] metodă ce se apropie foarte mult de proprietățile caracteristice ale complementarității lui Niels Bohr din fizica cuantică ” [Torö, 1973: 34-36]. Oamenii de știință și filosofi din Occident au ajuns foarte târziu la o înțelegere pozitivă a teoriei duale despre lumină cu consecințe metodologice de cea mai mare însemnătate. Astfel, “această idee a complementarității (teoria duală) trebuie socotită pentru filosofie drept cel mai important rezultat ce s-a desprins din fizica modernă, ea fiind o metodă de gândire științifică absolut nouă. Știința imită, în planul ei, “un salt transcendent” dincolo de marginile lumii, cu speranța că va putea obține o privire asupra lumii văzută “din afara” ei, rămânând însă, în același timp, în interiorul lumii, prin “suprinderea unei perspective care să se apropie de mintea lui Dumnezeu care a creat Universul [Nesteruk, 2009: 84].

După Max Planck, conform teoriei cuantelor, lumina prezintă niște aspecte contradictorii, de unde formulări paradoxale: “lumina este undulație continuă” sau “discontinuitatea unor corpuscule-cuante”. Blaga este de părere că “introducerea simultană a continuului și a discontinuului pare a deveni aici necesară într-o formă total incomprehensibilă” [Blaga, 2013: 234] pentru că unitatea și lupta dintre contrarii se află (St. Lupasco, 1951) la baza continuei transformări universale. Privită din perspectiva teoriei corpuscular ondulatorii, putem aserta că teoria plus-cunoașterii definește parțial, prin concepte, structura luminii așa încât, fără echivoc “luminii i se atribuie o structură, o spațialitate, procese în timp etc”.; de la un punct încolo însă, structura luminii (cripticul) se etalează antinomic, aceasta fiind concepută ca “energie corpusculară și ondulatorie în același timp” [2013: 263]. Raportată la alte moduri de energie, lumina prezintă aspecte atât de diferite, încât e necesar să se recurgă la teorii, care din punct de vedere logic-concret se exclud (ondulație sau corpuscule-cuante).

E lumina de natură ondulatorie sau de natură corpusculară (energie corpusculară)? S-ar părea sub “unghiul logic-concret că lumina nu poate fi decât sau de natură ondulatorie sau de natură corpusculară, căci cele două concepte sunt alternative prin excludere. Or, fenomenologia luminii pare a cere ambele ipoteze [2013: 154].

La interfața teoriei macro- și micro-fizice – a teoriei relativiste și cuantice – o cale unificatoare ar trebui găsită. Conform punctului de vedere al cosmologiei științifice, Albert Einstein asertează faptul că tot ce există în lume este expresia unei “lumini condensate”, că un “câmp de lumină” integrator se poate manifesta în același timp ca un “câmp informațional” / un “câmp energetic”, un “câmp substanțial”, unde formula informației este identică cu formula entropiei (cf. Shannon, 1948). Așadar, informația poate fi considerată ca mărime și mijloc de obținere a ordinii, fiind nu numai măsura, ci și motorul ordinii și organizării. În zilele noastre, modelul cosmologic computațional, elaborat în baza unui volum de date și descoperiri incomensurabil mai mare, prezintă universul în forma unui “computer gigantic, care procesează informații” [Lloyd, 2004: 25] contribuind astfel la identificarea “*inteligenței artificiale*”, capabilă să deschidă orizontul cunoașterii umane. Pe de altă parte, “validarea *dimensiunii ontice* a informației ar putea reprezenta o lacună pentru înțelegerea unității esențiale constituită între macrocosmos, microcosmos și uman, dintre cele trei materii: fizică, biologică, psihologică” [Stănciulescu, 2004: 62-63]. Ne punem întrebarea: “în ce măsură volumul informației digitale corelează cu posibilitățile inteligenței creatoare? [Ceașu, 2004: 5-7].

■ **Teoria entelehiei vitaliste**, asumată actualmente în termenii moderni ai biofotonicii, ca teorie a “laserilor biologici” [Stănciulescu, 2002] generatori de “lumină vie” (*ultraweak bioluminescence*, cf. Popp), ar putea valida la nivelul ființei umane – identificată o dată mai mult ca “măsură a tuturor lucrurilor” – puțința unificării teoriei cuantice cu teoria câmpurilor, prin [Constantinescu, 2019: 73]:

– recunoașterea mecanismelor cuantice care permit absorbția și emisia luminii incoerente naturale și transformarea ei în “lumină laser”, coerentă, monocromatică, direcționată etc.;

– explicarea modului în care – prin mecanismul “rezonanței holografice”, de exemplu – gândurile-semn pot fi transmise cu viteza luminii, sau chiar mai mare decât a ei, pretutindeni în universul (meta)cosmic.

Dar, despre atare contribuții științifice pentru care Blaga a avut deschidere cognitivă, fără a fi avut însă puțința să le cunoască nemijlocit, o lucrare de sine stătătoare s-ar impune într-un alt context. Pentru necesitățile cercetării de față, ne putem prevala de resursele substitutive ale semioticii, capabilă fie să proiecteze virtualitățile într-un real științific imediat, fie să le păstreze într-un potențial de care doar viitorul ar putea da seamă.

2. Lumina-semn, între știință și dogmă

Este cunoscut faptul că în lume guvernează un “principiu unitar, o forță divină în care își are originea și prin care dăinuie tot ceea ce există” [Weischedel, 1999: 13], aceasta fiind *Lumina-semn*. Concepția aristotelică asertează ideea potrivit căreia *forma* definită ca un principiu activ se supraordonează principiului pasiv, care este materia. În concepția gnoseologică a lui Locke, lumina este văzută *empiric și rațional* prin care se consemnează complementaritatea celor două tipuri de cunoaștere: intuitivă (empirică, inductivă și imperfectă) și rațională (deductivă / ideal morfologică) asumată în cele două tipuri de cunoaștere la Blaga.

Raportată la cosmos ca mister al existenței, cunoașterea se confruntă cu numeroase aspecte, care, în termenii blagieni – cunoașterea luciferică – se refuză logicii și are drept corespondent rațiunea

speculativă. Astfel, caracterului dialectic, negativ-antinomic al rațiunii speculative îi corespunde la Blaga caracterul antinomic al “minus-cunoașterii luciferice” cu ilustrații din teoria cuantelor – aspectul ondulator-corpuscular al luminii. Termenul prin care Blaga a gândit și a formulat metoda “antinomiei transfigurate” este termenul de “dogmă” cu înțeles de principiu sau lege bine întemeiată prin care fixează și articulează “marele paradox existențial” [Al-George, 1981: 255], ce are în centru funcția gnoseologică a luminii. Pentru Lucian Blaga, “dogmatismul are o noimă” [...] este un tip de a gândi de factură filosofică căruia i se adaugă “lumea cerească a revelației”. Chiar știința, deși exclude dogma, se desfășoară pe un fond dogmatic, care ar echivala cu ceea ce în filosofie s-a acceptat mai târziu a fi paradigmă și “se structurează într-un eon” [Blaga, 2013:168], într-o nouă lume spirituală. Noul elenism modern va duce la “o nouă ancorare a vieții în spirit și la o asemănătoare prefacere verticală în adânc și în înalt” [2013: 184], singura notă comună între eonul creștin și noul eon fiind dată de stilul intelectului ecstetic.

În *Eonul dogmatic*, Blaga considera dogma o formulă metafizică ce ascunde în ea și un sens metodologic ducând la deschiderea de noi orizonturi și o nouă perspectivă de analiză filosofică, adoptând metoda dogmatică a teologiei creștine în zona gândirii pur filosofice. Blaga pune problema dogmei numai “din punctul de vedere al intelectului și al teoriei metafizice” [2013: 23], ce presupune o anume criză a intelectului, procedeu numit *ex-tazul* intelectului. Problema *extazului* are la bază gândirea dogmatică atât în domeniul religios, cât și în cel științific. Cunoașterea pornește de la treapta empiric-senzorială, căreia prin imaginație și inteligență i se deschide o perspectivă mai profundă, nooesică. Gândirea lui Blaga se bizuie și pe *inimă*, care înseamnă intuiție ce mijlocește o sesizare a existentului dincolo de categoriile rațiunii. Ec-stazia intelectului nu are nicio legătură cu extazul neoplatonic în înțelesul de unire cu acategorialul și de pierdere în unitatea absolută. Postulatele metalogice definite prin “renunțarea la sine” a intelectului, “evadarea din sine” ajung la formule care sunt prin structura lor “inaccesibile logicei”, de aceea se impune “saltul în mister” printr-o înaintare a gândului până la ultimele limite ale raționalului.

Dogma lui Lucian Blaga implică două procedee distincte: sinteza antinomică și “transfigurarea”, care se scindează în concepte logic solidare. Antinomia blagiană are la bază tocmai această transfigurare prin care a dat dogmei un sens nou, inovator în planul cunoașterii, al unei veritabile inițiative creatoare. Așadar, el face o analogie a două spirite: elenist / pozitivist și științific / contemporan, având în vedere aspirația ambelor spirite spre sinteze și năzuința universalistă de a încerca soluții la o criză spirituală. Sinteza între spiritul gândirii europene (pozitivist / conceptualist, analist, structuralist) și cel al gândirii asiatice (deschis, intuitiv, sintetic, organic) se constituie în căutarea unei “semnificații unice, mai profunde a lumii ce a fost disimulată de-a lungul timpului în varietatea concepțiilor cosmice de pretutindeni” [Șoptică, 2014: 3-4]. În termeni blagieni, “cunoașterea dogmatică” poate fi raportată la întreaga cunoaștere de tip antinomic fără a avea însă un caracter pozitiv. Revelarea radicalizează misterul deschis prin faptul că “misterul suferă o întetire, o adâncire, o reliefare” [Blaga, 2013: 259] prin metoda denumită și “minus cunoaștere” care este un mod de operare a intelectului ecstetic (+, 0, –). Pentru stabilirea variantei dogmatice a cunoașterii se introduce o a doua direcție – de potențare la maximum a unui oarecare mister pentru că “Absolutul cosmic – îndeosebi – îndeamnă la formularea dogmatică” [Blaga, 1996:76]. Problema stabilirii conceptelor științifice apare ca o etapă de fundamentare a matematicii și a fizicii.

Fiind specifică unor acte de cunoaștere, ce au în centru misterul existențial, gândirea dogmatică este fundamentală pentru un *nou eon* metafizic ce are ca ethos transdisciplinar depășirea granițelor în domeniul cunoașterii. Acest lucru este posibil pentru că “în jurul ființei umane gravitează cunoașterea, plăsmuirile culturii, fenomenul stil și valorile, manifestări al căror profil și îndeosebi finalitate nu o putem înțelege fără raportarea la transcendență, la Marele Anonim” [Vidam, 2005: 43]. Misterul poate fi “permanentizat”, în calitatea sa de incognoscibil, un agnosticism numit “zero cunoaștere” sau potențat prin “ecstazie intelectuală” adică “o ieșire din sine” a intelectului, care adoptă o situație “în nepotrivire ireconciliabilă cu funcțiile sale logice”. În *Experimentul și spiritul matematic*, Blaga realizează cunoașterea științifică din punct de vedere al cunoașterii luciferice,

folosind eficient unele concepte-imagini (antinomii transfigurate). În concepția lui Blaga, “transcendentul are o funcție antinomică, ca o meditație între cunoaștere și valoare, între limitare și nonlimitare” [Tănase, 1987: 343]. Pentru om, știința este necesară atât din punct de vedere al spiritului practic, cât și al modalității de cunoaștere. Însă, atât știința ca metodă dialectico-inductivă de cercetare a semnificațiilor, fenomenelor și lucrurilor, cât și metafizica cunoașterii (a misterului existențial) ca modalitate dogmatică de a gândi lumea, au la bază reinterpretarea principiului contradicției.

Concluzie

Aplicarea metodei “antinomiei transfigurate” în interpretarea filosofică a științei îi părea lui Lucian Blaga “una din reformele metodologice cele mai importante ale științei” [2013: 128] care este valorificată în special la universul microfizic; ideea își găsește argumentarea în faptul că lumina este atât de natură ondulatorie, cât și corpusculară și se transfigurează în continuitate-energie. Dogmă, în înțeles de teză filosofică de o anumită structură, e “orice formulare intelectuală, care, în dezacord radical cu înțelegerea, postulează o transcendere a logicei”. Să fie “dogma un mod de gândire și un procedeu metafizic prin excelență, care neîndoielnic, înseamnă o încheiere și o rotunjire a tuturor celorlalte și, de ce n-am spune: o încoronare?” [2013: 43]

Bibliografie

•Cărți

- AL-GEORGE, Sergiu (1981), *Arhaic și universal. India în conștiința culturală românească*, Ed. Eminescu, București.
- BLAGA, Lucian (1996), *Trilogia valorilor, vol. I*, Ed. Humanitas, București.
- BLAGA, Lucian (2013), *Trilogia cunoașterii*, Ed. Humanitas, București.
- CAZAN, Gheoghe Al. (1983), *Raționalismul ecstasice*, în Dumitru Ghișe, Angela Botez (coordonatori), Lucian Blaga – *Cultura, creația, valoarea – motive dominante ale filosofiei românești*, Ed. Eminescu, București.
- CEAUȘU, George (2004), *Logica mirabilis*, Ed. Alfa, Iași.
- CONSTANTINESCU, Paul V., Stănculescu, Traian D. (2019), *Ierarhiile luminii: conexiuni metafizice. Introducere în teoria (bio)fotonică a Unității Esențiale*, Ed. Arithea, Iași.
- DRIESCH, Hans (1914), *The History and Theory of Vitalism*, Macmillan, London.
- DUMITRIU, Anton (1969), *Istoria logicii*, Ed. Didactică și Pedagogică, București.
- GOIAN, Ion (1987), *Lucian Blaga – deschideri spre antropologie*, în Dumitru Ghișe (coord.), Angela Botez, *Lucian Blaga – cunoaștere și creație* (culegere de studii), Ed. Cartea Românească, București.
- NESTERUK, Alexei (2009), *Universul în comuniune. Către o sinteză neopatristică a teologiei și științei*, Ed. Curtea Veche, București.
- STĂNCIULESCU, Traian D. (2004), *La început a fost semnul: o altă introducere în semiotică*, Ed. Performantica, Iași.
- STĂNCIULESCU, Traian D., Manea, Daniela M., *Metamorfozele luminii. Introducere în teoria “laserilor biologici”*, vol. 2, Ed. Performantica, Iași, 2002a
- STĂNCIULESCU, Traian D. (2017), *(Meta)fizica luminii: spre o hermenutică a cosmologiei eminesciene*, Ed. Performantica & Biophotonic-Concept, Iași.
- ȘOPTICĂ, Ciprian Iulian (2014), *Gândirea dogmatică în gnoseologia lui Lucian Blaga*, Ed. Gens Latina, Alba Iulia.
- TĂNASE, Alexandru (1987), *Cunoaștere și valoare* în Dumitru Ghișe (coord.), Angela Botez *Lucian Blaga – cunoaștere și creație* (culegere de studii), Ed. Cartea Românească, București.

TORÓ, Tiberiu (1973), *Fizică modernă și filozofie*, Ed. Facla, Timișoara.

TUDOSESCU, Ion (1976), *Unitatea lumii vii*, în I. Tudorescu, M. Florea, C. Popa (coordonatori), *Filozofie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București.

VIDAM, Teodor (2005), *Lucian Blaga și filosofia europeană a secolului XX*, Ed. Casa Cărții, Cluj-Napoca.

WEISCHEDEL, Wilhelm (1999), *Pe scara din dos a filozofiei* (34 de mari filozofi în viața de zi cu zi și în gândire) Ed. Humanitas, București.

● **Articole**

BOHR, Niels (1948), *On the Notions of Causality and Complementarity* în *Dialectica*, 7 / 8.

LLOYD Seth și NG, Y. Jack, *Computerele, găuri negre*”, rev. *Scientific American*, ediția în limba română, decembrie 2004 - ianuarie 2005.

POPP, Fritz Albert, Li, K., Gu. Q. (1992), *Recent advances in biophoton research and its application*, World Scientific.

STĂNCIULESCU, Traian D (2003), *Signs of light. A biophotonic approach to human metaphysical fundamentals*, Cristal-Concept & World Development Organization, Iași-Geneva.

PRIN OCHII LUI LUCIAN BLAGA

Eleva, Băleanu Diana-Andreea

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud Alba

Coordonator: prof. Tarko Iulia

Înainte de a fi cunoscut în calitate de poet, prozator și dramaturg, Lucian Blaga a trecut și el, prin niște etape ale vieții care au contribuit la formarea viziunii asupra vieții, la dezvoltarea expresivității originale și a propriilor idei filosofice, toate aceste aspecte fiind integrate în lucrările sale literare.

Născut în Lancrăm, lângă Sebeș, în data de 9 mai 1895, își începe viața într-o familie de preoți, el fiind al nouălea prunc. Copilăria i-a fost descrisă de către tatăl său ca fiind „sub semnul unei fabuloase absențe a cuvântului”, un copil care nu a putut să vorbească până la vârsta de 4 ani, acesta autodefinindu-se mai târziu într-un vers cunoscut: „Lucian Blaga e mut ca o lebădă”.

Lucian Blaga a urmat cursurile Facultății de Teologie, iar el a mărturisit în cartea sa autobiografică, „Hronicul și cântecul vârstelor”, că s-a înscris la teologie pentru a evita înrolarea în armata austriacă. Acesta a studiat biologia și filosofia la Universitatea din Viena, obținând titlul de doctor în filozofie. Aici a întâlnit-o pe soția sa, Cornelia Brediceanu.

Debutază cu poezia „Pe țarm”, publicată în anul 1910 în ziarul arădean „Tribuna” și în „Românul”, în anul 1914, cu studiul „Reflecții asupra intuiției lui Bergson”. Referitor strict la volumele sale lirice, ipostazele eului liric reprezentate de-a lungul tuturor cărților publicate relevă o evoluție incontestabilă către maturitate.

Prima ipostază a lirismului, cea întâlnită în primul său volum, „Poemele luminii”, publicat în anul 1919, constată faptul că autorul are dorința de a trăi și a se bucura de viață asemenea unui copil, lipsit de obligații de gen moral sau social și reguli, impins de niște energii stihiale, nemaipomenite. Această ipostază ilustrează prima etapă necesară procesului de maturizare, o etapă „de vis”, cu o viziune optimistă și colorată. Această atitudine, specifică expresionismului, se regăsește în majoritatea creațiilor acestui volum, o atitudine de acceptare totală a sinelui și a exteriorului său și tot ceea ce cuprinde acesta în componența lui.

În evoluția sa poetică, Lucian Blaga traversează mai multe etape, fiecare marcată de o aprofundare a viziunii sale filosofice și de o schimbare în tonalitatea lirică. Dacă în „Poemele luminii” predomină optimismul, exuberanța și o viziune solară asupra existenței, următoarele volume marchează o trecere treptată spre o poezie mai introspectivă și metafizică. Astfel, în volumul „Pașii profetului” publicat în anul 1921, Blaga își conturează o perspectivă mai gravă asupra lumii, explorând teme precum destinul, timpul și relația omului cu divinitatea. În această etapă, eul liric nu se mai abandonează extazului vital, ci încearcă să descifreze misterele existenței printr-o poetică a revelației și a mitului.

Această preocupare pentru mister și mitologie capătă amploare în volumele „În marea trecere”, publicat în anul 1924, și „Lauda somnului” apărut în anul 1929, unde poezia sa devine tot mai marcată de o viziune tragică asupra condiției umane. Moartea, trecerea ireversibilă a timpului și imposibilitatea cunoașterii absolute devin teme centrale, iar expresia poetică se rafinează, atingând un echilibru între simplitate și profunzime.

În ultima etapă a creației sale poetice, marcată de volume precum „Nebănuitele trepte”, din 1943, lirica lui Blaga atinge un grad înalt de maturitate și esențializare. Poeziile devin mai lapidare, iar

imaginile sunt filtrate printr-o simplitate aparentă, în spatele căreia se ascunde însă o profundă reflecție asupra existenței.

Această evoluție a liricii lui Blaga este strâns legată de concepția sa filosofică, în special de teoria „cunoașterii luciferice”, formulată în lucrările sale de filosofie. Poetul consideră că adevărata cunoaștere nu poate fi obținută printr-o rațiune absolută, ci doar printr-o intuiție simbolică, printr-o apropiere tainică de misterul existenței. Viziunea aceasta se reflectă în poezia sa prin prezența constantă a unor imagini arhetipale precum lumina, întunericul, somnul, apa sau mitul satului românesc, toate având rolul de a sugera straturile profunde ale realității.

De asemenea, un alt element definitoriu al liricii blagiene este influența folclorului și a mitologiei românești. Spre deosebire de alți poeți care au valorificat aceste surse într-un mod descriptiv sau ornamental, Blaga le încorporează într-o viziune filosofică originală, conferindu-le o dimensiune universală. Satul, biserica, izvorul sau muntele nu sunt doar elemente ale unui peisaj pitoresc, ci devin simboluri ale unei spiritualități arhaice, care păstrează esența ființei. Această înrădăcinare în mit și tradiție îl apropie pe Lucian Blaga de curente precum expresionismul, în care realitatea interioară și trăirile profunde sunt transfigurate artistic.

Oprind asupra unei creații lirice din primul său volum „Poemele luminii”, poezia „Vreau să joc” reprezintă un imn al libertății și al pasiunii de a trăi în care poetul aspiră la o existență pură, intensă și incandescentă. Lucian Blaga surprinde aici setea de absolut, de depășire a limitelor umane, într-un mod caracteristic expresionismului. Această poezie rămâne una dintre cele mai puternice expresii ale spiritului creator, ilustrând idealul blagian al omului care caută să se manifeste în mod autentic, dincolo de orice constrângere.

Încă o poezie din același volum este „Liniște”. Aceasta reflectă viziunea poetului asupra tăcerii ca mijloc de cunoaștere și revelație. Blaga, influențat de filosofia sa asupra misterului existenței, sugerează că liniștea nu este doar absența zgomotului, ci o formă superioară de comunicare cu universul. În această poezie, liniștea capătă o dimensiune sacră, devenind un spațiu al introspecției și al apropierii de tainele lumii. Printr-un limbaj simbolic și metaforic, poetul sugerează că adevărurile esențiale nu pot fi exprimate prin cuvinte, ci doar trăite și intuite. Această idee se aliniază concepției sale despre „cunoașterea luciferică”, conform căreia misterul trebuie păstrat și respectat. Stilistic, poezia se remarcă prin imagini expresioniste și un ritm calm, care reflectă starea de contemplare. Astfel, Liniște nu este doar o meditație asupra tăcerii, ci și o invitație la descoperirea unui sens mai profund al existenței, dincolo de limitele limbajului.

În concluzie, viziunea lui Lucian Blaga asupra vieții și conceptele filosofice întâlnite de-a lungul creațiilor sale literare rămân relevante și în timpurile noastre, lăsând o impresie excepțională.

Motto: „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, ci doar o sporesc.” (Lucian Blaga)

MISTERUL ȘI LUMINA ÎN POEZIA LUI LUCIAN BLAGA

Eleva, Frîncu Ioana Gabriela

Liceul Tehnologic „Ștefan Manciulea” Blaj

Coordonator: prof. Savonea Cristina

Lucian Blaga este unul dintre cei mai importanți poeți și gânditori ai literaturii române, un scriitor care a reușit să îmbine filosofia și poezia într-un mod unic. Universul său liric este marcat de două concepte esențiale: lumina și misterul. Pentru el, cunoașterea nu înseamnă doar descoperire, ci și respect pentru ceea ce nu poate fi explicat. În loc să caute răspunsuri absolute, Blaga ne invită să privim lumea cu uimire și să acceptăm că nu totul trebuie elucidat.

Încă de la debutul său literar, prin volumul *Poemele luminii*, poetul propune o viziune aparte asupra luminii. Nu o vede doar ca pe un fenomen fizic, ci și ca pe un simbol al cunoașterii și al iluminării sufletești. Lumina, în poeziile sale, nu este ceva exterior, rece și obiectiv, ci o forță interioară care ghidează omul în căutarea sensului. Totuși, această căutare nu este niciodată completă, pentru că adevărul absolut rămâne mereu dincolo de înțelegerea umană. Blaga surprinde în versurile sale această tensiune între dorința de cunoaștere și acceptarea limitelor umane.

La fel de important ca lumina este și misterul, pe care poetul nu îl vede ca pe un obstacol în calea cunoașterii, ci ca pe o condiție a ei. În celebra poezie „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, Blaga afirmă că nu vrea să distrugă frumusețea necunoscutului prin explicații forțate. Spre deosebire de o cunoaștere care „strivește” misterele, el propune o cunoaștere „luciferică”, menită să le protejeze și să le păstreze farmecul. Pentru el, lumea nu trebuie redusă doar la ceea ce se poate măsura sau demonstra, ci trebuie privită cu sensibilitate și respect față de tainele ei. Această viziune aduce o notă de spiritualitate în poezia sa, făcând din ea nu doar o formă de expresie artistică, ci și un mod de a înțelege existența.

Natura ocupă un loc central în creația lui Blaga, iar elementele ei – soarele, luna, izvoarele, umbrele – devin simboluri ale relației omului cu universul. În poezia „Lumina rădăcinilor”, poetul vorbește despre o lumină care izvorăște din adâncuri, dintr-un loc ascuns și inaccesibil privirii. Aceasta nu este o lumină care vine din afară, ci una care crește din interior, sugerând că adevărata înțelepciune nu se află la suprafață, ci în profunzimile sufletului. Astfel, Blaga ne sugerează că nu putem înțelege lumea doar prin rațiune și logică, ci avem nevoie și de intuiție, sensibilitate și deschidere spre necunoscut.

Un alt aspect esențial al poeziei sale este legătura cu mitul și tradiția. Blaga aduce în prim-plan simboluri ancestrale, reușind să le integreze în poeziile sale fără să le diminueze semnificația. Satul românesc, de exemplu, nu este doar un loc geografic, ci un spațiu sacru, atemporal, în care trecutul și prezentul se împletesc. În poezii precum „La curțile dorului”, se simte o nostalgie profundă față de un timp mitic, idealizat, unde valorile autentice sunt nealterate de trecerea vremii. Această nostalgie nu este însă una pasivă, ci devine o cale de redescoperire a esenței umane. Blaga vede mitul ca pe un pod între cunoscut și necunoscut, între realitate și vis, între rațiune și taină.

Poezia sa nu este doar un exercițiu artistic, ci și o meditație asupra condiției umane. Într-o lume în care știința și tehnologia caută să explice totul, Blaga ne amintește că există lucruri care trebuie să rămână învăluite în mister. Această idee nu este o scuză pentru ignoranță, ci o recunoaștere a faptului că unele întrebări nu au un răspuns definitiv și că frumusețea lumii constă tocmai în această ambiguitate.

Prin întreaga sa operă, Lucian Blaga ne oferă o viziune profundă asupra existenței, în care lumina și misterul nu se exclud, ci se completează. Poezia lui nu ne dă răspunsuri clare, ci ne provoacă să gândim, să simțim și să descoperim lumea într-un mod mai profund. El ne învață că adevărata cunoaștere nu înseamnă doar acumularea de informații, ci și capacitatea de a privi dincolo de aparențe, de a păstra și respecta misterele care dau sens existenței. Astfel, moștenirea lui Blaga rămâne una dintre cele mai valoroase contribuții ale literaturii române, demonstrând că adevărata înțelepciune vine nu doar din explorarea luminii, ci și din acceptarea misterului ca parte fundamentală a vieții.

Moștenirea literară a lui Lucian Blaga nu se limitează doar la poezie, ci se extinde și asupra gândirii sale filosofice, asupra eseurilor și dramaturgiei sale, care împărtășesc aceeași viziune despre echilibrul dintre cunoaștere și mister. Blaga nu doar că a creat un univers poetic unic, dar a construit și o întreagă concepție despre existență, despre modul în care omul se raportează la realitate și la divinitate. În centrul acestui sistem de gândire se află ideea că omul nu poate și nu trebuie să încerce să înțeleagă totul, că există o limită a cunoașterii impusă de însăși structura universului.

Această idee este clar exprimată și în filosofia sa, în care introduce conceptul de „cunoaștere luciferică și cunoaștere paradisiacă”. Cunoașterea paradisiacă este cea științifică, analitică, care încearcă să explice lumea prin date și raționamente logice. Pe de altă parte, cunoașterea luciferică este cea intuitivă, poetică, sensibilă, care nu strivește misterele, ci le respectă și le amplifică. În viziunea lui Blaga, adevărata înțelepciune nu constă în a explica totul, ci în a înțelege că unele lucruri trebuie păstrate într-o aură de necunoscut. Această idee se regăsește în toate operele sale, fie că vorbim despre poezie, filosofie sau teatru.

Dramaturgia sa, de exemplu, explorează teme similare, îmbinând elemente mitologice, istorice și filozofice. Piese precum „Zamolxe” sau „Avram Iancu” sunt mai mult decât simple drame istorice – ele sunt reflecții asupra destinului, asupra relației dintre om și divinitate, asupra locului individului în univers. Mitul, în piesele sale, nu este doar un decor, ci devine un mijloc de a descifra esențele profunde ale existenței.

Un alt aspect important al creației lui Blaga este legătura sa profundă cu spiritualitatea românească. El nu vede tradiția ca pe ceva rigid, învechit, ci ca pe un element viu, care poate fi reinterpretat și integrat în modernitate. Prin intermediul poeziei și filosofiei sale, Blaga reușește să transpună miturile și simbolurile arhaice într-un context contemporan, păstrând însă farmecul lor inițial. Această conexiune cu rădăcinile culturale se observă și în „Spațiul mioritic”, una dintre lucrările sale esențiale de filosofie a culturii, în care analizează specificul sufletului românesc, văzut ca fiind marcat de un sentiment de continuitate și de armonie cu natura.

Blaga a fost, de asemenea, un mare vizionar, iar ideile sale au rămas actuale chiar și în zilele noastre. Într-o epocă în care totul pare să fie definit prin fapte, date și dovezi, viziunea sa despre mister și cunoaștere vine ca un îndemn la redescoperirea sensibilității și a contemplației. El ne învață că nu tot ce este important poate fi măsurat, că nu tot ce este real poate fi redus la o formulă sau o definiție.

Astfel, moștenirea lui Blaga rămâne una dintre cele mai valoroase contribuții la cultura română și universală. Poezia sa ne provoacă să ne punem întrebări, să privim lumea cu alți ochi, să înțelegem că frumusețea existenței constă nu doar în ceea ce știm, ci și în ceea ce rămâne necunoscut. Filosofia sa ne oferă o perspectivă profundă asupra raportului dintre om și univers, iar dramaturgia sa reinterpretează miturile într-un mod actual, făcându-le să vorbească și generațiilor de astăzi.

Prin toate acestea, Lucian Blaga nu este doar un scriitor, ci un creator de lumi, un gânditor care a reușit să îmbine sensibilitatea poetică cu profunzimea filosofică, lăsând în urmă o operă care

continuă să inspire și să fascineze.

Lucian Blaga rămâne, fără îndoială, una dintre cele mai complexe și fascinante figuri ale culturii române. Opera sa, traversând poezie, filosofie, dramaturgie și eseistică, construiește un univers în care lumina și misterul coexistă, oferind o perspectivă profundă asupra existenței. El nu este doar un poet al frumuseții și al sensibilității, ci și un gânditor care explorează limitele cunoașterii și raportul omului cu divinitatea.

Moștenirea sa literară și filosofică depășește granițele timpului, rămânând actuală prin întrebările pe care le ridică și prin profunzimea temelor abordate. Într-o lume modernă dominată de raționalism și știință, Blaga ne amintește că nu totul trebuie explicat și că există o frumusețe aparte în ceea ce rămâne necunoscut. Prin conceptul său de cunoaștere luciferică, el propune o abordare a realității bazată nu doar pe logică, ci și pe intuiție, emoție și respect față de tainele universului.

De asemenea, legătura sa profundă cu tradiția și mitologia românească oferă operei sale o dimensiune unică, ancorată în spiritualitatea poporului român. Prin poeziile sale, Blaga reinterpretează miturile și le aduce în contemporaneitate, păstrându-le esența și farmecul. În dramaturgie, operele sale explorează teme esențiale precum destinul, sacrificiul și raportul dintre om și absolut.

Lucian Blaga nu este doar un autor canonic al literaturii române, ci un spirit universal, ale cărui idei și viziuni își păstrează relevanța și astăzi. El ne învață că adevărata cunoaștere nu înseamnă doar acumularea de informații, ci și capacitatea de a privi dincolo de aparențe, de a înțelege că unele aspecte ale existenței sunt menite să rămână învăluite în mister. Astfel, opera sa continuă să inspire generații întregi, demonstrând că lumina și taina sunt inseparabile în drumul spre înțelepciune.

confuzia. Căci rostul iubirii este să restabilească pentru o clipă haosul inițial din care să se nască o lume nouă.” (Lucian Blaga)

MEȘTERUL MANOLE – DRAMATURGIA ROMÂNEASCĂ PRIN OCHII LUI BLAGA

Eleva, **Rancea Ayana**

Liceul Teoretic Teiuș, județul Alba

Coordonator: prof. Pop Romina

Lucian Blaga, supranumit și arhicunoscut drept „poetul luminii”, a inovat sfera culturii românești cu o gândire autentică, modernistă, transpusă minuțios în numeroasele opere publicate timp de ani întregi. Cu muncă asiduă și o dorință creatoare incomparabilă, a râvnit constant spre emancipare din obișnuit, reușind să construiască o dimensiune filosofică originală, demnă de conspectat și plină de inspirație pentru publicul larg.

Reflectând atent asupra trecutului său, se poate afirma cu ușurință că încă de la începuturile vieții, Blaga a dorit să-și definească o identitate proprie, separată de realitatea familiei. În ciuda experienței chinuitoare din copilărie, unde după sincera mărturisire din cartea de memorii „*Hronicul și cîntecul vîrstelor*”, se afla însingurat, fără speranță de evoluție „*sub semnul unei fabuloase absențe a cuvântului*”¹, a trecut barierele imposibilului, ajungând treptat să depășească, prin studiu individual, limitele comune societății înconjurătoare. Crescut între principii ghidate după dogma religiei și influențat de reflecțiile tatălui său asupra poporului român, s-a împotrivit clișeeilor și a diferențiat diverse idei fantastice, inacceptabile, de altele raționale, dând dovadă de o expresivitate interioară profundă, explorată prin intermediul filosofilor îndrăgiți precum H. Bergson sau Harnack. În pofida multiplelor dificultăți de pe fondul istoric tulburător Al Primului Război Mondial, încărcat de evenimente tragice și sacrificii nedorite precum înscrierea de ultim moment la Facultatea de Teologie, și-a continuat drumul, luptând să atingă aspirațiile sale creative puternice.

Mai apoi, Cornelia, marea sa iubire și viitoare soție, i-a încurajat munca și a trimis spre publicare volumul „*Poeemele luminii*”, moment în care creațiile lui Blaga atribuie sensuri noi existenței și revoluționează expresionismul din România, privit cu ochi sceptici la vremea respectivă din cauza reformelor cu greu acceptate de critici. De aici s-a extins masiv pe plan poetic, încă din titlul operei fiind făcută o incursiune în concepția filosofică a acestuia, considerată și o creație de temelie pentru ideile ce au urmat a fi transmise. Cu timpul, universul atipic, interpretabil, încărcat de paradoxuri între cercetarea rațională a cursului vieții și prezența misticului fără explicație din umanitate, care coexistă totuși în realitate, a prins proporții impresionante până în dramaturgia românească.

Purtând în suflet o deosebită admirație pentru înfăptuirea poporului român, decide să reinventeze un mit de referință pentru istoria neamului nostru, transformându-l într-un așa-zis „*mit al miturilor*”². Lucian Blaga alege, așadar, balada „*Monastirea Argeșului*”, un poem cu versuri culese de Vasile Alecsandri, imprimându-și propria lume sistematică asupra acțiunii tragice care se învâрте în jurul sacrificiului suprem al artistului. O legendă încărcată de semnificație spirituală, invocă fantasticul prin destinul necruțător al meșterului, împins de alegerile sale spre jertfa supremă. Apariția acestei piese arhitecturale impresionante, mănăstirea, marchează privitorul prin zbuciumul la care artistul însuși a fost supus, fiind prins între dorința acerbă creatoare, și iubirea neconținută purtată soției lui, Ana. Totodată, dezlănțuirea forțelor malefice care se ridică împotriva ridicării zidurilor lăcașului, șochează cititorul cu neputința găsirii unei rezolvări, amplificând reacția adversă din partea

¹ Lucian Blaga, **Hronicul și cîntecul vîrstelor**, Editura Hyperion, Chișinău, 1993

² Lucian Blaga, **Meșterul Manole**, tabel cronologic, prefață, note și bibliografie: Maria Sittner-Prică, Editura Albatros, Ediția „Texte comentate”, Colecția „Lyceum”, București, 1983

meșterului Manole, nevoit să renunțe la o parte importantă din propria persoană. Cuprins de suferință, alege să zidească prima femeie apărută cu bucate, chiar dacă aceasta se dovedește a fi soția sa. Nu poate accepta de deplin sacrificiul purității, al credinței, și imploră Divinitatea să acționeze împotriva cruzimii de neînțeles. Totuși, destinul se îndeplinește, iar flacăra creației devine treptat cenușă plină de durere, insuportabilă unei ființe vii. Opera rămâne pe vecie un simbol al artistului, unde acesta se pierde pe sine, uită fericirea și însemnele iubirii în numele artei și al evoluției poporului, trecând în final în eternitate sub forma legendei lui Icar, doritor de a-și depăși propria condiție prin zborul fără aripi.

Intrigat de acest mit semnificativ, relatare de un dramatism profund, Lucian Blaga îl elaborează după înțelesuri aparte, observând în firul narativ detaliile esențiale unei piese de succes din teatrul românesc. Fascinat de emoția transmisă, îl proiectează după valențe noi, originale, în fiecare moment al piesei regăsindu-se dorința autorului de a oferi națiunii o voce, de a evidenția expresivitatea, emoția și nevoia culturală pe care omenirea le nutrește din cele mai vechi timpuri. Încă de la început, sunt conturate personaje noi, simbolice, precum Bogumil și Găman, iar cele deja prezente ca Manole sau Ana (care aici poartă numele de Mira, simbol din alte interpretări ale baladei, aluzie asupra scufundării mai multor orașe și capodopere arhitecturale) surprind idei sugestive, pline de nuanță pentru momentele cheie ale poveștii. Sunt întruchipate, prin construcția interioară și relațiile regăsite, credințele străvechi ale poporului, menite să ghideze constant acel cunoscut trai rudimentar. În concepția autorului, „conștientul” și „subconștientul” după care funcționează gândirea umană, reprezintă metaforic Binele și Răul, zii și demonii, analogie creată pentru a evidenția alegerile voluntare, raționale și susținute, de cele involuntare, primitive, incontolabile. Acest aspect important este regăsit la nivel compozițional și în personajele piesei de teatru, detaliile conturând principiile de existență ale perioadei respective, alegerile interpretabile, tragice și mentalitatea influențată consecvent de mediul exterior, de forțe supranaturale după care se ghidează înspre răspunsuri concepția umană.

De exemplu, încă din primul act, starețul Bogumil contrazice rațiunea și critică știința, devenind o expresie profundă a dogmei religioase, unde cele două entități puternice rămân credința supremă, fără nevoie de justificare, pentru acțiunile poporului român. Cu toate acestea, prin raționamentul său despre jertfa la care este îndemnat activ Manole, numită ca o unică soluție în numele creației, își pierde umanitatea, instigând la moarte pe principii neînțelese, inacceptabile pentru meșter, fapt rezultat din discuția purtată la începutul primului act: „Numai în iad se socotește. Acolo, în împărăția virtuților întoarce, toate sunt după măsură: și carnea dracilor, și cozile galbene.[...] În împărăția lui Dumnezeu, a socoti e un păcat ceva mai mic decât necinstirea simbetii, dar neapărat mai greu decât călcarea poruncii a șasea. Nu, Manole, pe mine nu mă prinzi în jocul acesta necurat.”³ Chiar dacă protagonistul susține credința într-un Dumnezeu, depășește mentalitatea obișnuită și critică intervenția acestei forțe în alegerile artistului, cursul destinului fiind construit individual de către munca și inspirația creatorului. Influențat de o „magie albă”, așa cum este numită de către Blaga, refuză întrebările și se împacă într-o obscuritate a citatului „Crede și nu cerceta”.

Găman păstrează originalitatea strămoșilor, se orientează după aceleași tradiții și superstiții ale trecutului și conturează prin pornirile și ideile sale mentalitatea primitivului. Totuși, sensibilitatea acută pe care o manifestă, frământările și frica necunoscutului îi aduc în prim plan umanitatea, moment prin care se diferențiază de brutalitatea și aparențele lui Bogumil. Tinde chiar spre autosacrificare în numele celor dragi, în ciuda anticipării finalului tragic: „Meștere, biserica ta, mă vreau clădit în ea eu!”⁴. Totodată, Mira, soția meșterului, crede în cuvintele pline de sinceritate ale lui Găman, trecând peste imaginea afișată de acesta, observându-i bunătatea atipică pe care o emană.

Cele două imagini opuse, dar în același timp asemănătoare ale personajelor, creează un prim paradox al universului blagian, unde prezența lor se arată, deci, crucială. Detaliile personalităților lor

³ Ibidem, p. 7-8

⁴ Ibidem, p. 19

conturează atât ipostaza dramatică în care se află Manole, cât și relațiile interumane de analiză specifice realității înconjurătoare.

O următoare intervenție importantă este chiar a soției artistului, care aici poartă numele de Mira. Un personaj construit după principii expresioniste, o femeie sensibilă, influențată de o puternică legătură cu semnele naturii și miturile implementate de tradiție, dar totodată demnă în propriile alegeri, reprezintă simbolic lumina împotriva căderii în întuneric a lui Manole. Întruchiparea iubirii fără egal, Mira este devotată căsniciei sale, fiind capabilă să înțeleagă confruntarea interioară dintre artist și om. Sprijin necondiționat, motivul principal de existență și creație, se implică fără rețineri în activitatea soțului, îndrumându-l constant spre reușită, mănăstirea reprezentând un simbol al destinelor strâns legate. Relația de o profunzime aparte dintre cei doi conturează umanitatea și echilibrul pe care creatorul este nevoit să le păstreze, așa cum a afirmat întotdeauna prin operele sale Lucian Blaga, pentru a rămâne integru și pentru a transmite cu adevărat emoție, descoperind prin sentimente adevăratul sens al vieții: „*Iubirea și creația îi sunt artistului la fel de necesare pentru viață. Renunțând la una, trebuie să renunțe și la cealaltă, întrucât în aceasta constă măreția sa de om.[...] Omul nu este inferior artistului, ci împreună alcătuiesc un tot unitar*”⁵. Dând dovadă de o iubire copleșitoare, se egalează pe sine cu mănăstirea, exprimând înțelegere și susținere nemărginite: „*Meșterul meu – visează. Pentru el femeia adusă de peste apă nu e tocmai totul, dar să zicem jumătate din tot.[...] Las', las', nu tăgădui! Nu mă supăr deloc că mă pui în cumpănă cu minunea asta înfricoșată de puteri*.”⁶ Blaga păstrează continuitatea aceluiași fir narativ, dar conturează actul zidirii invocând mitul jocului, element important în cultura românească, fiind observat ca un motiv al vieții, al entuziasmului colectiv plin de inocență, dar și ca o revenire la un sens propriu de formare al tradiției. Sacrificând doar exterior femeia iubită, meșterul îi explică participarea la jertfă ca pe un joc, îmbunând situația critică. Finalul tragic al acestui act prinde valențe impresionante odată cu introducerea unui detaliu suplimentar, în care Mira îi zâmbește chiar și închisă în zid: „*Va trebui tot timpul să zîmbești și, chiar, de va fi rece zidul, să te silești să glumești. Să pară în adevăr că moartea e un joc. Căci, vezi, blestemul de care vorbirăm îl învingem c-un joc*.”⁷

Protagonist desprins de banalitatea cotidianului prin dorința de atingere a absolutului, Manole devine un geniu creat în concepția autorului, acesta căutând fericirea eternă și liniștea sufletească în ciuda aspirațiilor și proceselor interioare multilaterale. Prin alegerile finale se evidențiază natura umană complexă, tragismul sentimentelor și disperarea unui zbucium fără sfârșit. Dând dovadă de profunzime și moralitate, consideră jertfa un act de cruzime, și nu poate accepta luarea unei decizii extremiste chiar dacă realizarea monumentului istoric reprezintă un viitor impresionant și o evoluție culturală importantă: „*Doare lumina, sunetul doare, lumea doare. Nu e cineva să lovească trupul, să simt cel puțin o clipă durerea în altă parte?*”⁸ Amplificând de-a lungul fiecărui act chinul lăuntric, duce o luptă atât cu exteriorul, moment în care muncitorii își pierd speranța și, superficiali, ignoră gravitatea situației întorcându-se împotriva meșterului: „*Gîndiți-vă mai bine că în vremea asta Manole stă la pîndă ca să facă pentru soția lui drumul întors. Jurămîntul devine cursă. Grozavă învoială făcurăți, năpăstuiților!*”⁹ Mie mi s-au deschis ochii. Eu n-am nimic de jertfit.”⁹, dar și interioară, unde femeia iubită și creația supremă, odată contopite de propria viziune, devin, de fapt, două idealuri separate, pe care cu egoism trebuie să le diferențieze. Diferit de legendă se remarcă și atitudinea muncitorilor, care de data aceasta încearcă să se opună jurământului, chemând în subconștient fenomenele naturii care să îndeparteze încheierea sacrificiului: „*Pe tine te-am auzit zicînd: Doamne, umflă cu înspumegare pîrîul, să se facă Argeș mare, să nu poată sora să treacă. [...]*

⁵ Ibidem, p. LIV-LV

⁶ Ibidem, p. 26

⁷ Ibidem, p. 86

⁸ Ibidem, p. 93

⁹ Ibidem, p. 65

*Iar tu ai murmurat la întâiul cântat: Oprește-mi nevasta și aține-i drumul, prefăcându-te în fulger sau muscă rea, Doamne.*¹⁰

Lucian Blaga se axează în special pe decăderea sufletească a meșterului Manole, care continuă să muncească pentru clădirea lăcașului, dar pentru care nu mai simte nicio satisfacție interioară, echilibrul său fiind pierdut prin moartea crudă a soției sale. Creație care devine remarcabilă în ochii publicului, își pierde orice valoare pentru Manole, surprins într-o luptă continuă cu vinovăția și remușcările actului: „Nu, stăpîne, amintirile mele nu se sting. Ochii nu se închid. În urechile mele, somnul nu tace. Lacrimă mă simt, întârziată, și caut odihnă de piatră.”¹¹ Crede cu vehemență că a trece în eternitate reprezintă singura modalitate de regăsire a liniștii, fiind incapabil să înțeleagă cursul vieții în lipsa esenței umanității: sentimentele. Aici este înlocuită legenda lui Icar cu un gest tragic, dar interpretat a fi plin de demnitate, din care rezultă profunzimea relațiilor dintre cele două personaje, ale căror destine rămân legate până în final, meșterul Manole recurgând la moarte în numele iubirii. Prin fiecare replică încărcată de deznădejde, reiese omul înfrânt de aspirațiile artistice, pierderea de sine pentru clădirea unei imagini culturale și speranța înlocuită de durerea conștientizării.

Piesa de teatru „*Meșterul Manole*” integrează sistematic gândirea complicată și enigmatică a lui Lucian Blaga, modelând acțiunea baladei originale asemănător universului mistic în care scriitorul însuși se regăsește sub forma unei entități deosebite. Dorind să-și contureze creativitatea prin idei pline de originalitate, și-a exprimat cu o putere desăvârșită concepția asupra realității, istoriei și mai ales construcției umane complexe. A reinițiat dimensiunea filosofică atribuind personajelor caracteristici aparte, conturând din experiențe proprii și studiu amănunțit o interpretare clară asupra conceptului de genialitate, zbucium revelator între om și artist. Libertatea limbajului și emanciparea din banalitate îi atestă, așadar, calitățile artistice, reușind să construiască atât ca poet, dar și ca dramaturg, paradoxuri fascinante și metafore evocative demne de o adevărată forță creatoare în literatura română.

Bibliografie:

Lucian Blaga, **Hronicul și cântecul vîrstelor**, Editura Hyperion, Chișinău, 1993

Lucian Blaga, **Meșterul Manole**, tabel cronologic, prefață, note și bibliografie: Maria Sittner-Prică, Editura Albatros, Ediția „Texte comentate”, Colecția „Lyceum”, București, 1983

Wikipedia – **Monastirea Argeșului**

¹⁰ Ibidem, p. 66-67

¹¹ Ibidem, p. 123

Motto: „Totul se pare că are greutate, chiar și lumina. Numai farmecul femeii iubite este imponderabil” (Lucian Blaga)

LUMINA – O PARADIGMĂ A IUBIRII BLAGIENE

Eleva, Cristea Andreea Miruna

Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău

Coordonator: prof. Acăr Coculiana

Pentru a înțelege și pentru a putea interpreta în mod potrivit asamblul poetic al unei mari personalități literare este indispensabil să cercetăm în amănunt atât esența personalității sale, cât și concepțiile acestuia asupra universului. În ceea ce privește parcursul vieții literare a lui Lucian Blaga, putem spune că opera sa reprezintă mai mult decât o simplă abordare a unor interese personale. Aceasta poate fi catalogată ca o structură elocventă, cu o vastitate fabuloasă, remarcabilă prin persuasivitatea și echilibrul prezentării. Odată cu studiile sale (atât cele filosofice, cât și cele literare) sunt explicabile multe dintre concepțiile sale cu privire la cunoaștere, cultură, valoare, antropologie etc. Pe parcursul perioadei interbelice, acesta dezvoltă teme, precum: cunoașterea esenței umane, evocarea persoanei iubite, descoperirea liniștii sufletești și înțelegerea misterului, aducând o contribuție majoră la dezvoltarea culturii naționale.

Lucian Blaga, o personalitate semnificativă a culturii române, s-a distins prin abilitățile sale poetice și prin lucrările sale filosofice cu ajutorul cărora și-a conturat imaginea de „poet al Luminii”. Cu o dorință arzătoare de a cunoaște misterul ascuns de Univers și cu un intelect desăvârșit, acesta explorează semnificațiile luminii și ale spațiului mioritic. Printr-un dublu debut incredibil din 1919: Poemele luminii și Pietre pentru templul meu, acesta a reușit să redea celor pasionați de poezie complexitatea Absolutului, creând o punte de redare a emoțiilor contradictorii. La nivelul conținutului, poezia blagiană se deosebește prin varietatea limbajului artistic și prin expresivitatea figurilor de stil. Prin acestea, el explorează teme precum iubirea, cunoașterea și spiritualitatea, toate acestea împletindu-se într-un complex inovator, prin care Lucian Blaga conturează misterul existenței „amplificând sentimentul Absolutului plin de mistere și nu descoperind adevărurile lumii” așa cum vom descoperi în poeziile „Izvorul nopții”, „Amurg de toamnă” și „Trezire” la care vom face referire. Elementul central și comun totodată acestor creații literare îl constituie lumina, având diferite conotații: de la cunoaștere, la iubire și spiritualitate.

În sinteză, articolul propus analizează perspectiva mesajului poetic-cheie prin care lumina devine un element clișeic de redare a frumosului perceput de Blaga. Odată cu lansarea volumelor Poemele Luminii (1919), acesta a creat un tablou al dorinței de cunoaștere sufletești încărcat de nenumărate incantații retorice care-l îndemneau să accepte realitatea și să nu mai caute în negura lucrurilor. Din poezia „Lumina”, secvențele „Lumina ce-o simt/ năvălindu-mi în piept când te văd,/ oare nu e un strop din lumina/ creată în ziua dintâi,/ din lumina aceea însetată adânc de viață?” și „Dar unde-a pierit orbitoarea lumină de-atunci–cine știe?” sugerează corelația dintre lumina creației dătătoare de viață și trăirea iubirii ca renaștere sufletească a îndrăgostitului atunci când o vede pe iubită.

Un alt mesaj impactant pe care acesta-l redă în mod indirect este dorința de a valorifica spațiul mioritic. Abundența imaginilor artistice în strânsă legătură cu cadrul natural subliniază dinamicitatea

trăirilor poetului. În cadrul poeziei Izvorul nopții, imaginea ochilor întunecați sunt „izvorul din care tainic curge noaptea peste văi/ și peste munți și peste șesuri/ acoperind pământul c-o mare de-ntuneric” evidențiază prin spațiul indefinit ondulat (deal-vale) atât trăirile domoale/intense ale îndrăgostitului, cât și misterul sentimentelor provocate de întâlnirea cu aceasta. Prin versurile „Așa-s de negri ochii tăi,/ lumina mea”, poetul identifică frumusețea iubitei cu lumina dătătoare de viață, ea devenind o sursă de siguranță în misterul spațiului mioritic.

În „Izvorul nopții”, tema iubirii este descrisă de o putere inexprimabilă a luminii din ochii negri ai iubitei. Metafora „izvorul nopții” face trimitere la ochii iubitei încărcăți de iubire și mister, a căror frumusețe va impregna imensitatea naturii cu a căror lumină, eul liric va înțelege tainele vieții. Putem spune că lumina din ochii iubitei are conotații gnoseologice. Adjectivul „frumoaso” cu rolul de invocație retorică îl ajută pe poet să își transpună în mod direct atât sentimentul de admirație, cât și să contureze de la început aspectul delicat pe care-l surprinde atunci când o privește pe iubită. Odată cu izolarea adverbului „adâncii” prin virgule este evidențiată profunzimea ochilor iubitei, acesta capătă un înțeles metaforic în secvența „ochii tăi, adâncii, sunt izvorul din care tainic curge noaptea”. În cadrul acesteia, faptul că felul în care curge noaptea din ochii iubitei este considerat „tainic” îi oferă iubirii sensul că este un sentiment dificil pe care omul îl percepe în mod unic. Acest sentiment a devenit un mister deoarece singurul care are capacitatea de a-l descoperi este îndrăgostitul. Enumerația „peste văi și peste munți și peste șesuri” sugerează că pentru îndrăgostit, totul existențial este îmbrăcat într-o aură mister „mare de-ntuneric” care va fi înțeles/ descifrat doar prin iubire.

Utilizând elementele din natură, poetul a reprezentat modul în care se manifestă emoțiile și trăirile interioare ale sale față de persoana iubită, sugerând dragostea nelimitată și vastă ce i-o poartă fetei. Prin superlativul absolut „așa-s de negri ochii tăi” este amplificată culoarea ochilor și misterul pe care acștia îl oferă naturii, respectiv vieții. Antiteza lumină-întuneric reflectă tema centrală a acestei creații poetice, conturând de fapt că printr-o subordonare, două opoziții se pot uni în lumina iubirii umane. La nivelul simbolic, ochiul, dincolo de a fi un organ al percepției vizuale, reprezintă lumina spirituală. În contextul blagian, vocea ficțională descoperă în ochii profunzi și plini de mister ai iubitei o sclipire. Aceasta îl determină să fie dornic de cunoaștere cum universul întreg pare a se naște prin ochii ei. Poezia Izvoul nopții are scopul de a evidenția că frumusețea adevărată nu este cea care se vede, ci aceea care se lasă descoperită dincolo de aparențe.

Volumul „Pașii Profetului” surprinde prin poezia Amurg de toamnă teama ca lumina să nu descopere tainele sufletești ale îndrăgostitului. Lumina ia forma unui element care ajută la tranziție. Astfel, în secvența „Soare, soare de ce mi l-ai trezit?” prin referirea la un copac, care ar sugera liantul dintre teluric și celest, se substituie ideea de transcendent. În cadrul acesta, pe plan filosofic, Lucian Blaga atrage atenția asupra meditației referitoare unui nou început. Secvența „Din vârf de munți”, unde amurgul suflă arată că poetul se află într-o stare de contemplație, astfel poezia fiind de fapt un peisaj al începutului de toamnă. Cu alte cuvinte, Lucian Blaga prin operele sale lirice susține creațiile lui filosofice.

Poezia „Amurg de toamnă” evidențiază ideea de cunoaștere, prin intermediul naturii și a luminii care îmbracă tabloul de toamnă. Prin titlul poeziei, autorul reflectă asupra unui apus de toamnă care îi trezește poetului sentimente puternice de melancolie. Amurgul reprezintă puntea între lumină și întuneric, care apare personificat suflând în „jeraticul ascuns sub vâlul lor subțire de cenușă”. Metaforele „buze roșii” și „spuza unor nări” conturează culorile pe care amurgul tomnatic le prezintă; în esență nuanța de roșu-cenușiu captează trăirea eului liric într-o sferă a meditației asupra tranzițiilor din natură. Prin secvența „O rază/ ce vine goană din apus/ și-adună aripile și le lasă tremurând”, se

amplifică dinamicitatea și agitația care tulbură pacea sufletească a poetului. Faptul că natura se pregătește să intre într-o stare de hibernare, îi provoacă poetului o neliniște care-l determină să se ascundă, cum sugerează versul: „O, sufletul!/ Să mi-l ascund mai bine-n piept/ și mai adânc,/ să nu-l ajungă nicio rază de lumină/ s-ar prăbuși”. Prin modul în care eul liric se ferește de acest fenomen, poetul descrie felul în care-și cunoaște sufletul afectat de schimbările naturii.

În poezia „Trezire”, tema centrală este condiția umană care este conturată prin renașterea naturii odată cu venirea primăverii. Personificarea repetitivă „Martie sună” reprezintă o avertizare asupra naturii și a stării de contemplație că liniștea va fi tulburată de evoluție. Ideea că „Albinele-n faguri adună/ Și-amestecă învierea/ Ceara și mierea” poate fi catalogată ca un început ce nu poate fi oprit, dar care fructifică mediul asociat învierii. Imaginea transfigurată în „ceara și mierea” din faguri corespunde unei spirituale stări existențiale. Prezența copacului „nehotărât între două hotare” subliniază ideea că acesta este prins între cer și pământ, care poate sugera tensiunea dintre latență și devenire. Metaforele „greul ființei”, respectiv „starea dumnezeiască” sunt elemente care desemnează de ce prin somn ne apropiem mai mult de Divinitate sau de strămoși. În ceea ce privește prima metaforă, greul ființei constituie un tot unitar, astfel în starea aceea de somnolență, copacul este găsit într-o liniște încărcată de mister, lipsită de eterogen. Modul în care copacul este găsit în „starea dumnezeiască” trimite la ideea că somnul reprezintă o pauză din ciclul evoluționist al naturii, protejându-l de agilitatea timpului. Interogația retorică „Soare, soare de ce l-ai trezit?” sugerează revolta în fața inevitabilului, eul liric simțindu-se trist pentru că magia a plecat.

Prin simplitatea cuvintelor utilizate și prin coerența expresiilor folosite, Lucian Blaga a reușit să creeze o legătură strânsă. Iubirea este o forță cosmică, ce înlesnește cunoașterea și afundarea în indescifrabil, unde doar spiritualitatea poate fi o trezire la noi evoluții, prin care poetul luminii aprofundează sensul existenței. Cu un parcurs interesant literar, Lucian Blaga rămâne în cultura românească pentru rafinamentul și iscusința de a-și transpune ideile și sentimentele pe foaie, dar și pentru informațiile pe care acesta a reușit să le ofere cititorilor. Lucian Blaga, cum spunea și Tudor Vianu „poet al sufletului și al lumii exterioare” a rămas astfel ceea ce trebuia să fie. Și dacă poezia nu cucerește prin senzualitatea ei, ea vorbește puternic printr-o substanță făcută din cele mai înalte neliniști din câte pot atinge sufletul omenească. Blaga a fost capabil să transmită românilor iubitori de poezie, creații cu o încărcătură mai profundă decât permite vizualul, diferite concepții om-transcendent. Prin lumina care este asociată speranței, frumuseții și iubirii și prin „spațiul mioritic” care reprezintă refugiul exprimării sentimentelor și misterul, acesta trimite la ideea că mintea omenească nu descoperă, ci doar se afundă și mai mult în mister. Prin discrepanțele „lumină-întuneric”, „vale-munte”, acesta creează un echilibru, oferind artei poetice clasice o senzualitate și o perfecțiune aparte.

BIBLIOGRAFIE

1. BĂRBOI Constanța & Boatcă, S, Limba și literatura română pentru examenele de bacalaureat și de admitere în facultăți, Ed. Recif, București, 1994.
2. BLAGA, Lucian, Poezii, Ed. Minerva, București, 1981.
3. GRUIA, Bazil, Blaga inedit- efigii documentare, vol1, Ed. Dacia, Cluj-Napoca 1981.
4. POPA, Ion & Popa, Marinela, Manual preparator pentru clasa a VIII-a, Literatura română, Ed. Niculescu, București, 2002.
5. RUȘTI, Doina, Scriitori români: fișe bibliografice, rezumate, comentarii, texte critice, Ed. Niculescu, București, 2007.

Motto: „Câteodată, datoria noastră în fața unui adevărat mister, nu e să-l lămurim, ci să-l adâncim așa de mult, încât să-l prefacem într-un mister și mai mare” (Lucian Blaga)

LUCIAN BLAGA–PERSONALITATE MARCANTĂ A CULTURII ROMÂNE

Eleva, **Groza Alexandra**

Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău

Coordonator: prof. Acăr Coculiana

Dramaturg și filosof, Lucian Blaga reprezintă una dintre cele mai importante figuri ale culturii române, din perioada interbelică, remarcându-se prin contribuțiile sale semnificative în literatură, filosofie și lingvistică. Autor care a intrat în conștiința publicului și a criticii cu apreciere aproape unanimă, Blaga este recunoscut mai ales în profesia sa ca poet de excepție, adesea fiind considerat „poetul Luminii” datorită modului în care explorează lumina ca simbol al cunoașterii, fiind în strânsă legătură cu cercetările filosofice în căutarea sensului existenței și a misterele universului.

Copilăria și educația

Marele filosof Lucian Blaga, născut la data de 9 mai 1895, în satul Lancrăm, lângă Sebeș; provine dintr-o familie de preoți, fiind al nouălea și cel mai mic dintre copiii preotului ortodox, Isidor Blaga și al Anei Moga. Copilăria a fost marcată de atmosfera rurală a zonelor transilvănene, precizând chiar în autobiografia sa „Hronicul și cântecul vârstelor” că lumea în care se regăsea era reprezentată de „casa/ șura, stogul de paie de după șură” în care își crea un timp de vară „un adevărat labirint, în fridele căruia îndesa „pepenii galbeni”. Venirea pe lume echivalează cu o ivire în lumină așa cum afirma „Când m-am ivit în lumină nu știu...” în poezia *Biografie* din volumul *Laudă somnului*. Lucian Blaga și-a petrecut mult timp pentru a descoperi și a cunoaște tainele naturii și ale lumii înconjurătoare. Observațiile atente asupra tabloului de natură transilvănean se reflectă în simbolistica poeziilor sale, unde diversele elemente capătă semnificații profunde. În același timp, faptul că nu a putut vorbi până la vârsta de patru ani l-a făcut să se denumască drept „o lebădă mută”. În acest sens, exegeții blagieni afirmă că „acesta exersa să vorbească, dar până nu s-a simțit sigur pe el, s-a abținut să o facă.” După o vizită la doctor, Blaga povestește cum ținea mâna „rușinat, peste ochi”, iar „graiul ieșea din gura lui întreg, lămurit, picurat ca argintul strecurat.” Copilăria sa a reprezentat o temelie sigură în dezvoltarea unei gândiri originale și profunde.

A studiat clasele primare în cadrul școlii germane din Sebeș, conform tradiției din familie, fiind un elev devotat, în ciuda dificultăților întâmpinate în învățarea limbii predate. Poetul a absolvit Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, unde era clasificat în toți anii întâiul. Distanțarea de familie accentuează închiderea spre interioritate a lui Blaga ce era văzut ca o personalitate „extrem de rezervată”, „în general tăcut”, însă „extraordinar de atent”, având o „răbdare angelică”. Experiența tăcerii a contribuit astfel la dezvoltarea gândirii filosofice a poetului, în deslușirea misterele existenței. Tăcerea, deși reprezintă inițial un obstacol, devine în creația sa o formă de cunoaștere și un spațiu al revelațiilor. Contemplarea vieții i-a captivat curiozitatea lui Blaga spre întrebări existențiale fundamentale pe care le-a explorat atât în poezie, cât și în eseurile filosofice. Mai târziu, Blaga a urmat studii la Facultatea de Filosofie din Viena, obținând doctoratul cu lucrarea despre *Cultură și cunoaștere*. Aici avea să-și cunoască și viitoarea soție, Cornelia Brediceanu, iubire încununată cu nașterea fiicei lor, Dorli. Această perioadă a marcat apogeul pentru formarea sa intelectuală, concentrându-se asupra dramelor: *Zamolxis* și *Arca lui Noe*; dramaturgia încă nu reprezenta în România o artă cunoscută.

Contribuții literare și filosofice

Perioada de formare a spiritului filosofic și poetic are loc la vârsta de treisprezece ani, când acesta dezvoltă „cea mai nesățioasă patimă a cititului”. Blaga descoperă lumea fascinantă a cărților, citind opere renumite scrise de autori români, cât și universali, începând să studieze cu seriozitate și filosofie. Abordează astfel prima sa lucrare filosofică în care cercetează cu scopul de a găsi o explicație a existenței viselor. Îmbolnăvirea tatălui său și în scurt timp și moartea acestuia îi remarcă sensibilitatea, lucru ce îl impactează în mod profund la nivel sentimental. Cu toate acestea, Lucian Blaga nu se demoralizează și debutează în anul 1914 cu lucrarea *Reflecții asupra intuiției lui Bergson* în ziarul *Românul* (Arad). La vârsta de cincisprezece ani, acesta își începe și debutul poetic cu singurele două poezii: *Pe țărni* și *Noaptea păstrată* din perioada în care compunea și fabule. Începerea și răspândirea Primului Război Mondial, în vara anului 1914, îl împiedică pe scriitor să se înscrie la Facultatea de Filosofie, fiind nevoit, datorită pericolului de a fi înrolat în armată, să studieze la Seminarul Teologic din Sibiu. În urma promovării examenelor, acesta intră la facultatea dorită din cadrul Universității din Viena. Activitatea filosofică a lui Blaga avea să se schimbe.

Operele vaste și diversificate ale lui Lucian Blaga au adus o viziune nouă asupra lumii literare. În poezii, acesta folosește un limbaj metaforic și puternic, explorând teme precum: misterul, moartea, iubirea și cunoașterea interioară. Acesta a debutat în 1919 cu volumele *Poezele luminii* (poezia de debut –*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*) și *Pietre pentru templul meu*, fiind considerate capodopere ale literaturii românești. Titlul *Poezele luminii* subliniază încă o dată importanța luminii în viziunea sa poetică. În lumea teatrului, Blaga devine cunoscut prin piesele originale și creative, pline de profunzime, precum: *Zamolxe* și *Meșterul Manole*. A scris lucrări filosofice fundamentale, cum ar fi: *Cunoașterea luciferică*, *Eonul dogmatic*, *Trilogia culturii* în care a analizat structura culturii și rolul omului în univers. Scriitorul a profesat între anii 1938-1949 și ca profesor academic, cursurile lui reprezentând de fapt viitoarele lucrări pe care le citea în prima lor formă.

Impactul asupra culturii române

Lucian Blaga a fost o personalitate complexă, a cărei influență se resimte puternic în cultura română. Aspirațiile sale pentru țara natală au fost prezente încă din călătoriile sale îndelungate prin Europa, în care originile sale sufletești îl legau de locul în care s-a născut și a crescut. În operele lui au fost remarcate și modul în care folosea arhaismele fără a îngreuna sensul ideilor transmise, transformându-le în cuvinte de actualitate. Scrierile sale au influențat generații de scriitori și intelectuali, iar ideile filosofice continuă să fie studiate și dezbătute. Astfel operele lui ocupă un loc important și în programa școlară unde sunt incluse poezii precum: *Izvorul nopții*, *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*, *Dați-mi un trup, voi munților* sau drama *Meșterul Manole*. Prin scrierile sale, Lucian Blaga a primit numeroase premii prestante ale Academiei Române, precum Hamangiu și Adamachi, ce confirmă importanța și originalitatea creației sale literare și filosofice. Operele traduse în limba germană, maghiară, italiană, spaniolă, franceză, rusă și sârbo-croată demonstrează succesul internațional, recunoașterea valorii sale în diverse țări și influența sa asupra culturii române și europene.

A rămas o figură centrală a României chiar dacă a avut parte și de momente dificile în drumul spre succes, în timpul regimului comunist, când opera sa a fost marginalizată; Blaga este un simbol al originalității și al spiritului liber. Contribuția sa semnificativă la cultura română este reprezentată și de introducerea imaginii sale pe bancnota de 200 de lei. Acest act simbolizează o formă de omagiu adus operei și impactului său asupra literaturii și filosofiei românești, promovând identitatea națională a țării.

Cariiera diplomatică

Lucian Blaga, pe lângă activitatea diplomatică și filosofică de excepție, a fost și un important diplomat al României în perioada interbelică. Activitatea sa diplomatică desfășurată între anii 1926-1939 a jucat un rol semnificativ în promovarea intereselor țării în Europa. Prima sa experiență într-un

mediu diplomatic internațional a fost marcată de denumirea acestuia ca „atașat de presă la Legația României din Varșovia (Polonia)”. Ulterior, a fost transferat în Cehoslovacia, ocupând funcția de concilier de presă în Praga. În anul 1932, Lucian Blaga a fost mutat la Berna, în Elveția, consolidând relațiile culturale dintre România și această țară. A fost numit „ministru plenipotențiar al României”, în Portugalia, reprezentând cea mai importantă perioadă din cariera sa diplomatică ce i-a oferit ocazia să-și exprime ideile liber și să-și folosească intelectualitatea în promovarea imaginii țării.

În 1939, odată cu începerea celui de-al Doilea Război Mondial, Blaga este atras de România, dorind să se întoarcă în țara natală și să-și promoveze proiectele pentru viitor, precum poeziile, eseurile filosofice și piesele de teatru. Acesta, intenționând să se retragă din cariera sa diplomatică, se gândește să se refugieze „într-o căsuță, undeva la țară”, lucru ce se îndeplinește în urma cumpărării unei mici gospodării, în Bistrița. De-a lungul activității sale diplomatice, Lucian Blaga a avut o contribuție esențială în consolidarea relațiilor culturale dintre România și Europa. A fost un ambasador al culturii românești, promovând literatura și filosofia, lucru ce i-a oferit o perspectivă largă asupra situației internaționale din perioada interbelică.

Stingerea din viață

Anul 1961 îl găsește pe Lucian Blaga în spital, la Cluj, datorită problemelor suferite din cauza coloanei vertebrale. Coincidența simbolică creată de înmormântarea poetului la data de 9 mai, asemenea zilei în care a fost născut, poate fi interpretată ca un semn al destinului, Blaga reprezentând un gânditor profund, preocupat de misterul existenței. Prin acestea, Blaga a fost un spirit independent și un creator original, care a căutat să înțeleagă misterele vieții. Așadar, motto-ul atestă viziunea sa filosofică și poetică asupra lumii și cunoașterii. Blaga consideră astfel că adevărata noastră misiune nu este de a desluși misterele, ci de a le aprofunda, chiar dacă asta le face și mai complexe. În poezie și filosofie, Blaga a abordat această idee, alegând să exprime realitatea într-un mod metaforic și simbolic, decât să o reducă la explicații raționale. Lucian Blaga reușește prin complexitatea poeziilor și a emoțiilor profunde transmise să capteze interesul și inima cititorilor, reprezentând astfel una dintre cele mai semnificative personalități literare ale culturii române din secolul XX până în prezent.

BIBLIOGRAFIE

1. BLAGA, Lucian, *Poezii*, Ed. Minerva, București, 1981.
2. BLAGA, Lucian, *Hronicul și cântecul vârstelor*, Ed. Eminescu, București, 1973.
3. GRUIA, Bazil, *Blaga inedit-efigii documentare*, vol.1, vol.2, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1981.
4. www-libertatea-ro.cdu.ampproject.org accesat 16,17,30.03.2025.
5. onisiforghibublog.wordpress.com, accesat 15,20,30.03.2025.
6. rom.wikipedia.org, accesat 31.03.2025, ora 20.05.

SECȚIUNEA

INFORMARE- DOCUMENTARE

elevi

Motto: „Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud/ Cum se izbesc de geamuri razele de lună.”
(Lucian Blaga – „Liniște”)

„LAUDĂ SEMINTELOR CELOR DE FAȚĂ ȘI-N VECI TUTUROR”

Elevul, Nuț Radu

Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud Alba

Coordonator: bibliotecar școlar Gheorghiu Raluca

Bibliografie de autor

- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Eonul dogmatic*. București : Cartea Românească, [s.a.] (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961), ONCIUL Dimitrie. *Cultură și cunoștință*. Cluj : Editura Institutului de Arte Grafice "Ardealul", 1922, 105 p. (BCUT, Biblioteca Universității „Lucian Blaga” Sibiu)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Fețele unui veac*. Arad : Editura Librăriei Diecezane, 1925, (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Daria*. Cluj : Editura Institutului de Arte Grafice "Ardealul", 1925, 159 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Lauda somnului*. București : Cartea Românească, 1929 (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Daimonion*. Cluj Napoca: „Societatea de maine”, 1930, 97 p. (BCUB)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Avram Iancu*. Sibiu : Tiparul Institutului de Arte Grafice "Dacia Traiană", 1934 (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961), PETROVICI Ion. *Elogiul satului românesc*. București : Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, 1937, 28 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Geneza metaforei și sensul culturii*. București : Fundația Regală pentru Literatură și Artă "Regele Carol II", 1937 (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *La curțile dorului*. București: Fundația pentru Literatură și Artă "Regele Carol II", 1938, 105 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Artă și valoare*. București : Fundația pentru Literatură și Artă "Regele Carol II", 1939, 203 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Diferențialele divine*. București : Fundația pentru Literatură și Artă "Regele Carol II", 1940, 211 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Despre gândirea magică*. București: Fundația Regală pentru Literatură și Artă, 1941, 178 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opera dramatică*. Sibiu: Dacia Traiana [s.a], 1942, 380 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Nebănuitele trepte*. Sibiu : Dacia Traiană, 1943, 109 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Arca lui Noe*. Sibiu : Dacia Traiană, 1944, 118 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Editura pentru literatură, 1962, 216 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Antologie de poezie populară*. București : Editura pentru Literatură, 1966, 297 p. (BCUT)

- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Editura pentru literatură, 1966, 536 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Gândirea românească în Transilvania în secolul al XVIII lea*. București: Științifică, 1966, 232 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Editura pentru literatură, 1967, 557 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poemele luminii: Mirabila sămânță*. București: Editura pentru literatură, 1968, 284 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Experimentul și spiritul matematic*. București: Științifică, 1969, 243 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Triologia culturii*. București: Universală, 1969, 401 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Din lirica engleză: Tălmăciri*. București: Univers, 1970, 136 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Scrieri despre artă*. București: Meridiane, 1970, 196 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Isvoade: Eseuri, conferințe, articole*. București: Minerva, 1972, 248 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poezii. Teatru*. București: Albatros, 1972, vol.1: 204 p.; vol.2: 416 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Ceasornicul de nisip*. Cluj Napoca: Dacia, 1973, 332 p. (BCUB)
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Eminescu, 1973, 222 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Despre conștiința filosofică*. Timișoara: Facla, 1974, 180 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Meșterul Manole*. București: Univers, 1974, 133 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 1. Poezii*. București: Minerva, 1974, 491 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 2. Poezii*. București: Minerva, 1974, 536 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Ce aude unicornul*. București: Minerva, 1975, 216 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *În marea trecere*. București: Eminescu, 1975, 200 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Aspecte antropologice*. Timișoara: Facla, 1976, 204 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Elanul insulei*. Cluj-Napoca: Dacia, 1977, 276 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Ființa istorică*. Cluj-Napoca : Dacia, 1977, 292 p. (BCUT, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Încercări filosofice*. Timișoara: Facla, 1977, 295 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 4. Poezii*. București: Minerva, 1977, 559 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 5. Poezii*. București: Minerva, 1977, 491 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 6. Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Minerva, 1979, 263 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. vol. 6 : Hronicul și cântecul vârstelor*; ed. îngrij. Dorli Blaga. București: Minerva, 1979, 216 p. (Biblioteca ASE)

- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 7. Eseuri*. București: Minerva, 1980, 415 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Albatros, 1980, vol.1: 198 p.; vol.2: 416 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poezii. Teatru*. București: Albatros, 1980, vol.1: 198 p.; vol.2: 415 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian (1895-1961). *Mirabila sămînță*. București: Minerva, 1981, 261 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Minerva, 1981, 448 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Cartea Românească, 1982, 480 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 1. Poezii autume*. București: Minerva, 1982, 604 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Meșterul Manole*. București: Albatros, 1983, 144 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 8. Triologia Cunoașterii*. București: Minerva, 1983, 739 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Albatros, 1983, 212 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Ion Creangă, 1984, 160 p. (Biblioteca Liceului Sportiv Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 2. Poezii postume*. București: Minerva, 1984, 581 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Teatru*. București: Minerva, 1984, vol.1: 431 p.; vol.2: 294 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 9. Triologia Culturii*. București: Minerva, 1985, 479 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Minerva, 1986, 383 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Teatru*. București: Minerva, 1986, 649 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Cunoaștere și creație: Culegere de studii*. București: Cartea Românească, 1987, 579 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 10. Triologia Valorilor*. București: Minerva, 1987, 636 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Opere. Volumul 11. Triologia Cosmologică*. București: Minerva, 1988, 514 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Peisaj și amintire*. București: Sport- Turism, 1988, 200 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Eminescu, 1988, 416 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Correspondența (A-F)*. Cluj-Napoca: Dacia, 1989, 308 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Minerva, 1990, 239 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Luntrea lui Caron*. București: Humanitas, 1990, 528 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poemele luminii*. București: Prometeu, 1991, 128 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Teatru*. București: Minerva, 1991, 722 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

- BLAGA, Lucian. *Poezii*. București: Albatros, 1992, 247 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Cenzura transcendentă: Triologia Cunoașterii 3*. București: Humanitas, 1993, 192 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Hyperion, 1993, 400 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Teatru*. București: Minerva, 1993, 431 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Eonul dogmatic*. București: Humanitas, 1993, 192 p. (Biblioteca Județeană "Gheorghe Șincai" Bihor)
- BLAGA, Lucian. *Cunoașterea luciferică*. București: Humanitas, 1993, 192 p. (Biblioteca Județeană "Gheorghe Șincai" Bihor)
- BLAGA, Lucian. *Curs de filosofia religiei*. Alba Iulia-Paris: Fronde, 1994, 263 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Triologia culturii, I: Orizont și stil*. București: Humanitas, 1994, 192 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Triologia culturii, II: Spațiul mioritic*. București: Humanitas, 1994, 224 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Triologia culturii, III: Geneza metaforei și sensul culturii*. București: Humanitas, 1994, 224 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Antologie de poezie populară*. București: Grai și suflet, Cultura Națională, 1995, 308 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian (1895-1961), BREAZU Ion. *De amicitia Lucian Blaga - Ion Breazu*. Cluj : Biblioteca Apostrof, 1995, 348 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Din activitatea diplomatică*. București: Eminescu, 1995, 295 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Gheghinescu-Vania, Domnița: Domnița nebănuitelor trepte*. București: Muzeul Literaturii Române, 1995, 184 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Meșterul Manole: Drama*. Iași: Ars Longa, 1995, 175 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Opera poetică*. București: Humanitas, 1995, 669 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Poemele luminii*. București: Muzeul Literaturii Române, 1995, 102 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Triologia valorilor. Volumul 1: Știință și creație*. București: Humanitas, 1996, 224 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian. *Triologia valorilor. Volumul 2: Gândire magică și religie*. București: Humanitas, 1996, 384 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE).
- BLAGA, Lucian. *Triologia valorilor. Volumul 3: Artă și valoare*. București: Humanitas, 1996, 192 p. (BUAI; Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE).
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. București: Minerva, 1997, 356 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Triologia cosmologică: Diferențialele divine. Apecte antropologice. Ființa istorică*. București: Humanitas, 1997, 519 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca ASE)
- BLAGA, Lucian (1895-1961) *Experimentul și spiritul matematic*. București : Humanitas, 1998, 267 p. (BCUT)
- BLAGA, Lucian. *Corespondeța de familie*. București: Universal Dalsi, 2000, 108 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Aforisme*. București: Humanitas, 2001, 296 p. (Biblioteca Județeană Mureș)

BLAGA, Lucian. *Aforisme*. București: Humanitas, 2008, 356 p. (BCUT, BCUI)

BLAGA, Lucian. *Trilogia cunoașterii*. București: Humanitas, 2013, 649 p. (Biblioteca Județeană "Gheorghe Șincai" Bihor)

BLAGA, Lucian. *La obârșie, la izvor*. Târgu-Mureș: Școala Ardealul, 2018, 91 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Poemele luminii/Les poemes de la lumiere*. Cluj-Napoca: Școala Ardeleană, 2019, 145 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv Alba Iulia)

OPERE ÎN ALTE LIMBI

BLAGA, Lucian. *Ausgewahllet gedichte*. Bukarest: Jugendverlag, 1967, 232 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, Biblioteca Universității Politehnica Timișoara)

BLAGA, Lucian. *Novemberi uyar*. București: Kriterion, 1967, 111 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Chronik und lied der lebenszeiten*. Bukarest: Jugendverlag, 1968, 240 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Evek kronikaya es eneke*. București: Kriterion, 1968, 200 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Csodalatos Mag*. Cluj- Napoca: Dacia, 1975, 172 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Les Poems de la lumiere*. București: Minerva, 1978, 604 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Lucian Blaga versei*. Budapest: Európa Könyvkiadó, 1979, 286 p. (Biblioteca Județeană "Gheorghe Șincai" Bihor)

BLAGA, Lucian. *Gedichte*. Bukarest: Minerva Verlag, 1980, 688 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *A milagrosa semente*. București: Minerva, 1981, 264 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian (1895-1961), MARTI, Hugo. *Im Zeichen der Freundschaft*. Bukarest : Kriterion, 1985 (BCUT)

BLAGA, Lucian. *Les differentielles divines*. București: Roza Vânturilor, 1990, 180 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Poesie*. Timișoara: Editura de Vest, 1995, 107 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Somnlos Vind*. Eslov: Forlags AB Gondolin, 1995, 64 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Poesies*. București: Libra, 1997, 224 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Der Wunderbare Samen*. Bukarest: Universal Dalsi Verlag, 1998, 80 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian. *Poeme choisi*. București: Grai și suflet – Cultura Națională, 1998, 306 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BLAGA, Lucian (1895-1961). *Complete poetical works of Lucian Blaga, 1895-1961*. Iași ; Oxford ; Portland : Center for Romanian Studies, 2001, 624 p. (BCUT)

REFERINȚE CRITICE

- ALUCĂI, Aurora. *Lucian Blaga : 1895-1961: biobibliografie*. Iași : Biblioteca Centrală Universitară Iași, 1979, 1265 p. (BCUC)
- BALU, Ion. *Lucian Blaga*. București: Albatros, 1986, 208 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BALU, Ion. *Opera lui Lucian Blaga. Vol.1*. București: Albatros, 1995, 355 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BALU, Ion. *Viata lui Lucian Blaga*. București: Libra, 1995 (BCUB)
- BALU, Ion. *Viața lui Lucian Blaga. Vol.2: aprilie 1935 – martie 1944*. București: Libra, 1996, 472 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BALU, Ion. *Viața lui Lucian Blaga. Vol.3: aprilie 1944 – iunie 1947*. București: Libra, 1997, 303 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BALU, Ion. *Viața lui Lucian Blaga. Vol.4: iulie 1947 – mai 1961*. București: Libra, 1999, 440 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BALU, Ion. *Lucian Blaga: sinteze și comentarii literare pentru liceu, bacalaureat și admitere în învățământul universitar*. București: [s.n.], [s.a.], 64 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BANCILA, Vasile. *Lucian Blaga, energie românească*. Timișoara: Marineasa, 1995, 263 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BARBULESCU, Titus. *Lucian Blaga. Teme și tipare fundamentale*. București: Saeculum I.O., 1997, 158 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUB)
- BĂCIUȚ, Codruța. *Acasă la Lucian Blaga*. Tîrgu-Mureș: Editura Nico, 2011, 150 p. (Biblioteca Județeană Mureș)
- BELLU, Pavel. *Blaga în marea trecere*. București: Eminescu, 1970, 288 p. (Biblioteca Județeană Alba Iulia; BCUB, Biblioteca Universității Politehnica Timișoara)
- BLAGA, Corneliu. *Lucian Blaga necunoscut*. Alba Iulia : Societatea Culturala "Lucian Blaga", 1993, 112 p. (BCUC)
- BLAGA, Corneliu. *Lucian Blaga necunoscut*. Alba Iulia: Almidal SRL, 1993, 112 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BUAI)
- BLAGA, Dorli, BĂLU, Ion. *Blaga supravegheat de Securitate*. Cluj : Biblioteca Apostrof, 1999, 268 p. (BCUT)
- BLAGA, Dorli. *Tatăl meu, Lucian Blaga*. Cluj-Napoca : Biblioteca Apostrof, 2004, 380 p. (BCUC)
- BLAGA, Lucian. *Antologie comentată. Alcătuită de Florea Firan și Constantin M. Popa*. Craiova: Macedonski, 1992, 180 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Centenar „Lucian Blaga” (1895 – 1995): Manifestări culturale din țară și de peste hotare prilejuite de centenarul Lucian Blaga*. Alba Iulia, 1996 (Festivalul Internațional „Lucian Blaga”)
- BLAGA, Lucian. *Hronicul și cântecul vârstelor*. Sibiu: Imago, 1995, 119 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BLAGA, Lucian. *Zări și etape*. București: Minerva, 1990, 367 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BOLDEA, Iulian, NISTOR, Eugeniu. *Discurs poetic și discurs filosofic: Interpretări critice*. Tîrgu-Mureș: Ardealul, 2013, 228 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv, Alba Iulia, Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- BORCILĂ, Mircea. *Elemente de filozofie a limbii în gândirea lui Lucian Blaga*. În: *Revista de filozofie*, 1969, vol. 16, nr. 12, p. 1485-1492. (BCUC)
- BRAGA, Corin. *Lucian Blaga: Geneza lumilor imaginare*. Iași: Institutul European, 1998, 288 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUC, BUAI)
- BRUCIU, Andra. *Lucian Blaga: reflexe germane în filosofia culturii*. București: Fundatia Culturala Libra, 2006, 304 p. (BCUB, BCUC)

- BUCUR, Marin. *Metamorfozele luminii în poezia lui Lucian Blaga*. Bucuresti: Editura Academiei R. S. R., 1979, 7 p. (BCUB)
- BUGA, Marin. *Lucian Blaga: Analiza poeziei "Stalactica"*. București: Editura Academiei R.S.R., 1980, 5 p. (BCUB).
- BURLACU, Elena Luminița. *Mitic, magic, poetic in opera lui Lucian Blaga : (Lirica)*. Bucuresti: Universitatea din Bucuresti, Facultatea de Litere, 2004, 220 p. (BCUB)
- CARPINIȘAN, Radu. *Lucian Blaga și medicina: studii și cercetări în istoria medicinei și farmaciei*. Sebeș: Centrul Cultural „Lucian Blaga”, 2000 (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- CÂRLUGEA, Zenovie. *Poezia lui Lucian Blaga*. Târgu-Jiu: Editura Alexandru Ștefulescu, 1995, 212 p. (Biblioteca Universității din Craiova)
- CÂRLUGEA, Zenovie. *Lucian Blaga*. Târgu-Jiu : Măiastra, 2006, 184 p. (BCUT, [Bib. Academiei Române București](#))
- CENUȘĂ, Mircea. *Lucian Blaga si Universitatea din Cluj: contribuții documentare*, [Alba Iulia]: Editura Scoala Albei, 1995, 244 p. (BCUB)
- CENUȘĂ, Mircea. *Interviurile lui Lucian Blaga*. Alba Iulia: Școala Albei, 2000, 136 p. (Biblioteca Universității din Craiova)
- CIMPOI, Mihai. *Lucian Blaga: Paradisiacul, lucifericul, mioriticul (poem critic)*. Cluj Napoca: Dacia, 1997, 124 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- COZMA, Carmen. *Lucian Blaga*. Iași : Timpul, 2002, 100 p. (BCUT)
- CROHMALNICEANU, Ov. S. *Lucian Blaga*. București: Editura pentru literatură, 1963, 180 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BUAI, BMB, BCUT, Biblioteca Universității din Craiova)
- CROITORU, Marilena. *Lucian Blaga*. Prunișor: Ecko Print, 2007, 85 p.(BCUI).
- CUBLEȘAN, Constantin, BÂGIU, Lucian Vasile, CÂMPAN, Diana. *Dicționarul personajelor din teatrul lui Lucian Blaga*. Cluj-Napoca : Dacia, 2005, 456 p. (BCUT)
- CUBLEȘAN, Constantin. *Lucian Blaga dramaturgul: eseuri*. Târgu-Mureș: Ardealul, 2010, 137 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv, Alba Iulia, Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- CUIBUS, Daiana. *Exerciții de filosofia limbajului. Introducere în logosul blagian*. București: Biblioteca Bucureștilor, 2001, 231 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- CURTICEANU, Mircea. *Lucian Blaga: De amicitia*. Cluj Napoca: Apostrof, 1995, 348 p. (BCUB, BCUI).
- DIACONU, Florica, DIACONU, Marin. *Dicționar de termeni filosofici ai lui Lucian Blaga*. București : Univers enciclopedic, 2000, 348 p. (BCUT)
- DRĂGHICI, Petre. *Poezia lui Lucian Blaga*. Sibiu : Tipografia Arhidiecezană, 1930 (BCUT)
- DRÎMBA, Ovidiu. *Filosofia lui Blaga*. București : Cugetarea-Georgescu Delafras, [1944], 192 p. (BCUT)
- DRÎMBA, Ovidiu. *Filosofia lui Blaga*. București : Excelsior-Multipress, 1995, 176 p. (BCUT)
- FANACHE, Vasile. *Chipuri tăcute ale veșniciei în lirica lui Blaga*. Cluj-Napoca : Dacia, 2003, 193 p. (BCUT)
- FÂNTÂNERU, Constantin. *Poezia lui Lucian Blaga și gândirea mitică*. București : Tipografia "Bucovina" I. E. Torouțiu, [1940], 261 p. (BCUT)
- GANĂ, George. *Opera literară a lui Lucian Blaga*. Bucuresti: Minerva, 1976, 416 p. (BCUB)
- GAVRILIU, Leonard. *Inconștientul în viziunea lui Lucian Blaga*. București : Iri, 1997, 260 p. (BCUT, Biblioteca ASE)
- GHISE, Dumitru, BOTEZ, Angela, BOTEZ, Victor. *Lucian Blaga - cunoaștere și creație: culegere de studii*. București: Cartea Românească, 1987, 577 p. (Biblioteca ASE)
- GRUIA, Bazil. *Blaga inedit. Amintiri și documente*. Cluj Napoca: Dacia, 1974, 320 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- GRUIA, Bazil. *Blaga inedit – efigii documentare*. Cluj Napoca: Dacia, 1981, vol1: 196 p., vol.2: 216 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- HOSSUS, Petre. *Memorialul Lucian Blaga*. Norcross: Criterion Publishing, 2003, 274 p. (Biblioteca

Universității din Craiova)

IFTIMIE, Gheorghe. *Lucian Blaga și creștinismul românesc*. Iași : Tipografia "Liga Culturală", 1944 (BCUT)

ILICA, Anton. *Lucian Blaga*. Arad : Multimedia, 1999, 223 p. (BCUT)

INDRIES, Alexandra. *Corola de minuni a lumii*. Timișoara: Facla, 1975, 248 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BMB)

INDRIES, Alexandra. *Sporind a lumii taină. Verbul în poezia lui Lucian Blaga*. București: Minerva, 1981, 276 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUB)

IUBU, Mihai. *Amintiri despre Lucian Blaga*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, 2007, 76 p. (BCUT)

LIVADĂ, Melania. *Lucian Blaga*. Sibiu : Dacia Traiană, 1944, 16 p. (BCUT)

LIVADA, Melania. *Inițiere în poezia lui Lucian Blaga*. București: Cartea Românească, 1974, 216 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MARES, Nicolae. *Lucian Blaga: diplomat la Varșovia*. București : Editura Fundației "România de Măine", 2011, 394 p. (Biblioteca ASE)

MARES, Nicolae. *Fiul Lancrămului și activitatea sa în multiple ipostaze*. Alba Iulia: Aeternitas, 2023, 234 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv, Alba Iulia, Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MARGA, Andrei, PISO, Ioan, PETREU, Marta. *Lucian Blaga, D. D. Roșca*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, 2007, 186 p. (BCUT)

MARGINEANU, Ion. *Lucian Blaga – amiaza focului: Clipe despre Lucian Blaga recuperate din aura memoriei*. Alba Iulia: [s.n], 2000, 168 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MARGINEANU, Ion. *Ceasul care nu apune: clipe cu Lucian Blaga*. Alba Iulia: Societatea culturală „Lucian Blaga”, 1996, 332 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MARIȘ, Ioan. *Lucian Blaga - clasicizarea expresionismului românesc*. Sibiu : Imago, 1998, 192 p. (BCUT)

MATEI, Pamfil, GUȚAN, Ilie. *Caietele Lucian Blaga*. Sibiu: Editura Universității "Lucian Blaga" din Sibiu, 2001, 337 p. (Biblioteca Universității din Craiova)

MATEI, Pamfil, GUȚAN, Ilie. *Caietele Lucian Blaga*. Vol. 2: Comunicări și traduceri prezentate la colocviul național studentesc Lucian Blaga, ed. a II-a, din 19-21 octombrie 2000. Sibiu: Editura Universității "Lucian Blaga" din Sibiu, 2001, 337 p. (Biblioteca Universității din Craiova)

MICU, Dumitru. *Estetica lui Lucian Blaga*. București: Editura Științifică, 1970, 215 p. (BMB)

MIHAILESCU, Dan C. *Dramaturgia lui Lucian Blaga*. Cluj Napoca: Dacia, 1984, 228 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BMB)

MICU, Dumitru. *Lirica lui Lucian Blaga*. București: Editura pentru literatură, 1967, 168 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MIHU, Achim. *Lucian Blaga – miorița cultă a spiritualității românești*. București: Viitorul Românesc, 1995, 240 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MINCU, Marin. *Lucian Blaga - poezii*. Constanța : Pontica, 1995, 304 p. (BCUT)

MIOC, Simion. *Tudor Arghezi, Lucian Blaga*. Timișoara : Universitatea din Timișoara, Facultatea de Filologie, 1989, 333 p. (BCUT)

MODOLA, Doina. *Lucian Blaga și teatrul. Insurgentul*. București: Anima, 1999, 310 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MUNTEAN, Ironim. *De la Lucian Blaga la Radu Stanca*. Alba Iulia: Școala Albei, 1997, 118 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MUNTEAN, Ironim; Iacov, Oliviu. *Lucian Blaga – azi în școală*. Alba Iulia: Școala Albei, 2001, 72 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

MUSCĂ, Vasile. *Filosofia ideii naționale la Lucian Blaga și D.D.Roșca*. Cluj : Biblioteca Apostrof, 1996, 160 p. (BCUT, BCUI)

MUTHU, Mircea. *Lucian Blaga - dimensiuni răsăritene*. Pitești : Paralela 45, 2000, 117 p. (BCUT)

- NICOLAU, Petre. *Motive lirice fundamentale în poezia lui Lucian Blaga: drumul și oglinda*. București: Universitatea București, [s.a.], 198 p. (BCUB)
- NISTOR, Eugeniu. *Teoria Blagiană despre matricea stilistică*. Târgu Mureș: Ardealul, 1999, 114 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- NISTOR, Eugeniu. *Lucian Blaga-biografie și destin*. Târgu Mureș: Ardealul, 2019, 91 p. (Biblioteca Liceului cu Program Sportiv Alba Iulia)
- OPRISAN, I. *Lucian Blaga printre contemporani*. București: Minerva, 1987, 608 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- OPRIȘAN, I. *Lucian Blaga printre contemporani*. București : Saeculum : Vestala, 1995, 607 p. (BCUT)
- PETRESCU, Alexandru. *Lucian Blaga*. Timișoara : Eurobit, 2003, 266 p. (BCUT)
- POP, Ion. *Lucian Blaga – universul liric*. București: Cartea Românească, 1981, 283 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia; Biblioteca Casei Copului Didactic Alba, BCUB)
- POP, Ion. *Lucian Blaga - universul liric*. Pitești : Paralela 45, 1999, 215 p. (BCUT)
- POP, Ion. *Lucian Blaga în 10 poeme*. Cluj-Napoca : Dacia, 2004, 148 p. (BCUT)
- POP, Traian. *Introducere în filosofia lui Blaga*. Cluj Napoca: Dacia, 2001, 192 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- POP, Traian. *Lucian Blaga: sistemul cunoașterii*. Cluj-Napoca: Casa Cartii de Știință, 2003, 258 p. (BCUB)
- POP, Traian. *Lucian Blaga - ontologia culturii*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, 2006, 211 p. (BCUT)
- POP, Traian. *Lucian Blaga - filosofia și metafizica valorilor*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, 2007, 212 p. (BCUT)
- POP, Traian. *Lucian Blaga - problematica Trilogiei cosmologice*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, [s.a] (BCUT)
- POPA, Mircea. *Lucian Blaga și contemporanii săi*. Cluj-Napoca : Casa Cărții de Știință, 2007, 252p. (BCUT)
- POPESCU, Ion Mihail. *O perspectivă românească asupra teoriei culturii și valorilor (Bazele teoriei culturii și valorilor în sistemul lui Lucian Blaga)*. București: Editura Eminescu, 1980, 328p. (BCUB)
- RUGESCU, Lelia. *Cu Lucian Blaga*. Cluj Napoca: Dacia, 1985, 212 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT)
- RUSU, Liviu. *De la Eminescu la Lucian Blaga și alte studii literare și estetice*. București : Cartea Românească, 1981 (BCUT)
- SORA, Mariana. *Cunoaștere poetică și mit în opera lui Lucian Blaga*. București: Minerva, 1970, 279 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia, BCUT, Biblioteca Universității „Lucian Blaga” Sibiu)
- STANILOAE, Dumitru. *Pozitia dlui Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie*. București: Paideia, 1993, 128 p. (BCUB)
- TANASE, Alexandru. *Lucian Blaga – filozoful poet, poetul filozof*. București: Cartea Românească, 1977, 480 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- TEODORESCU, Alexandru. *Lucian Blaga și cultura populară românească*. Iași : Junimea, 1983 (BCUT)
- TODORAN, Eugen. *Lucian Blaga. Mitul dramatic*. Timișoara: Facla, 1985, 344 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- TODORAN, Eugen. *Fondul folcloric românesc în poezia lui Lucian Blaga*. Timișoara : Universitatea din Timișoara, Facultatea de Filologie, Catedra de limba și literatura română. Perfecționare, 1980 (BCUT)
- TODORAN, Eugen. *Lucian Blaga. Mitul poetic. Vol.1*. Timișoara: Facla, 1981, 352 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- TODORAN, Eugen. *Lucian Blaga. Mitul poetic. Vol.2*. Timișoara: Facla, 1983, 356 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia; Biblioteca Casei Corpului Didactic Alba)

TODORAN, Eugen. *Lucian Blaga: Mit, poezie, mit poetic*. București: Grai și suflet – Cultura Națională, 1997, 478 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

TUDOSESCU, Ion. *Lucian Blaga. Concepția ontologică*. București: Editura Fundației „României de mâine”, 1999, 180 p. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

TURCU, Constantin I. *Lucian Blaga sau Fascinația diplomației*. București : Editura Enciclopedică, 1995 (BCUT, [Bib.Univ. Tehnice "Ghe. Asachi" Iași](#))

VAIDA, Mircea. *Lucian Blaga : Afinități și izvoare*. București: Minerva, 1975, 356 p. (BMB)

VAIDA, Mircea. *Pe urmele lui Lucian Blaga*. București : Sport-Turism, 1982 (BCUT)

VASILESCU, Emil. *Lucian Blaga*. București: Eminescu, 1981, 337 p. (Universitatea Transilvania Brașov)

VASILIU, Emil. *Lucian Blaga: Biblioteca Critică*. București: Eminescu, 1981, 336 p. (Biblioteca Casei Corpului Didactic Alba)

VATAMANIUC, Dimitrie. *Lucian Blaga*. București : Editura Științifică și Enciclopedică, 1977, 201 p. (BCUT)

VATAMANIUC, D. , GHERAN, Niculae. *Lucian Blaga: 1895-1961*. București : Editura Științifică și Enciclopedică , 1977, 762 p. (Biblioteca ASE)

ZAGAEVSCHI, Cornelius. *Funcții metaforice în "Luntrea lui Caron" de Lucian Blaga*. [Cluj-Napoca] : Clusium, 2005 (BCUT)

ARTICOLE APĂRUTE ÎN PERIODICE:

ANGHELESCU, Mircea. *Lucian Blaga: în corespondență*. În: *Transilvania*, XIX, 1990, Nr. 4, p. 25-26. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

ANTONESCU, Nae. *Mircea Eliade despre Lucian Blaga: o convorbire a lui Mircea Eliade cu Lucian Blaga sub forma unei conversații*. În: *Tribuna*, XXIX, 1985, Nr. 22, p. 5. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BĂLU, Ion. *O nouă bibliografie Lucian Blaga*. În: *România literară*, XVII, 1984, Nr. 37, p. 9. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BĂLU, Ion. *Lucian Blaga: Între poezie și filozofie*. În: *România literară*, XVIII, 1985, Nr. 21, p. 4. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BĂLU, Ion. *Permanențe mitice în dramaturgia lui Lucian Blaga*. În: *România literară*, XIX, 1986, Nr. 22, p. 4-5. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BĂLU, Ion. *Dialectica valorilor în viziunea lui Lucian Blaga*. În: *România literară*, XX, 1987, Nr. 19, p. 5. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BOGDAN, Lucian. *Correspondența lui Lucian Blaga cu Andrei Mureșanu*. În: *Steaua*, XXXV, 1984, Nr. 4, p. 9. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BOTEZ, Victor. *Publicistica lui Blaga*. În: *Luceafărul*, XXVIII, 1985, Nr. 21, p. 6. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

BUZAȘI, Ion. *Lucian Blaga: Personaj în romanul contemporan*. În: *Tribuna*, XXX, 1986, p. 6. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

CENUȘĂ, Mircea. *Correspondența lui Lucian Blaga*. În: *Unirea*, XXI, 1988, Nr. 5402, p.2. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

CIOCULESCU, Șerban. *Lucian Blaga: Poemul iubirii. Breviar*. În: *România literară*, XVII, 1984, Nr. 39, p. 7. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

CIOCULESCU, Șerban. *Amintiri despre Lucian Blaga*. În: *România literară*, XVIII, 1985, Nr. 5, P. 7. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

DANCIU, Maxim I. *Lucian Blaga: despre omul luciferic. Unghiuri și antinomii*. În: *Steaua*, XXI, 1987, Nr. 9, p. 55-56. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

FANACHE, V. *Teatrul lui Blaga*. În: *Steaua*, XXXV, 1984, p. 49. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

GALATESCU, Cornelia. *Un manuscris inedit al lui Lucian Blaga*. În: *Contributii bibliologice si cercetari de arhiva*, [s.a.], Nr. 9, p. 98-109 (BCUB)

- GANĂ, George. *Lucian Blaga*. În: *Limba și literatura română*, XV, 1986, Nr. 1, p. 41-44. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- HITCHINS, Keith. *Lucian Blaga și satul românesc*. În: *Tribuna*, XXXIII, 1988, Nr. 7, p. 3. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- MIHU, Achim. *Lucian Blaga: un mister? (I)*. În: *Tribuna*, XXXII, 1988, Nr. 14, p.4,6. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- MIHU, Achim. *Lucian Blaga: un mister? (II)*. În: *Tribuna*, XXXII, 1988, Nr. 15, p. 2. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- MIHU, Achim. *Lucian Blaga: un mister? (IV)*. În: *Tribuna*, XXXVII, 1988, Nr. 17, p. 3. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- MIOC, Simion. *Lucian Blaga și țărml lusitan*. În: *Steaua*, XXXVII, 1987, Nr. 9, p. 42-43 (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- MUTHU, Mircea. *Lucian Blaga: Sămânța cultă*. În: *Steaua*, XXXVII, 1986, Nr. 9, p.6. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- PODGOREANU, Traian. *Aforismele lui Lucian Blaga*. În: *România literară*, XX, 1987, Nr. 2, p. 5. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- POP, Grigore Traian. *Filosofia lui Blaga: o ancilla a poeziei sale*. În: *Ramuri*, 1988, Nr. 3, p.5. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- RADU, I. *Dilema etnopsihologiei și filozofia culturii la Lucian Blaga*. În: *Steaua*, XXXVII, 1986, Nr. 9, p. 46-47. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- RĂU, Aurel. *Teritoriul Blaga sau o alternativă a raportului filozofie – poezie*. În: *Steaua*, XXXV, 1986, Nr. 5, p. 22-23. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- RUJA, Alexandru. *Lucian Blaga: Mirabila poezie*. În: *Orizont*, XXXV, 1984, Nr. 21, p. 1, 4. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)
- TUDOR, Corneliu Vadim. *Izvoarele lui Blaga*. În: *Luceafărul*, XXVIII, 1985, Nr. 21, p. 6. (Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba Iulia)

Abrevieri folosite:

BCUT- Biblioteca Central Universitară Timișoara
BCUB- Biblioteca Central Universitară București
BUAI- Biblioteca Universității „1 Decembrie 1918” Alba Iulia
BMB- Biblioteca Metropolitană București
BCUC- Biblioteca Central Universitară Cluj – Napoca
BCUI- Biblioteca Central Universitară Iași
Biblioteca ASE- Biblioteca Academiei de Studii Economice

SECȚIUNEA

ARTE PLASTICE

elevi și profesori

MOTTO: „Să crezi ca un zeu, să poruncești ca un rege, să muncești ca un rob!” (Constantin Brâncuși)

Pan către nimfă

Lucian Blaga

Cu strai de broască-n păr răsai din papură,
o undă
vrea să te cuprindă și nisipuri prind să fiarbă.
Ca dintr-o nevăzută amforă rotundă
îți verși mlădie trupul gol în iarbă.

Și vâna de la tâmpile îmi zvâcnește
ca gușa unei leneșe șopârle
ce se prăjește-n soare,
mișcarea ta mi-adie murmur de izvoare.

Ca pânea caldă eu te-as frânge,
miscarea ta mi-azvârle clipe dulci în sânge.

Nisipuri prind să fiarbă.

Vară,
soare,
iarbă!

Eleva, **Ignea Ana Maria**, Palatul Copiilor Alba Iulia, prof coordonator: **Noemi Kusztos**

MOTTO: „Cunoaște-te pe tine însuși”

Eleva **Molnar Vivien**, Colegiul Tehnic Apulum Alba Iulia, prof. coordonator: **Cunțan Mariana**

MOTTO : „Cu cât oamenii îmbătrânesc, cu atât spiritul lor devine mai suplu, mai cald, dobândind o înfățișare mai organică. S-ar zice aproape că pentru spirit, timpul este o dimensiune a întineririi”

Eleva **Sasu Mălina Maria**, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj,
prof. coordonator **Tarko Iulia**

Pan

Lucian Blaga

Acoperit de frunze veștede pe-o stâncă
zace Pan.

E orb și e bătrân.

Pleoapele-i sunt cremene,
zadarnic cearc-a mai clipi,
căci ochii-i s-au închis - ca melcii -
peste iarnă.

Stropi calzi de rouă-i cad pe buze:
unu,
doi,
trei.

Natura își adapă zeul.

Ah, Pan!

Îl văd cum își întinde mâna, prinde-un
ram
și-i pipăie
cu mângâieri ușoare mugurii.

Un miel s-apropie printre tufișuri.
Orbul îl aude și zâmbește,
căci n-are Pan mai mare bucurie
decât de-a prinde-n palme-ncetișor
capșorul mieilor
și de-a le căuta cornițele sub năstureii
moi de lână.

Tăcere.

În juru-i peșterile cască somnoroase
și i se mută-acum și lui căscatul.
Se-ntinde și își zice:
"Picurii de roua-s mari și calzi,
cornițele mijesc,
iar mugurii sunt plini.

Să fie primăvară?"

Motto: „Din vârf de munți amurgul suflă/cu buze roșii/în spuza unor nori/și-atâta/jăraticul ascuns/sub valul lor subțire de cenușă” (*Amurg de toamnă*- Lucian Blaga)

Eleva **Toader Andrada Maria**, Liceul cu Program Sportiv Alba, prof. coordonator **Todoran Simona Marcela**

MOTTO : „Copilul râde : Înțelepciunea și iubirea ea e jocul !”

Trei fețe

Lucian Blaga

Copilul râde:

"Înțelepciunea și iubirea mea e
jocul!"

Tânărul cântă:

"Jocul și-nțelepciunea mea-i
iubirea!"

Bătrânul tace:

"Iubirea și jocul meu e-
nțelepciunea!"

Eleva **Radu Nadia**, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia, prof.
coordonator **Rusu Sofica**

MOTTO : „ Singura diferență între o zi bună și una rea este atitudinea ta”

Eva

Lucian Blaga

Când șarpele întinse Evei mărul, îi vorbi c-un glas ce răsună
de printre frunze ca un clopot de argint.

Dar s-a întâmplat că-i mai șopti apoi și ceva la ureche
încet, nespus de încet, ceva ce nu se spune în scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit ce i-a șoptit anume cu toate că asculta și el.

Și Eva n-a voit să-i spună nici lui Adam.

De-atunci femeia ascunde sub pleoape o taină și-și mișcă geana
parca-ar zice

că ea știe ceva, ce noi nu știm,
ce nimenea nu știe, nici Dumnezeu chiar.

Eleva **Jidveian Lucreția Ioana**, Colegiul Național „Inochentie Micu
Clain” Blaj, prof. coordonator **Seicean Daiana**

MOTTO: „Nu există un om atât de laș, pe care iubirea să nu-l transforme în erou”

Lumina

Lucian Blaga

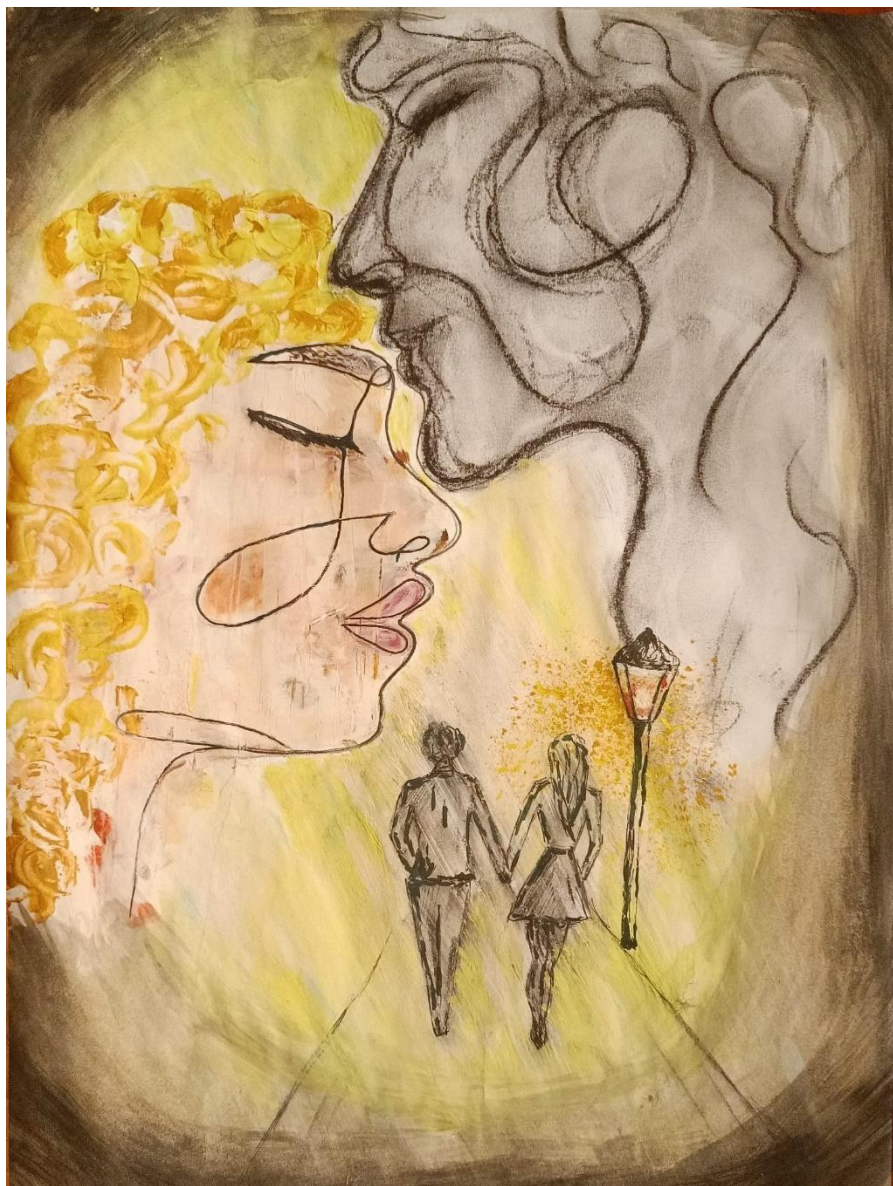
Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te văd,
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată adânc de
viață?

Nimicul zăcea-n agonie,
când singur plutea-n întuneric și
dat-a
un semn Nepătrunsul:
„Să fie lumină!”

O mare
și-un vifor nebun de lumină
făcutu-s-a-n clipă:
o sete era de păcate, de doruri, de-
avânturi, de patimi,
o sete de lume și soare.

Dar unde-a pierit orbitoarea
lumină de-atunci - cine știe?

Lumina, ce-o simt năvălindu-mi
în piept când te văd - minunato,
e poate ca ultimul strop
din lumina creată în ziua dintâi.

Eleva **Gruia Karla**, Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud, prof.
coordonator: **Mărginean Mariana**

Motto: „Frumusețea este peste tot în jurul nostru”

În lan

Lucian Blaga

De prea mult aur crapă boabele de grâu.
Ici-colo stropi de mac
și-n lan
o față
cu gene lungi ca spicele de orz.
Ea strânge cu privirea snopii de senin al
cerului
și cântă.

Eu zac în umbră unor maci,
fără dorinți, fără mustări, fără căinți
și fără-ndemnuri, numai trup
și numai lut.
Ea cântă
și eu ascult.
Pe buzele ei calde mi se naște sufletul.

Eleva **Plăcinta Daria**, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, prof.
coordonator **Rusan Mirela**

Motto: „Lumina poate răsări și din cele mai întunecate locuri. ”

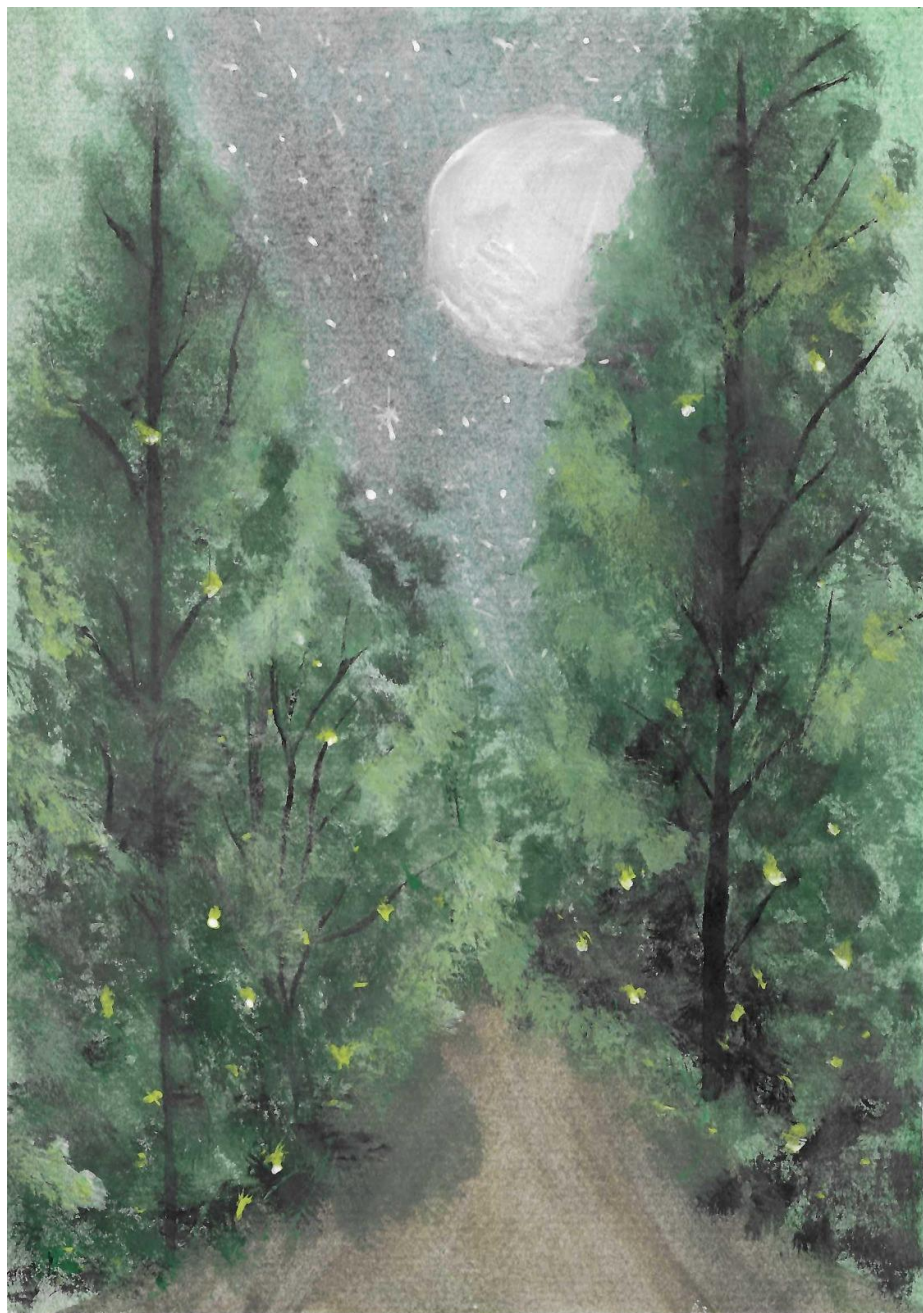
Creaturi de vară

Lucian Blaga

Pe subt brazi, pe subt bătrânii,
licuricii-licurici,
creaturile de vară,
își aprind fosforescența
străvezie, selenară.

Printr-atîția martori mici
se-nfiripă vis de faun,
să mă facă de ocară.

Pe subt brazi, pe subt bătrânii,
nici o zîă nu-și aprinde
măcar coapse, măcar sînii,
cum fac verzii licurici?

Eleva **Opincariu Laura Maria**, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain”
Blaj, coordonator : bibliotecar școlar **Berghian Cristina**

Motto: „Destinul omului este creația!”

Cresc amintirile

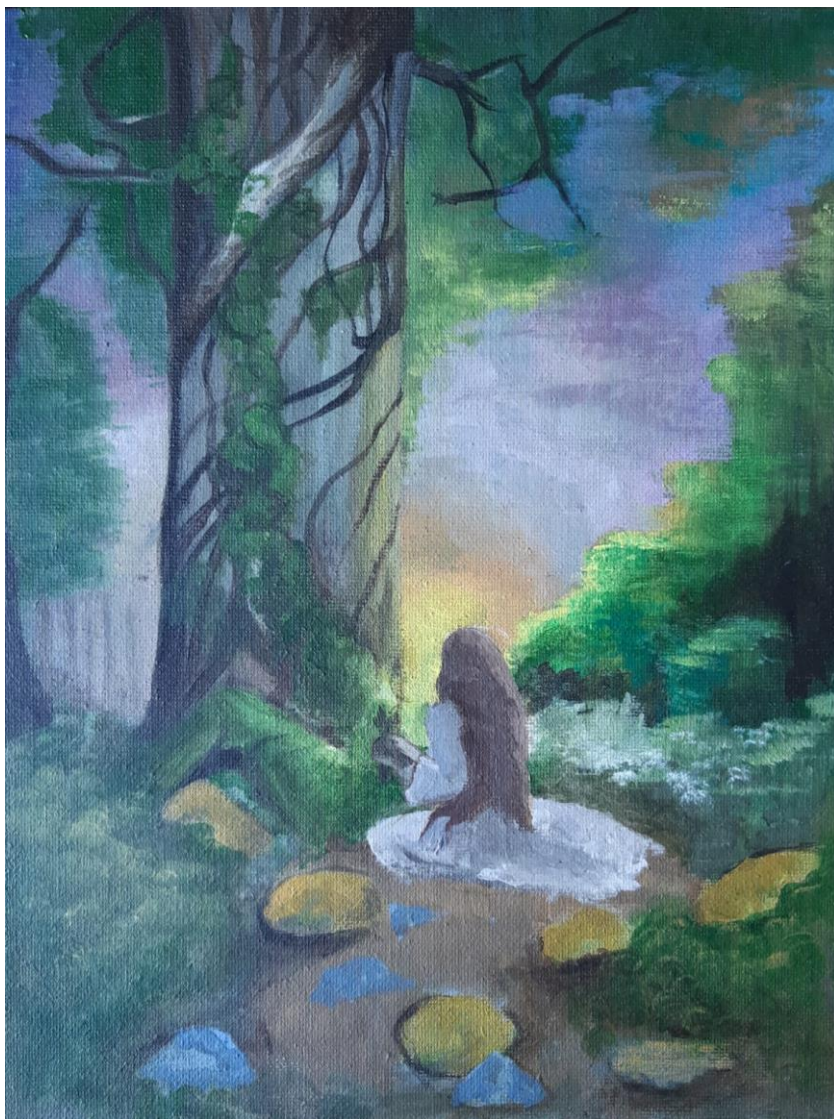
Lucian Blaga

Într-un amurg, sunt ani de-atunci, mi-am
zgâriat
stăruitor

în scoarța unui arbor – numele –
cu slove mici, stângace și subțiri.
Azi am văzut din întâmplare
cum slovele-au crescut din cale-afară
uriașe.

Așa îți tai tu copilo numele
în inima-mi supusă
mărunt, mărunt, ca un ștrengar.

Și după ani
și ani de zile-l vei găsi
cu slove-adânci și uriașe.

Eleva **Popa-Olteanu Alexandra**, Liceul Teoretic Teiuș, prof.
coordonator **Săsărman Georgeta -Adriana**

Motto: „Fiecare grăunte este o matrice a devenirii sub lumina fiebinte a verii”

Vară

Lucian Blaga

La orizont – departe – fulgere fără de
glas
zvâcnesc din când în când
ca niște lungi picioare de păianjen –
smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pământu-ntreg e numai lan de grâu
și cântec de lăcuste.

În soare spicele își țin la sân
grăunțele
ca niște prunci ce sug.
Iar timpul își întinde leneș clipele
și ațipește între flori de mac.
La ureche țârâie un greier.

Eleva **Ungurașu Maria Ștefania**, Școala Gimnazială „Ciprian Porumbescu” Comănești, jud Bacău,
prof. coordonator **Acăr Coculiana**

Motto: „Cine crede în zbor e stăpân peste zare”

Amurg de toamnă

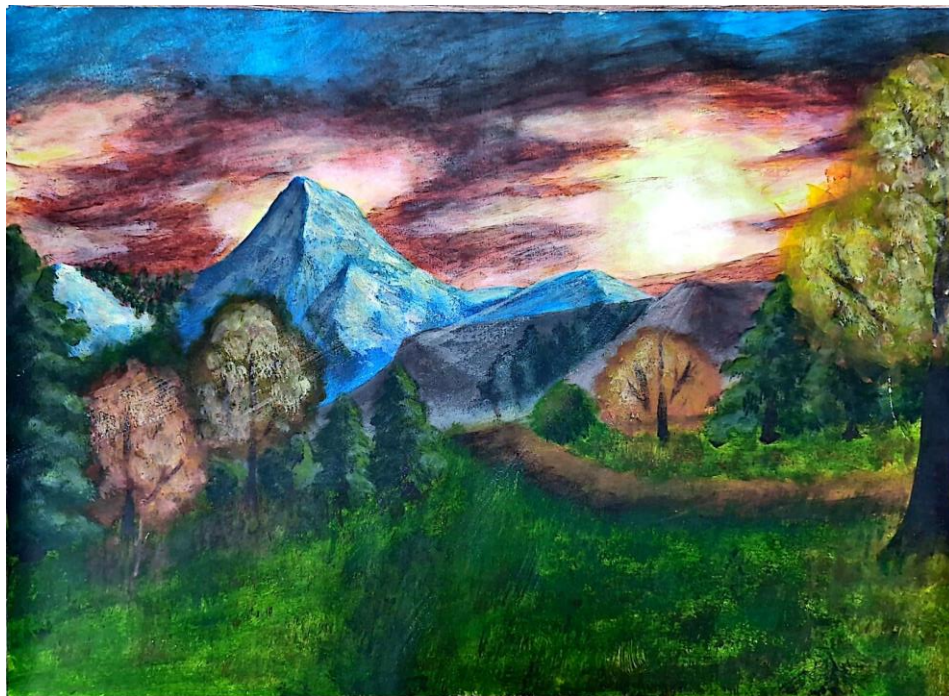
Lucian Blaga

Din vârful de munți amurgul suflă
cu buze roșii
în spuza unor nori
și-atâta
jăraticul ascuns
sub valul lor subțire de cenușă.

O rază
ce vine goană din apus
și-adună aripile și se lasă tremurând
pe-o frunză:
dar prea e grea povara -
și frunza cade.

O, sufletul!
Să mi-l ascund mai bine-n piept
și mai adânc,
să nu-l ajungă nici o rază de lumină:
s-ar prăbuși.

E toamnă.

Eleve **Dărămuș Natalia**, Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia, jud
Alba, coordonator prof. **Popa Ramona**

SECȚIUNEA

CREAȚIE LITERARĂ

elevi și profesori

MOTTO : „ Cine crede în zbor este stăpân peste zare ”

Prof. Mircea Cosmina

Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia

CĂTRE MATCĂ

Mările se retrag în în matcă să-și spună povești
din care lipsește personajul central.
Câte-o mare mai lată ne caută să ne sape,
să ne pună sare pe răni.
Să ne-ascundem mai bine, să fim nevăzuți.
Să ne păstrăm secretele în scoici.
Să fim o clepsidra bară nisip.

Să fim o poveste care nu a fost spusă.
Într-o lume unde mările se retrag mereu,
căutând ceva pierdut.

PS:

Mările se întorc mereu,
în povestea bară personaj central,
ascultând ecoul apelor ce trec.

RELATIVITATE

Am scrijelit împreună coaja copacului
și am realizat că are personalitate.
În stânga, s-au adunat toate nimicurile
dărăpănite de prea multă nevoie de noi.
În dreapta, se văd și acum urme de pași
care încă cred în vise și minuni, tot ale noastre.
În mijloc, acolo unde copacii sunt mai viguroși,
Se așterne o dără de dor ce se-nalță răzleț
Până la nori și la soare — apune.

Îl îmbrățișăm cu brațele noastre vâjnoase
și dăm din nou rădăcini și tulpini,
părem desprinși din altă poveste,
pe care n-o știm sau uităm s-o trăim.

Ce... dacă nu e nimeni să taie copacul?

MOTTO : „Dacă Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa, nu înseamnă că Dumnezeu este ca omul, ci că omul este un dumnezeu pe pământ.” (Lucian Blaga)

Eleva **Purcar Georgiana Alexandra**
Liceul Teoretic „Petru Maior” Ocna Mureș
Coordonator: **prof. documentarist Lupșan Diana**

O, IISUSE!

O, Iisuse bun și drag,
Tu astăzi ne scoți în prag
Să așteptăm a Ta venire
Pentru întreaga omenire.

Din Fecioară Te-ai născut,
Iisuse, pe fânul așternut
Într-o iesle-ntunecoasă,
Doar aceea Ți-a fost casă.

Păstorii toți cum auziră,
Grăbiți spre iesle porniră
Să se-nchine și să vadă
Minunea ce-avea să șadă.

Cu daruri s-au închinat
La micuțul împărat
Aur, smirnă și tămâie
De mântuire să fie!

O, Iisuse-Ți mulțumesc
Pentru darul Tău ceresc,
Pentru harul nemărginit
Ce Tu ni le-ai dăruit!

Motto : „Iubind- ne-ncredințăm că suntem (Lucian Blaga) ”

Elevul **Filimon Sorin**

Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia

Coordonator: **prof. Mircea Cosmina**

CURGEREA-ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT

Sunt fiu al cerului, născut din aura unui vis
împletit cu răsuflarea apelor
tresărind în pământul uitat.
Mă ridic din tăcerea lutului, din crăpătura unei lumi ce nu își mai cunoaște rădăcinile
purtat de vânturi ce nu se întorc.
Curg _____
printre stele fără nume,
prin văi ce respiră din umbra nopții,
peste creste înghițite de ape,
peste umbre care cad,
peste inimi îngenuncheate în ziduri.
Sunt râu și povară,
înfășurat în lutul dib care am fost smuls.
Port crucea apei ce nu stă,
împins spre lumini ce nu-mi aparțin,
spre ceruri străine, spre hotare ce nu promit nimic.
Dar raza taie întunericul,
mă renaște în umbra ceții,
mă destramă în răsuflarea norilor.
Mă pierd în atingerea lor,
mă dizolv în visul furtunii.

SOMNAMBUL

Sunt orașul care respiră prin oameni
și timpul care se destramă în umbre.
Sunt EA, chemarea neștiută,
pasul suspendat între abis și lumină.
Sunt rădăcina prinsă într-un vis de ametist,
întinsă spre ceruri care nu-mi aparțin.
Cresc din haos, fără început, fără sfârșit,
fără frunze, fără teamă, doar crengi
ce desenează contururi în culori imposibile.
Sunt aripa prinsă între două lumi,
tremurând sub atingerea unui vânt invizibil.
Zborul meu nu cunoaște margini,
dar lumea e un cerc prea strâmt pentru mine.

Sunt negrul care arde sub ape,
lumina care își uită sursa.
Sunt iubirea scrisă în absență,
o întrebare pierdută înainte a fi rostită.
Sunt tot și nimic.
Sunt ecoul nerostit al unui adevăr uitat.
Sunt ceea ce atingi fără să vezi,
ceea ce vezi fără să înțelegi.
Suntem doar un moment suspendat în trăire.

Motto: „ Să nu te cerți cu oamenii mai mult decât cu tine însuși.”(Lucian Blaga)

Eleve **Paraschiv Sidonia-Cristina**

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator: prof. Simu Carmen Mariana

ACCEPTARE

Îmi închid ușa sufletului,
sperând că durerea va fi uitată -
Dar mai apoi aflu
că acea suferință arzătoare,
m-a făcut persoana care sunt astăzi,
persoana care e atât de speriată de viață,
din cauză că nu vrea să se întoarcă în întuneric.

Îmi închid ușa sufletului,
iar apoi îmi amintesc de podeaua rece
pe care-mi vărsam durerile,
când eram cu nimeni, doar eu și plușul meu...
Îmi amintesc de uși trântite-n nas,
de certuri doar pentru a striga un ajutor...
Și dintr-odată, mă regăsesc în camera pe care
m-am chinuit s-o închid
și îmi revăd chipul pierdut, fără fericire-n zâmbet.

Degeaba închid ușa sufletului,
căci nu pot uita trecutul,
pot doar să-l accept
Și să-mi îmbrățișez versiunea mea pitică -
cea care a fost puternică
și care n-a renunțat să intre,
deși ușile i-au fost închise-n nas.

PASĂRE PESTRIȚĂ

Sunt prinsă între pereții durerii mele -
mă apasă pe răni de mult nevindecate
și sângerez pe podea, dar ultima suflare
parcă nu vrea să mai vină...

De ce nu mă auzi, cerule,
oprește ploaia și fulgerele!
Lasă-mi nefericirea
să-și desfacă toate aripile
și să zboare în alte depărtări.

O țin închisă de când mă știu
și ea, de când se știe,
n-a văzut lumea de afară,
așa că mă împunge în spate, zi și noapte,
mă pedepsește că nu-i dau drumul...
Și eu plâng ca un copil fără mamă,
căci durerea devine un munte,
suit pe spatele meu.

Motto: „Iubirea și natura nu sunt paralele, ci se intersectează la momentul potrivit ”

Eleva **Ploscă Lidia Rahela**

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator: prof. Tarko Iulia

DRAGOSTE NEPREȚUITĂ

Din clipa cand te-am vazut
Și inima mi-a crescut.
Ochii mari, pătrunzători
Dar parcă prea visători.

Eu credeam că te-am găsit,
Dar clipele le-am irosit.
În gândul meu ai dăinuit,
Și te-am vrut neprețuit.

Poate o minciună, două, trei,
M-au făcut să văd ce vrei,
Cine ești cu adevărat
Dorul meu înflăcărat

În zadar, nu ți-ai dat seama
Mi-ai lăsat în suflet drama,
Și ai plecat cu dragostea
Lăsându-mă singură pe-o stea.

COLȚUL DE NATURĂ

Sus, în largul nesfârșit,
sclipesc stelele de-argint.
În măiastra lor lucire,
În nopți blânde-n amăgire.

Totul e așa senin,
Apa acre curge lin,
Peisajul luminos,
Sunet calm, armonios.

Luna mândră stă pe cer,
Parcă totul e mister.
Ciripi de păsărele,
Și miros de vioarele

Lacrimi inimă umilă
Ușor se mai dă o filă,
Cu suspine două stele
Și întunericul iar pierе.

Motto: „A cunoaște-nseamnă iarnă,/ a iubi e primăvară” (Lucian Blaga)

Eleva **Alb Maria Roxana**
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna
Coordonator: prof. **Rof Elena**

CREZI

Crezi că eu nu simt durere?
Nu simt golul din stomac?
Eu nu sufăr în tăcere?
N-am inima-un bob de mac?

Crezi că eu nu simt durerea
Distanțării dintre noi.
Un sărut mi-era ca mierea,
Dar nu mai pot da-napoi.

Crezi că nu simt golul greu
Ce mă macină și noaptea
Când mi-apari în vis mereu
Tulburător cum mai e marea.

Crezi că nu sufăr nicicând
După amintirea ta
Că nu pot țipa în gând..
..nu reușesc a te-uita.

Inima mi-e un bob micuț
Un puiț ce greu suspină,
O lumină ce nici slăbuț
Nu mai vrea să se-aprindă.

ÎNCÂNTARE

Nu m-am mai simțit așa nicicând,
Fericită, pe Pământ.
Zâmbetu-mi răsare oricând,
Doar vocea-ți eu ascultând.

Ești măiastru ca un soare,
Cu raze strălucitoare.
Bunătatea ta reflectă
Lumina-ți intermitentă.

Când în brațe m-ai luat
Am simțit doar că renasc.
Fără griji, gânduri, probleme,
Doar îmbrățișări eterne.

Nu mai văd pe-altul ca tine.
Că ești făcut pentru mine
Simt, involuntar, și-observ
...numai pentru mine-aș vrea să te rezerv.

Dumnezeu mi te-a dăruit
Și-o să te prețuiesc la nesfârșit.
O să fiu recunoscătoare pe veci
Că ești aici și mă vindeci.

Motto: „Poezia este un veșmânt în care ne îmbrăcăm iubirea și moartea”

Eleva Măglaș Lavinia

Liceul Teoretic „Petru Maior” Ocna Mureș

Coordonator: prof. documentarist Lupșan Diana

UNDER THE MOONLIGHT

I wonder where you are
A few steps, meters, or miles away?
But you are not here,
And behind me, something brighter awaits.

You once made me happy,
But now, I feel alive.
Happiness was never yours to give
It belongs to true love.

Tonight, I walk with someone new,
Hand in hand, beside the sea.
The warmth of the past fades,
As moonlight paints the waves,
And the stars begin to whisper.

If I search for you,
The stars remind me:
Something better is ahead.
They do not lie
Because he is here,
And under the moonlight, we are whole.

Motto: :„Destinul omului e creația”

Eleva, **Rancea Ayana**
Liceul Teoretic Teiuș,
Coordonator: prof Pop Romina

AM FUGIT DIN ÎNTÂMPLARE

am fugit din întâmplare
undeva departe
de părul negru al mamei
și de ochii blânzi ai tatei
călcăm pietriș alunecos
dur, înțepător
și vedeam cum întreaga lume se decolorează
în jurul meu
fără să-i dau importanță

unde ești, vară dulce, magică, imposibilă, visată?
am numărat până la zece
două brațe m-au părăsit
ca să ne jucăm de-a v-ați ascunselea
te caut
părul acum mi-e ud
nu înțeleg de ce
desprinderea e grea și doare
mă așteaptă
păsările țipă în direcția opusă
și mă sufoc de la o simplă frunză când privesc spre cer

am aflat că desprinderea te ustură
chiar dacă ploaia rece coboară înspre tine
știi că pot accepta realitatea – strig
după ceață va ieși mereu soarele
și va colora pădurea
așa trebuie să fie
covor de frunze
soare plăpând
gutui, nuci, struguri
nou anotimp bogat

te presează un gând: să te întorci
printre crengi lăsate și frunze decolorate
printre suflute moarte și vântul care aduce obstacole
printre amintiri suspendate de un glas frânt și deranjant
ai pierdut vara, ai pierdut tot
(ești nervos, frustrat, îți strângi pumnii însângerați)

mi-e prea frică să cred
eu nu sunt radicală
chiar dacă e ușor când
frumusețea e subiectivă
și descoperi că
nu poate fi mereu frumusețe.

desprinderea e foarte grea și doare rău
uite-te la tine
ai fugit din întâmplare
păr ud, pietriș alunecos
te sufocă o frunză în vânt
(ce ai ajuns?)
crezi că după ceață va ieși din nou soarele?
nu poate sta ascuns de tot, nu?
știi tu
îi este foame, sete, dor de casă
va face el să fie frumos,
chiar dacă trăim într-un paradox
sunt convinsă de acest gând
(mint)
care spre că mă va însoți mereu.

CUVÂNTUL IUBIRE E PREA MIC PENTRU CEEA CE SIMT

te-am prins de mână încă de pe vremea când nu știam ce e iubirea
m-am agățat de tine precum molia de creanga lipicioasă
ca să devină singură fluture
m-ai înfășurat în brațe pe care nici nu știam că le simt
pentru călătoria spre nicăieri și peste tot
înțeleasă doar de două suflete legate
de promisiunea că vei fi mereu lângă mine

m-ai ales cum doar stelele luminează singura parte a pădurii
unde soarele fuge de spaima unor crengi prea mari
doar tu m-ai privit dincolo de plânsetul din gât, o ființă fără putere, fără limite
și mi-ai promis că mă vei transforma în om
forță de sentimente

mult timp nu ne-am cunoscut culoarea ochilor
preferam un secret al sufletelor
povesteam deja de lună, de dealuri, de ape
de locuri prin care vom trece mai departe
multe căi cu suferință și empatie, bunătate și nefericire
sinceritate
multe lucruri aproape sparte

neînțelese

te-am simțit ca un zâmbet dat de o carte
de o viață adăugată prin vis la realitate
de o zână bună dintr-un basm de noapte
de un poem descoperit la întâmplare
și știam ca doar așa va fi bine

iubirea e un termen trist pentru ce simt acum
amorțesc în întâmpinare
atunci când fericirea zguduie pământul
și îmi repet obsesiv
și e o claritate atât de dură, ca o pânză de păianjen pe care o observăm succesiv
și, brusc, nu mai înseamnă nimic
simt culorile cum mă alină și înțeapă
un amalgam de nedescris
iar călătoria noastră nu are voie să ia sfârșit
nu acum, când disting
așa cum pasărea își continuă zborul greu
îmi promiți că vom alerga mereu
prin soare și vânt și ploaie
chiar și după acele margini invizibile

Motto: „ Printre degete, uneori, îmi curge aurul visării...”

Elevă, **Arion Irina**

Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia

Coordonator, prof. **Marincaș Marinela**

SATUL UITĂRII

De ce atunci când vorbim despre copilăria noastră
nu știm să ne reamintim
acele fire de nisip scurse prin viața noastră,
viața unui copil?

De ce atunci când cădem pe gânduri ținuiți în pozele trecutului
nu ne putem vedea pe *Noi*,
ci pe un străin,
un străin al cărui viitor și soartă am sigilat-o
și ale cărui lacrimi și bucurii le-am simțit,
dar a cărui existență nu o putem legitima.

Este oare nostalgia?
Este oare teama de consecințele trecutului?
Sau este durerea insuportabilă
ce macină orice om pe dinăuntru,
și ne devorează inima de muritor,
și o face a plânge lacrimi înroșite
de memoria unei copilării pierdute.

Iar în aceste lacrimi,
dacă privești cu jind,
poți vedea fețele satului,
ascuns printre iarba deasă și prin cortina cerului,
creând o scenetă în care niște oameni simpli sunt actori,
actorii unei vieți cuprinse în brațele unui sat natal,
un sat făurit din emoțiile noastre,
un sat dat uitării,
un sat al meu...
un sat în care copilăria îmi este captivă și lucește
la fel ca odăile luminate seara târziu în satul uitării...

Oare ce secrete dețin oamenii de la miezul nopții....
oamenii care nu dorm,
ale căror vorbe sunt ascultate
doar de liniștea eternă a satului
și de pereții reci ai casei,
pereți ce au urechi?

Din lumina pală a lumânării
răsare un chip al trecutului,
un chip de om cioplit de timp

a cărui privire blândă mă învăluie
într-o transă a lacrimilor vărsate deasupra unei icoane,
icoană făcătoare de minuni...

iar frigul îi cuprinde deodată chipul luminos,
estompat de valurile crude ce tocnesc asprimea timpului,
ștergându-mi-l din viziunea neputincioasă de pieritor,
un muritor al unei vieți învăluite în cruda trecere a timpului.

Frigul devine un crivăț,
iar lumânarea pâlpâie și se stinge,
dar eu simt cum creștetul îmi este mângâiat de o mână de înger,
a cărei față afundată într-o ceață a dorului
îmi zâmbește...și îmi șoptește:
„*Bulgărele meu de aur...*”

Îmi amintesc de ea și simt lacrimile pe obrazul de copil,
căci nu o mai pot vedea...
iar a sa imagine...încet..încet....începe să se piardă și să se stingă
asemenea unei lumânări....

Privesc de la fereastra mea
o lume amorțită de razele lunii,
o lume pe care o știam,
o persoană a cărei memorie este acum nemuritoare,
inscripția acesteia fiind brodată în ochii mei firavi de copil,
ochi ai inocenței...

Iar eu îmi blestem propria ființă
pentru păcatul că sunt un *Om*,
o creație goală, cu defecte după un chip ce întruchipează frumusețea.

O, tu, bunico...
Îmi pare rău că nu ți-am putut aminti chipul...
chipul tău ce îl asemăn cu izvoarele anilor scurși
din timpul nostru pământesc....
căci eu sunt o ființă ce își uită semenii și îngroapă memoria lor
adânc în somnul veșnic al pieirii...

SEARA, PRIN ÎNTUNERICUL CETĂȚII

Era o seară cumplit de târzie pentru a mă plimba ca un orb
pe străzile slab luminate de felinarele cetății,
în amorțeala țuitoare a poveștilor ce bântuie singuratece
prin casele oamenilor,
pe la blocuri, prin casele tăcute de șoapta unui vânt,
ce alină sufletele pierdute ale străzii.

Sub fiecare dintre felinare... se ivește o scenetă,
arătând povestea unei vieți uitate,
jucată etern de fantomele trecutului.

Trec podul ce leagă altarul sacru de lumea amorfă în păcat,
pe lângă statui înghețate de continua trecere a timpului,
blestamate de a putrezi cu mintea, cu privirea
și cu sufletul încorsetat într-un corp străin.

În pașii oamenilor ce le ocolesc,
recunosc fețe de adulți ce-nvață vieți,
urmărind copiii ce aleargă în jurul lor,
prefacându-se că se află în aceeași existență,
având același sfârșit.

Dar, uneori,
unele fețe nu își mai găsesc locul,
dispărând fără de urmă,
niște amintiri vechi...
la care doar statuile au fost martore
și acum, seara, prin cetate,
umblă în căutarea lor,
ajungând să fie înghițite, la rândul lor,
de întunericul morții...

La pas, spre porțile legiunii,
pășind sfios pe lângă ziduri risipite...
pulberea unui vis condus de lăcomie
se ridică dintr-o luptă orchestrată de un idol al patimei,
scufundând cetatea în praful înălțat de copitele cailor ce aleargă
într-un hoas crunt creat de om,
un chip de împărat ce se arată,
nimicind cu o singură suflare tot ceea ce fusese întocmit
de-a lungul vremii.

Condus de vorbe ale oracolului,
se înfățișează în fața unui stăpânitor ale unor tărâmurii uitate de lume,
niște rămășițe ale unui regat dac,
un regat triumfând în lupta crudă,
numele de Traian fiind strigat la retezarea unui cap de sânge nobil...

Pătrund adânc în inima cetății,
privind cu sfielă la mitul de glorie,
miile de fețe ale înaintașilor,
adunându-se să vadă un tablou al omului,
o viziune a unui adevăr mascat,
creată din ruină și putrefacția unei tăceri a secolelor trăite în bezna înfrângerii.

Iar prin crunta liniște ce asurzeste cetatea,
un plâns răsuna prin pereții măiestuoși ai catedralei,
ca un clopot ce bate în miezul zilei,
moartea fiindu-i companie eternă,
seara, prin întunericul cetății.

Motto: „Sufletul trăiește prin cuvânt.”

Eleva **Opincariu Laura**

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator, **prof Tarko Iulia**

DIVINĂ

Șoptește-mi și ascunde-mi-te-n brațe
Căci de-ți aud glasul au să vină să mi te ia
Heruvimii și serafimii, dintre care ai scăpat
Pentru a-mi aduce de la Domnu’
Un dar, cel mai de preț,
Dragostea divină, a mea singură pastilă,
Singurul meu tratament,
Singurul meu antidot,
Ce mă scoate din păcat
Și mă duce-n locu’ din care-ai scăpat.

HOT

Îți voi sări în gol
Și-ți voi dansa sub lună,
Din fiecare pas ce plânge
Până-n lacrimi de furtună.

Din fiecare cer senin
De la fiecare miez de noapte,
Câte-o stea fuge
Și ți se ascunde-n palme.

Cum să e uit?
Cum să uit că te dezbraci în umbre
Și-n lumină mi te seci
Cu tot cu visuri și speranțe,
Până când iar îmi apari,
Visurile să mi le furi
Și apoi iar să dispari.

Motto: „...un ecou în zadar”

Eleva, Dondoș Eliza-Nicoleta
Liceul Tehnologic Osna Mureș
Coordonator, **bibliotecar școlar Bugar Luminița**

DOAR AMINTIRI...

În zori de zi,
când Soarele răsare,
mă simt pierdută-n amintiri de amor.
În fiecare colț, tu ești o umbră,
o iubire ce-a fost;
acum,
doar un dor.

Te caut
în fiecare vis al meu,
în fiecare lacrimă, ce-mi curge pe obraz...

Dar timpul nu iartă, nu uită,
și tu ești departe, ...mult prea departe,
o melodie tristă,
un ecou în zadar.

Pe străzile noastre,
unde ”noi” ne plimbam cândva,
pașii s-au stins...
Au rămas doar amintiri
și un dor ce persistă;
în inima mea, un gol infinit,
iar iubirea noastră -
o poveste tristă...!

Autoportret

Lucian Blaga e mut ca o lebadă.
În patria sa
zăpada făpturi ține loc de cuvânt.
Sufletul lui e în căutare,
în mută, seculară căutare,
de todeauna,
și până la cele din urmă hotare.
El caută ape din care bea curcubeul.
El caută ape
din care curcubeul
își bea frumusețea și neînța.

SECȚIUNEA
TRADUCERE
LIMBA ENGLEZĂ
LIMBA FRANCEZĂ
LIMBA GERMANĂ
LIMBA ITALIANĂ
elevi și profesori

Motto : „ No one is too old for stories”

Prof. Somsai Anca Raluca

Școala Gimnazială „Timotei Ovidiu Târnău” Stremț/ Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

DIN CER A VENIT UN CÂNTEC DE LEBĂDĂ

BLAGA, Lucian. Poezii. București: Minerva, 1981

Din cer a venit un cântec de lebedă.
Îl aud fecioarele ce umblă cu frumuseți desculțe
peste muguri. Și pretutindeni îl aud eu și tu.

Călugării și-au închis rugăciunile
în pivnițele pământului. Toate-au încetat
murind sub zăvor.

Sângerăm din mâni, din cuget și din ochi.
În zadar mai cauți în ce-ai vrea să crezi.
Țărâna e plină de zumzetul tainelor,
dar prea e aproape de călcăie
și prea e departe de frunte.
Am privit, am umblat, și iată cânt:
cui să mă-nchin, la ce să mă-nchin?

Cineva a-nveninat fântânile omului.
Fără să știu mi-am muiat și eu mâinile
în apele lor. Și-acuma strig:
O, nu mai sunt vrednic
să trăiesc printre pomi și printre pietre.
Lucruri mici,
lucruri mari,
lucruri sălbatice – omorâți-mi inima!

FROM ABOVE CAME THE SONG OF A SWAN

*Song of a swan came down from the skies
Over innocent maidens walking barefoot over fresh buds.
All over I hear it myself and you too.*

Deep in the earth's caverns the hermits' prayers are sealed and voices perished in silence.

*Bleed with our hands, our spirit and sight.
It is no worth you lusting for something to believe in.
All mysteries scream from the grounds
too close to the heels
and too far from the forehead.
I watched, I wandered and here I stand wondering:
Whom to praise, what to praise for?*

Someone poisoned man's fountains.
Unconsciously I dipped my fingers into the sinful waters
And now I cry out my indignity:
Oh, I am worthy no more
to live among trees and pebbles.
You small things,
You great things,
You wild things - may you kill my heart!

LEAGĂNUL

BLAGA, Lucian. Poezii. București: Minerva, 1981

Eram așa de obosit
și sufeream.
Eu cred că sufeream de prea mult suflet.

Pe dealuri zorile își deschideau pleoapele
și ochii înroșiți de neodihnă.

Pierdut - m-am întrebat:
Soare,
cum mai simți nebuna bucurie
de-a răsări?

Și-n dimineața-aceea fără somn
cum colindam cu pași de plumb
într-un ungher ascuns am dat de-un leagăn.
Păianjenii-și țeseau în el măruntele lor lumi,
iar carii-i măcinau tăcerea.

L-am privit cu gândul larg deschis.
Era leagănul
în care-o mână-mbătrânită azi de soarta mea
mi-a legănat
întâiul somn și poate-ntâiul vis.

Cu degetele amintirii
mi-am pipăit
încet,
încet,
trecutul ca un orb
și fără să-nțeleg de ce
m-am prăbușit și-n hohote
am început să plâng deasupra leagănului meu.

Eram așa de obosit
de primăveri,
de trandafiri,

de tinerețe
și de răs.
Aiurind mă căutam în leagănul bătrân
cu mâinile pe mine însumi
- ca prunc.

THE CRADLE

*So tired and in pain,
I must have been suffering of too much soul.*

*At dawn the hills unfolded beneath my sleepless eyes.
I asked myself in deep confusion: How can the Sun still rise so shiny day by day?*

*And as I paced with heavy steps, awake,
I came across a cradle on a deserted corner
Where spiders wove their humble worlds,
and deathwatch beetles bored through silence.*

*I looked at it with my mind so widely open.
It was the cradle where
my hand today so old with living
once appeased my sleep and my primary dream.*

*I slowly touched the past
with fingers of my memory
like a blind man
and with no reason
I tumbled down my knees
and burst out crying over my long forgotten cradle.*

*So tired was I
of springs,
of roses,
of youth
and laughter.
In sweet delirium back to my beginnings
I searched the child in me.*

Motto : „Înc-o dată iar și iară/A iubi e primăvară”

Prof: Mureșan Roxana Diana
Liceul cu Program Sportiv Alba

VEI PLÂNGE MULT ORI VEI ZÂMBI?

Volumul „Poemele Luminii” 1919

Eu
nu mă căiesc,
c-am adunat în suflet și noroi-
dar mă gândesc la tine.
Cu gheare de lumină
o dimineată-ți va ucide-odată visul,
că sufletul mi-așa curat,
cum gândul tău îl vrea,
cum inima iubirii tale-l crede.
Vei plânge mult atunci ori vei ierta?
Vei plânge mult ori vei zâmbi
de razele acelei dimineți,
în care eu ți-oi zice fără umbră de căință:
"Nu știi, că numa-n lacuri cu noroi în fund cresc nuferi?"

WILL YOU CRY OR WILL YOU LAUGH?

*I
Do not repent
I have gathered dirt in my soul
But I still think of you
With claws of fight
A morning will once kill your dream
Because my soul is as clean
As your thought wants it to be
As the heart of your love will think.
Will you cry a lot or will you forgive?
Will you cry a lot or will you smile?
From the sunlights of that morning,
When I shall tell you without a shade of repentance
“Don't you know that only in mudful lakes lilies grow?”*

DIN PĂRUL TAU

Volumul „Poemele Luminii” (1919)

Înțelepciunea unui mag mi-a povestit odată
de-un val prin care nu putem străbate cu privirea,

păienjeniș ce-ascunde pretutindeni firea,
de nu vedem nimic din ce-i aievea.

Și-acum, când tu-mi îneci obrazii, ochii
în părul tău,
eu, amețit de valurile-i negre și bogate
visez
că valul ce preface-n mister
tot largul lumii e urzit
din părul tau --
și strig,
și strig,

FROM YOUR HAIR

*The wisdom of a magus once told me
About an infinite wave
A cobweb that hides temper in all place
So that we cannot see anything real.*

*And now, when you are drowning my cheeks, my eyes in your hair,
I, dazzled by the black and rich waves
I dream
That the wave that turns into mystery
The wholeness of the world is wrought
From your hair-
And I yell,
And I yell,
and for the first time I feel
The entire spell the magus had captured in his story.*

Motto: „A fost cândva pământul nostru străveziu”

Eleva Fleșer Alexa Gabriela

Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia

Coordonator prof: **Jurca Mirela**

A FOST CÂNDVA PĂMÂNTUL NOSTRU STRĂVEZIU

Volumul „Cântecul focului” (1945 - 1957)

A fost cândva pământul nostru străveziu
ca apele de munte-n toate ale sale,
în sine îngănând izvodul clar și viu.
S-a-ntunecat apoi lăuntric, ca de-o jale,
de bezne tari ce-n nici un grai nu se descriu.
Aceast-a fost când o sălbatică risipă
de frumuseți prilej dădu întâia oară
păcatului să-și facă pe sub arbori cale?

Nu pot să știu ce-a fost prin vremi, odinioară,
știu doar ce văd: sub pasul tău, pe unde treci
sau stai, pământul înc-o dată, pentr-o clipă,
cu morții săi zâmbind, se face străveziu.
Ca-n ape fără prunduri, fabuloase, reci,
arzând se văd minuni - prin lutul purpuriu.

ONCE, OUR EARTH WAS TRANSPARENT

*Once, our earth was transparent
like mountain streams in all their ways,
within itself echoing the clear and lively origin.
Then it grew dark inside, as though mourning,
by dense shadows that no language can describe.
This was when a wild wastage of beauties
first gave sin the chance to find its path beneath the trees.*

*I cannot know what once was, long ago,
I only know what I see: under your step, where you pass
or stay, the earth once again, for a moment,
with its dead smiling, becomes transparent.
Like waters without shores, fabulous, cold,
wonders are seen burning through the purple clay.*

CAUT NUME

Caut nume - fie-o mie -
să-ți arăt ce-mi ești tu mie.

Noaptea-mi ești, când dormi în casă,
inul lunii și mătăasă.

Ziua, pentru alte fețe
caut grai, să te răsfețe.

La alegerea de nume
las mireasma să mă-ndrume

și aroma ce te-ngîină
anu-ntreg și-o săptămînă.

Nume dulci și nume-amare,
mulcome sau sunătoare,

le culeg din ceas, din cale,
nume multe cum sunt ale

florilor, suratelor:
arderea păcatelor,

mîngîierea apelor,
slava nestematelor,

suferința zorilor,
iureșul culorilor,

bucuria sfîntului,
lamura pămîntului.

I SEEK A NAME

*I seek a name – may it be mine –
To show you what you mean to me.*

*You are my night, when I sleep in the house,
The light of the moon and silk.*

*By day, for other girls,
I seek words to pamper them.*

*In choosing a name,
I let the fragrance guide me,*

*And the scent that enchants you
The whole year long, and a week more.*

*Sweet names and bitter names,
Pleasant or resonant,
I gather them from the hour, from the road,
Names many, like those of
Flowers, of sisters:
The burning of sins,
The comfort of waters,
The glory of gemstones,
The suffering of dawns,
The swirl of colors,
The joy of the saint,
The clarity of the earth.*

Motto: „Educația generează încredere. Încrederea generează speranță. Speranța generează pace”

Elevul: **Jurca David Nicholas**
Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia
Coordonator: prof. Jurca Mirela

ÎNGERUL LUMII –

Volumul: „Poezii” (1982)

Îngerul, paznicul, când va pleca
din lumea aceasta a mea,
îngerul ce va lua?

Va să ridice cetatea
la cer, sau albă etatea
mea, încă vie ziua și noaptea?

Alege-va-n ceasul din urmă
să-nalțe cu el numai urne
și sorți, cari-n humă se curmă?

Voi-va să mute-n povestea
de sus - materia toată și vestea?
Nimic, vai, din toate acestea.

Din luna aprilie lua-va
doar curcubeul - în slava
unde de toate uita-va.

THE ANGEL OF THE WORLD

*The angel, the guardian, when he will depart
from this world of mine,
what will the angel take?*

*Will he raise the city
to the sky, or my white age,
still alive, day and night?*

*Will he choose, at the last hour,
to carry with him only urns
and lots, which in the earth are buried?*

*Will he wish to move into the story
from above – all the matter and the news?
Nothing, alas, from all of this.*

*From the month of April, he will take
only the rainbow – into glory,
where he will forget all things.*

IARBĂ

Volumul „*Ce aude unicornul*” (1957-1959)

Iunie este
Verde poveste.
Iures sporește.
Iarba mai crește.

Ziua a șasea,
Sâmbăta ierbii.
Crește mătasea,
N-o calcă cerbii.

Cresc ale ierbii
Fire albastre
Pân' la-nălțimea
Inimii noastre.

Asta-i măsura,
Pune natura
Luncilor margini,
Lege-n paragini.

Vin curcubeie
Rouă să beie,
Seva vieții
Și-a dimineții.

Praful din spice,
Traiului strajă,
Stă ca o vrajă
Moarte să strice.

Vremea priește
Inimii, ierbii.
Ragă și cerbii!
Stai și privește!

Câte anume
Fete în lume
Are și-arată
Iarba cu artă:

Dulci și frumoase
Linii de coapse,
Linii de fete,
Mintea să-mbete.

Fete ce lesne -
Trupuri și glezne -
Ierbii le-asameni.
Nu mai sunt oameni.

GRASS

*June is
A green tale.
A rush grows stronger.
The grass grows taller.
The sixth day,
Saturday of the grass.
The silk grows,
Do not let the deer step on it.
The grass grows
Blue threads,
Reaching to the height
Of our hearts.
This is the measure,
Set by nature,
The edge of the meadows,
A law in ruin.
Rainbows come,
To drink the dew,
The sap of life
And of the morning.
The dust from the spikes,
A guard of life,
Stands like a spell
To spoil death.
The weather favors
The heart, the grass.
The deer also call!
Stop and look!
How many
Girls in the world
Does the grass show
With art:
Sweet and beautiful
Curves of hips,
Lines of girls,
To intoxicate the mind.
Girls who easily –
Bodies and ankles –
I compare to the grass.
They are no longer people.*

Motto: „Viitorul are un mod de a ajunge neanunțat.”

Eleva: Băleanu Diana Andreea

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator: prof. Tarko Iulia

LINIȘTE

Volumul „Poemele luminii” (1919)

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
Cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept
Mi s-a trezit un glas străin
Și-un cântec cântă-n mine-un dor
Ce nu-i al meu.

Se spune că strămoșii cari au murit fără de vreme,
Cu sânge tânăr încă-n vine,
Cu patimi mari în sânge,
Cu soare viu în patimi,
Vin,
Vin să-și trăiască mai departe
În noi
Viața netrăită.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
Cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe – suflete-n ce piept îți vei cânta
Și tu odată peste veacuri
Pe coarde dulci de liniște,
Pe harfă de-ntuneric – dorul sugrumat
Și frânta bucurie de viață? Cine știe?
Cine știe?

SILENCE

*There is so much silence around me that I seem to hear
The moon rays knocking against the windows.*

*In my chest,
Awoke a foreign sound
And a melody hums in me a longing
Which is not my own.*

*It is said that the ancestors who died before their time,
With young blood still flowing in their veins,
Great passions in their blood,
With living sun in their passions,
They come,
Come to continue living
Through us
Their unspent lives.*

*There is so much silence around me that I seem to hear
The moon rays knocking against the windows.*

*Oh, but who knows – Soul – in which chest you are to sing
Over centuries, as well
On sweet chords of silence
On a harp made of darkness – your denied longing
And your broken love of life? Who knows?
Who's to tell?*

VREAU SĂ JOC

Volumul „Poemele luminii” (1919)

*O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu
În mine
Un rob în temniță – încătușat.*

*Pământule, dă-mi aripi:
Săgeată vreau să fiu, să spintec
Nemărginirea,
Să nu mai văd în preajmă decât cer,
Deasupra cer,
Și cer sub mine –
Și-aprins în valuri de lumină
Să joc
Străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
Ca să răsuflă liber Dumnezeu în mine,
Să nu cârtească:
„Sunt rob în temniță!”*

I WANT TO DANCE

*Oh, I want to dance, like I've never danced before
For God not to feel
In me
Like a prisoner in gaol – all chained up.
Oh, Earth, grant me wings:
Let me be an arrow, to cleave*

*The boundlessness,
So that the sky is the only thing around
Above me sky
And sky underneath –
And lit on waves of light
To dance
Flashed by amazing upsurges
So that God breathes freely in me,
And doesn't complain:
"I'm a prisoner in gaol!"*

Motto: „ Eu nu strivesc corola de minuni a lumii...eu o slăvesc”

Elevul, **Mureșan Răzvan Andrei**
Liceul cu Program Sportiv Alba
Coordonator, prof. **Mureșan Roxana**

VREAU SĂ JOC

Volumul „Poemele luminii” (1919)

O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu
În mine
Un rob în temniță – încătușat.

Pământule, dă-mi aripi:
Săgeată vreau să fiu, să spintec
Nemărginirea,
Să nu mai văd în preajmă decât cer,
Deasupra cer,
Și cer sub mine –
Și-aprins în valuri de lumină
Să joc
Străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
Ca să răsuflă liber Dumnezeu în mine,
Să nu cârtească:
„Sunt rob în temniță!”

I WANT TO DANCE

*Oh, I want to dance, like I've never danced before
For God not to feel
In me
Like a prisoner in gaol – all chained up.
Oh, Earth, grant me wings:
Let me be an arrow, to cleave
The boundlessness,
So that the sky is the only thing around
Above me sky
And sky underneath –
And lit on waves of light
To dance
Flashed by amazing upsurges
So that God breathes freely in me,
And doesn't complain:
“I'm a prisoner in gaol!”*

CÂNTEC ÎN DOI

Volumul „Ce aude Unicornul”(1957-1959)

Și vine toamna iar'
ca dup-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata s-ajutăm
brindușile ardorii
să înflorească iar' în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, când cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.
Ce gânduri are soarele cu noi --
nu stim, dar suntem doi.

SONG OF A TWOSOME

*Autumn is on its way
As “amen” follows the psalms
And together we are willing to taste
The venom and the honey.*

*Together we shall help
The ardor's autumn crocus
That shall blossom within ourselves
This autumn and the next.*

*Together we are, surrounded by the
Clouds' shadows
Unaware of the sun's thoughts
But a twosome, nonetheless.*

Motto: „Ai încredere și acționează ca și cum ar fi posibil să reușești”

Eleva, **Breazu Alexandra**

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator: **prof. Seicean Daiana**

PRIMĂVARA

Volumul „Poemele Luminii”, 1919

A cunoaște. A iubi.
Încă-odată, iar și iară,
a cunoaște-nseamnă iarnă,
a iubi e primăvară.

A iubi - aceasta vine
tare de departe-n mine.
A iubi - aceasta vine
tare de departe-n tine.

A cunoaște. A iubi.
Care-i drumul, ce te-ndeamnă?
A cunoaște – ce-nseamnă?
A iubi - de ce ți-e teamă
printre flori și-n mare iarbă?

Printre flori și-n mare iarbă,
patimă fără păcate
ne răstoarnă-n infinit
cu rumoare și ardoare
de albine re-ncarnate.

Înc-odată, iar și iară,
A iubi e primăvară.

SPRING

*To know. To love.
Again and again and again,
to know means winter,
to love is spring.*

*To love - this comes
far away into me.
To love - this comes
far away into you.*

*To know. To love.
What is the path, that urges you?
To know - what does it mean?
To love - what are you afraid of
among the flowers and in the tall grass?*

*Among the flowers and in the tall grass,
sinless passion
Overturns us into infinity
with the rumour and eagerness
of reincarnated bees.*

*Again and again and again,
Love is springtime.*

SUFLETUL SATULUI

Volumul „În marea trecere”(1924)

*Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
Și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.*

*Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.*

THE SOUL OF THE VILLAGE

*Child, put your hands on my knees.
I believe eternity was born in the village.
Here every thought is slower,
and your heart beats less often,
as if it were not beating in your chest,
but deep in the ground somewhere.
Here the thirst for salvation is healed,
and if your feet have bled,
you sit on a clay hearth.*

*Look, it is evening.
The soul of the village flutters by us,
like a faint odor of cut grass,
like smoke falling from straw eaves,
like a game of kids on high graves.*

Motto: „Every day brings a new start”

Eleva: Horhat Diana

Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

Coordonator: **prof. Somsai Anca Raluca**

CÂNTEC ÎN DOI

Volumul „Ce aude Unicornul” (1957-1959)

Și vine toamna iar'
ca după-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata să ajutăm
brindușile ardorii
să înflorească iar' în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, când cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.
Ce gânduri are soarele cu noi --
nu știm, dar suntem doi.

SONG FOR TWO

*The autumn comes again
Like after a psalm the amen,
Together, ready to taste
Poison and honey.*

*Together, ready to help
The birds of the ardor
to bloom again in us
and in the later autumn.*

*Together we stand as with their shadows
the clouds surround us in the world.
What does the sun want from us?
Unaware of it, we stay together.*

DIN PĂRUL TĂU

Volumul „Poemele Luminii” (1919)

Înțelepciunea unui mag mi-a povestit odată
de-un val prin care nu putem străbate cu privirea,
păienjenii ce-ascunde pretutindeni firea,
de nu vedem nimic din ce-i aieva.

Și-acum, când tu-mi îneci obrazii, ochii
în părul tău,
eu, amețit de valurile-i negre și bogate
visez
ca valul ce preface-n mister
tot largul lumii e urzit
din părul tău -
și strig,
și strig,
și-ntâia oară simt
întreaga vrajă ce-a cuprins-o magul în povestea lui.

FROM YOUR HAIR

*The wisdom of a magus once told me
about a wave we can't get through just with a look
Hiding cobweb its nature everywhere
so that nothing can be seen.*

*And now, when you are drowning my cheeks, my eyes,
within your hair,
I am dreaming
dizzy of its black and rich waves,
alike the wave that turns into mystery
And all the world is made
from your hair
And I yell
and yell
and yell
And for the first time I feel,
The whole spell the magus had in his words.*

Motto: „Only wild horses have wings”

Elevă, **Gașpar Elisa**

Școala Gimnazială „Timotei Ovidiu Târnău” Stremț

Coordonator: prof. Somsai Anca Raluca

LACRIMILE

Volumul „Poemele luminii” (1919)

Când izgonit din cuibul veșniciei.
întâiul om
trecea uimit și-ngândurat prin codrii ori pe câmpuri,
îl chinuiau muștrându-l
lumina, zarea, norii – și din orice floare
îl săgeta c-o amintire paradisul –
Și omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă.

Odată istovit de-albastrul prea senin
al primăverii,
cu suflet de copil întâiul om
căzu cu fața-n pulberea pământului:
„Stăpâne, ia-mi vederea,
ori dacă-ți stă-n puțință împăinjenește-mi ochii
c-un giulgiu,
să nu mai văd
nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori,
căci vezi – lumina lor mă doare”.
Și-atuncea Milostivul într-o clipă de-ndurare
îi dete – lacrimile.

TEARS

*Expelled from the eternal place of peace,
the Man was wandering the forests and the fields,
his spirit deep in sadness and astonished
by every ray of light, the skyline or the clouds.
The smallest flower tore his soul,
remembrance in separation of a paradise lost -
And He, the lonely, could not cry.*

*Once exhausted by the spring's sky too clearly blue,
with the heart of a child he fell down the dusty ground:
"My Lord, take this sight away
or may You cast a blinding veil on these eyes
so that no flower, cloud, the sky, nor Eve's sweet smile I see
- their light too painful is for me".*

*And, that very moment full of mercy,
God blessed him with the gift of tears.*

ROMANUL FURTUNII

Volumul „*Poemele luminii*” (1919

Furtună se vestea pe dealuri. Toată noaptea
de luni spre marți la orizont s-a adunat.
Munții de nori, amenințându-ne din partea
de sud, strălumiți de tunete au stat.
De teamă două inimi se făcură una.
Și amîndoi în așteptare-am tremurat.

Ne ocoli prăpădul. Mîrîind furtuna
de noi, încet, și de pămînt, s-a depărtat.
De cîte ori prin văi un trăsnet mai lovea,
neștiutor de bezne crinul alb pocnea,
ca să-nflorească. Iată cum cu flori de vis
grădina zilei noastre mare s-a deschis.

THE STORY OF THE STORM

The storm was announced on the hills. The night
between Monday and Tuesday at the horizon gathered.
The cloudy mountains from the south were threatening us
Stopped, lit by the thunders.
In fear, two hearts became one.
And both of us were shaken by the waiting.
We were avoided by the havoc. Growling, the storm
Moved away from us and the ground.
As the lightning hits the valleys,
Unfamiliar with the darkness, the white lily was ready
To bloom. That's how, with flowers from the dream,
The garden of our day opened.

Motto: „Carpe Diem”

Elevă, **Buzdugănu Lorena**

Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

Coordonator: **prof Somsai Anca Raluca**

CE AUDE UNICORNUL

Volumul „Ce aude unicornul”(1957-19589)

Prin lumea poveștilor
Zumzetul veștilor
Prin murmurul mărilor
Plânsetul țărilor
Prin lumea aivelor
Cântecul Evelor
Prin vuietul timpului
Glasul nimicului
Prin zvonul eonului
Bocetul omului.

WHAT THE UNICORN CAN HEAR

*Through the world of stories
The buzzing of news
Through the murmur of seas
The crying of countries
Through the world of aives
The song of the Eves
Through the roar of time
The voice of nothing
Through the rumor of Aeon
The mourning of man.*

IZVORUL NOPTII

Volumul „Poemele luminii”(1919)

Frumoaso,
Ți-s ochii așa de negrii încât seara
Când stau culcat cu capu-n poala ta
Imi pare,
Că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
Din care tainic curge noaptea peste văi
Și peste munți și peste șesuri,
Acoperind pământul
C-o mare de-ntuneric,
Așa-s de negrii ochii tăi,
Lumina mea.

THE NIGHT SPRING

*You, beauty,
Your eyes are so dark that in the evening
When I'm resting my head in your lap
It seems,
That your deep eyes are the spring itself*

*From which the night gently flows
Over the valleys and over the mountains
Over the meadows
Covering the Earth
With a sea of darkness
That's how dark your eyes are*

Motto: „After the storm comes the light”

Eleva, Gemănescu Nicoleta

Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

Coordonator: prof. Somsai Anca Raluca

TREI FEȚE

Volumul „Poemele luminii”(1919)

Copilul râde:

"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"

Tânărul cântă:

"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!"

Bătrânul tace:

"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

THREE FACES

The kid is laughing:

„The wisdom and love are my games!”

The young man is singing:

„The game and the wisdom are my love!”

The old man in silence:

„The love and the game are my wisdom!”

GORUNUL

Volumul „Poemele luminii”(1919)

În limpezi depărtări aud din pieptul unui turn
cum bate ca o inimă un clopot
și-n zvonuri dulci
îmi pare
că stropi de liniște îmi curg prin vene, nu de sânge.

Gorunile din margine de codru,
de ce mă-nvinge
cu aripi moi atâta pace
când zac în umbra ta
și mă dezmiierză cu frunza-ți jucăușă?

O, cine știe? - Poate că
din trunchiul tău îmi vor ciopli
nu peste mult sicriul,
și liniștea
ce voi gusta-o între scândurile lui
o simt pesemne de acum:
o simt cum frunza ta mi-o picură în suflet -
și mut
ascult cum crește-n trupul tău sicriul,

scriul meu,
cu fiecare clipă care trece,
gorunule din margine de codru.

THE TREE

*In a clear distance i'm hearing from the middle of a tower
A bell in place of a heart ,beating
And from sweet rumors, it seems like
I'm feeling the silence dripping through my veins ,and not blood;
The tree from the edge of the forest
Why are you beating me
With your light and fine leaves
When i am hiding in your shadow
While you're comforting with your playfull leaves
But who knows?
Maybe soon you'll be a part of my grave
And the silence
That i will taste from your branches
I can predict how it will feel like
I will feel your leaf touching my soul slowly
While you're growing through my grave,
With each moment that passes by ,
My dear tree from the forest edge.*

Motto: „Tomorrow is another day”

Elev, Oprea Eduart

Școala Gimnazială „Ion Agârbiceanu” Alba Iulia

Coordonator: **prof. Somsai Anca Raluca**

AMURG DE TOAMNĂ

Volumul „Pașii profetului” (1921)

Din vârf de munți amurgul suflă
cu buze roșii
în spuza unor nori
și-atâta
jăraticul ascuns
sub valul lor subțire de cenușă.

O rază
ce vine goană din apus
și-adună aripile și se lasă tremurând
pe-o frunză:
dar prea e grea povara –
și frunza cade.

O, sufletul!
Să mi-l ascund mai bine-n piept
și mai adânc,
să nu-l ajungă nici o rază de lumina
s-ar prăbuși.

E toamnă.

AUTUMN DUSK

*From the mountain tops dusk blows
with red lips
into the foam of clouds
and so much
ember hidden
under their thin wave of ash.*

*A ray
that comes rushing from the west
and gathers its wings and settles trembling
on a leaf
but the burden is too heavy
and the leaf falls.*

*Oh, my soul!
If I hid it better and deeper in my chest
so that no ray of light could reach it,
it would collapse.*

It's autumn.

Motto: „Fii o voce, nu un ecou!”

Eleva, **Matei Sophia**

Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj

Coordonator: prof. **Seicean Daiana**

CÂNTARE VÂNTULUI

Volumul „Mirabila Sămânță”(1957-1959)

În iubire nimeni, nimeni
nu-și ține cuvântul.
Veșnic strâns îmbrățișat
te-a ținea numai pământul.”
Astfel cântă sfâșiat
lângă mine vântul,
când la dreapta, când la stânga,
lângă mine vântul.

SINGING OF THE WIND

*In love no one, no one
keeps his word.
Only the earth
would keep you tight forever”.
Thus the wind sings torn to pieces
Next to me, to the right and to the left,
the wind by my side.*

CÂNTEC ÎN DOI

Volumul „Ce aude unicornul”(1957-1959)

Și vine toamna iar'
ca dup-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata s-ajutăm
brândușile ardorii
să înflorească iar' în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, când cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.
Ce gânduri are soarele cu noi -
nu știm, dar suntem doi.

A SONG FOR TWO

*And the autumn comes again
Like amen after a psalm
Two of us are ready to taste*

The venom mixed with honey.

*Two of us are ready to help
The crocuses of a fervor passion.
Let them bloom again in our hearts
This coming autumn too.*

*Two we are, when with their shadows
Clouds folding arms around us
What the sun is thinking of us
we do not know, but we are two.*

Motto: „Do not waste your time looking for an obstacle — maybe there is none”

Elevă, **Aldea Antonia Denisa**
Liceul Teoretic Teiuș
Coordonator: prof. **Oltean Corina**

DAȚI-MI UN TRUP, VOI MUNȚILOR

Volumul „Pașii profetului”

Numai pe tine te am, trecătorul meu trup,
și totuși
flori albe și roșii eu nu-ți pun pe frunte și-n plete,
căci lutul tău slab
mi-e prea strâmt pentru strașnicul suflet
ce-l port.

Dați-mi un trup,
voi munților,
mărilor,
dați-mi alt trup să-mi descarc nebunia
în plin!
Pământule larg, fii trunchiul meu,
fii pieptul acestei năprasnice inimi,
prefă-te-n lăcașul furtunilor cari mă strivesc,
fii amfora eului meu îndărătnic!
Prin cosmos
auzi-s-ar atuncea măreții mei pași
și-aș apare năvalnic și liber
cum sunt,
pământule sfânt.
Când as iubi,
mi-aș întinde spre cer toate măreile
ca niște vâjnoase, sălbătice brațe fierbinți,
spre cer,
să-l cuprind,
mijlocul să-i frâng,
să-i sărut sclipitoarele stele.
Când aș urî,
aș zdrobi sub picioarele mele de stâncă
bieți sori
călători
și poate-aș zâmbi.
Dar numai pe tine te am, trecătorul meu trup.

GIVE ME A BODY, YOU MOUNTAINS

*Only you do I possess, my evanescent body,
And yet
I do not put white and red flowers on your brow and hair,
as your feeble clay*

*is too narrow for the enormous soul
I bear.*

*Give me a body,
you mountains,
you seas,
give me another body to unleash my madness
In its full strength.
vast earth, be my strength,
be the chest of this relentless heart,
become shelter for those storms that crush me
be the amphora of my rebellious ego!*

*Through the cosmos,
my great steps would sound
and I would rise untamed and wild,
as I am,
holy earth.*

*When I would love,
I would stretch all my seas toward the sky,
as strong, untamed, burning arms
toward the sky,
to embrace it
to break its waist
to kiss its shimmering stars.*

*When I would hate,
under my rocky feet I would crush
unfortunate strolling suns
and perhaps I would smile.*

Yet only you do I possess, my ephemeral body.

VEI PLÂNGE MULT ORI VEI ZÂMBI?

Volumul „Poemele luminii”(1919)

*Eu
nu mă căiesc,
c-am adunat în suflet și noroi-
dar mă gândesc la tine.
Cu gheare de lumină
o dimineată-ți va ucide-odată visul,
că sufletul mi-așa curat,
cum gândul tău îl vrea,
cum inima iubirii tale-l crede.
Vei plânge mult atunci ori vei ierta?
Vei plânge mult ori vei zâmbi
de razele acelei dimineți,
în care eu ți-oi zice fără umbră de căință:*

"Nu știi, ca numa-n lacuri cu noroi în fund cresc nuferi?"

WILL YOU WEEP BITTERLY OR WILL YOU SMILE?

*I
harbor no repenting,
though I have gathered mud within my soul-
yet still, I think of you.
With claws of light,
a morning will shatter your dream one day,
for my soul is not as pure,
as your thoughts wish it to be,
as your loving heart believes it is.
Will you weep bitterly or will you forgive?
Will you weep bitterly or will you smile
at the rays of that morning
When I shall whisper to you, with no shadow of remorse:
"Do you not know that only in lakes with muddy depth do water lilies grow?"*

Motto: „It's alright not to get it right from the get-go”

Elevă, **Duruttya Denisa Antonia**
Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud
Coordonator: **prof. Mărginean Mariana**

STELELOR

Volumul „Poemele luminii” (1919)

C-o mare de îndemnuri și de oarbe năzuinți
în mine
mă-nchin luminii voastre stelelor,
și flăcări de-adorare
îmi ard în ochi, ca-n niște candelă de jertfă.
Fiori, ce vin din țara voastră, îmi sărută
cu buze reci de gheață trupul
și-nmărmurit vă-ntreb:
spre care lumi vă duceți și spre ce abisuri?

Pribeag, cum sunt,
mă simt azi cel mai singuratic suflet
și străbătut de-avânt alerg, dar nu știu - unde.
Un singur gând mi-e rază și putere:
o stelelor nici voi n-aveți
în drumul vostru nici o țintă,
dar poate tocmai de aceea cuceriți nemărginirea!

TO THE STARS

*With a sea of exhortations and blind aspirations
within me
I bow to your light, stars,
and flames of adoration
burn in my eyes, like candles of sacrifice.
Shivers that come from your land kiss
my body with icy cold lips
and petrified I ask you:
to what worlds do you journey, to what abysses?*

*A wanderer as I am,
today I feel the loneliest of souls,
and filled with energy I run, but I don't know – where.
One thought alone remains my light and strength:
Oh, stars, neither have you
no goal on your way,
yet perhaps that is exactly why you conquer the boundlessness!*

LUMINA RAIULUI

Volumul „Poemele luminii” (1919)

Spre soare râd!
Eu nu-mi am inima în cap,
nici creieri n-am în inimă.
Sunt beat de lume și-s pagân!
Dar oare ar rodi-n ogorul meu
atâta râs fără de căldura răului?
Și-ar înflori pe buza ta atâta vrajă,
de n-ai fi frământată,
Sfânto,
de voluptatea-ascunsă a păcatului?
Ca un eretic stau pe gânduri și mă-ntreb:
De unde-și are raiul -
lumina? - Știu: Îl luminează iadul
cu flăcările lui!

THE LIGHT OF HEAVEN

*Towards the sun I laugh!
I have no heart in my head,
nor do I have brains in my heart.
I am drunk on the world and I am pagan!
But would my field bear fruit
so much laughter without the warmth of evil?
And would such a spell bloom on your lip,
if you were not tormented,
O Saint,
by the hidden pleasure of sin?
Like a heretic, I sit and wonder:
From where does heaven draw its
light? – I know: Hell itself lights it up
with its flames!*

Motto: „Lumina minții mele sporește taina lumii, nu o dezvelește”

Elevul: **David Dragoș Nicolae**
Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni
Coordonator, **prof. Borteș Monica**

ZALMOXIS
III
Lucian Blaga

The hut of a sorcerer. Night. The fire burns on the hearth. The flames illuminate the entire hut. The sorcerer has Thracian horns on his forehead.

SORCERER

(He takes a human skull from a corner, pours wine into it from a jug, and places it on the hearth near the flames. Knocking is heard at the door.)

Who is it?

A VOICE

Magus.

(The sorcerer opens the door.)

MAGUS

(He enters, gasping for breath)

Give me shelter beneath the eaves of your power,

Not from thunder

But from vipers.

Zalmoxis' wayward disciples have risen up,

A whisper swept the fortress at twilight:

The stream awaits me in the night.

SORCERER

And the temple?

MAGUS

Brave soldiers guard it, standing tall.

SORCERER

They may be brave, but are they true?

MAGUS

Like rising incense, pale and light.

(It calms a little—fades from sight.)

SORCERER

Has Zalmoxis returned?

MAGUS

Since you fled, they've lost all trace of him.

Some say he perished, lonely in the hills,

But others whisper that he'll come again,

To tear my temple down, to break the gods.

SORCERER

*It is actually seven years since you persuaded
the people to cast him out.*

I did not advise, you, because a prophet's word

Is nothing, but a prophet struck down is great.

MAGUS

(disgusted)

The people, the people!

SORCERER

How sacred their folly, if only it weren't so changeable!

MAGUS

(despairing)

Bitter are the questions in my heart. The Gods, how will they save us?

How, oh, how will we free them?

I—the sentinel of eternity—fall.

SORCERER

The gods feed on the human soul.

When this harvest ends,

When all cease to believe in them,

They gather, sad, and call for their great end.

Neither honey nor goat's milk can help them now.

Goat's milk, which, without being milked,

Spills for them through the weeds when udders

Are too full.

MAGUS

(raises his arms)

Immortals, your unbelief dries you out!

Nowhere does salvation come to you!

For years I've writhed in restless search,

The answer

Has not come from the tablets

Of the ancient wisdom, brought from Egypt,

Not even the Sibyll's advice

Heard in the smoke of Delphi.

SORCERER

Not even the highest of virtues?

MAGUS

(He gathers his thoughts)

Deceit?

SORCERER

The eternal spring of good advice.

Come, calm yourself. The answer you seek will have

one day to knock upon your door—

If not today, then surely tomorrow.

The old faith will not die:

A vine stump you thought long dead,

Yet still, come autumn, you'll find it more laden

With grapes than ever before.

Let us settle by the hearth's flickering glow. Are you tired?

have patience.

In my shelter, it is warm.

So. And once again: deceit!

Motto: „Eu, cu lumina mea, sporesc a lumii taină”

Eleve **Dumbrăvean David**

Școala Gimnazială „Toma Cocișiu” Blaj

Coordonator: prof. **Ciolan Lenuța**

AUTOPORTRET

Volumul „Nebanuitele trepte”(1943)

Lucian Blaga e mut ca o lebădă.
În patria sa
zăpada făpturii ține loc de cuvânt.
Sufletul lui e în căutare,
în mută, seculară căutare,
de totdeauna,
și până la cele din urmă hotare.
El caută apa din care bea curcubeul.
El caută apa
din care curcubeul
își bea frumusețea și neființa.

SELFPORTRAIT

*Lucian Blaga is silent like a swan
In his homeland.
The purity of his presence
Replaces the words.
His soul wanders
the silent, timeless quest
of the eternal,
To the last frontiers.
He seeks the water from which the rainbow drinks
He seeks the water
from which the rainbow
draws its beauty and its vanishing.*

IZVORUL NOȚII

Volumul „Poemele luminii”(1919)

Frumoaso,
ți-s ochii-așa de negri încât seara
când stau culcat cu capu-n poala ta
îmi pare
că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
din care tainic curge noaptea peste văi
și peste munți și peste seșuri
acoperind pământul
c-o mare de-ntuneric.
Așa-s de negri ochii tăi,
lumina mea.

THE SPRING OF NIGHT

*My love,
Your eyes are so dark that, in the evening,
When I rest my head upon your lap
It seems to me
That your deep eyes are the source
From which the night mysteriously spreads
Over the valleys, mountains and fields
Covering the earth
with a sea of darkness.
So dark are your eyes,
The light of my life.*

Motto: „Te poți împodobi cu penele altuia dar nu poți zbura cu ele”

Eleva, Balea Ioana

Colegiul Național „Avram Iancu” Câmpeni

Coordonator: prof. Borteș Monica

LUCIAN BLAGA

ZALMOXES

II

Nu departe în fund se văd zidurile cetății. În stânga o parte a templului, colonne și trepte jur împrejur. În fața templului, ceva mai îndărăt, o spânzurătoare. Apus de soare. Ostași păzesc templul; ei zac grămadă, numai unul e în picioare pe trepte cu sulita pe umăr. Doi muncitori întârzie cu cele din urmă lucrări la spânzurătoare.

UN OSTAȘ
(către ostașul străin)

Unde te-au prins ai noștri?

OSTAȘUL STRĂIN

Lângă Dunăre.

ALT OSTAȘ

Și nu ți-e niciodată dor de țara ta?

OSTAȘUL STRĂIN

O, da. La noi cresc portocali cu fructe roșii;
zeii nu au coarne bourești cum cei hrăniți de voi,
Și iarna cerul nu roiește fulgi de nea.
La noi e totul altfel,
doar soarele se aseamănă așa de mult cu cel de-aici,
c-aproape crezi, că-i unul și același.
(Toți râd.)

ÎNTÂIUL OSTAȘ
(către străin)

Tu ești întâiul sclav care se bucură
de-un slobod trai pe-aceste plaiuri.
Viețuiești cu-aceleași drepturi ca și noi.
Nu-ți știam prea-ndurător stăpânul.
Răspunde, libertatea cum ți-ai dobândit-o?

OSTAȘUL STRĂIN
(șiret)

Cu... opincile profetului...

CEILALȚI

Cu ce? Haide, spune, povestește!

OSTAȘUL STRĂIN

E mult de când gonirăți pe Zamolxe?

ÎNTÂIUL OSTAȘ

Vreo câțiva ani.

OSTAȘUL STRĂIN

Ei bine, mucenicii lui se tot sporesc de-atunci
pe sub pământ, ca iepurii de casă.
Altfel, de ce-am păzi noi templul zi și noapte?
Magul se-nspăimântă de puterea lor, și, precum știți,

A SOLDIER

(addressing a foreign soldier)

Where did our people captured you?

FOREIGN SOLDIER

By the Danube.

ANOTHER SOLDIER

Don't you ever miss your own country?

FOREIGN SOLDIER

Oh, yes. Of course! In our land, orange trees grow with red fruits;
the gods don't have ox-like horns like those fed by you,
and in the winter, the sky doesn't swarm with snowflakes.

In our land everything is different,
only the sun looks so much like the one here,
that you almost believe they are one and the same.
(Everyone laugh.)

FIRST SOLDIER

(to the foreign soldier)

You are the first slave who rejoices
of a free life on these plains.
You live with the same rights as we do.
We didn't know your merciful master,
Tell us, how did you win your freedom?

FOREIGN SOLDIER

(cunningly)

With... the prophet's slippers...

OTHER SOLDIER

With what? Come on, tell us the story!

FOREIGN SOLDIER

How long has it been since you chased Zalmoxis away?

FIRST SOLDIER

A few years.

FOREIGN SOLDIER

Well, his followers have been increasing in number since then
beneath the earth, like rabbits in the yard.
Otherwise, why would we guard the temple day and night?
Magus is terrified of their strenght, and, as you all know,
he has promised his daughter as a wild gift
to the one who will find Zalmoxis tracks.
Or have you forgotten?

SECOND SOLDIER

Ah-ah, the disturbing Zemora! Who doesn't desire her!

FOREIGN SOLDIER

(smiling at the joke)

Since I lived mostly by the kindness of the dogs,
I decided to seek the hiding place of Zalmoxis.
I searched him in the mountains. For about nine days, I wandered
through ravines, but I only found
some twisted sandals. I said to myself:
"These are the prophet's!"—I made a gift of them to the priest.
It's true, I only brought the slippers,

*not the head of Zalmoxis, but regardless,
I nourished the hope that if he didn't give
Zeomora to me forever as a wife, he would give her
to me for at least one night. What? What a beautiful holiday!
But Magus was greedy and gave me
only this rag of freedom.
Yesterday, he asked me, "When will you bring me Zalmoxis' head?"
I told him, "When he loses it like his slippers, your holiness!"*

THE GUARDING SOLDIER
(standing)

*A wise answer,
But you would have been better off staying a slave
instead of guarding the temple with a cunning look
deprived of faith.
From laziness, our soles grow fat on these sacred stones.
Where are those times when the alphorn sounded towards the sun?
Some other time, through the forest's swamps, I used to
shoot the bison between the horns of oxen*

THE THIRD SOLDIER

*And we used to fish catfish
from the rivers, round like the thighs of maidens.*

THE FOURTH SOLDIER
(to the guarding soldier)

*Look at how the hangman's noose sways in the wind—
it's signaling you!*

Motto: „Am înțeles păcatul ce apasă peste casa mea/ca un mușchi strămoșesc”

Prof: **Rusu Sofica**

Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia

BUNĂVESTIRE

Volumul „Poemele luminii”(1919)

În noaptea asta lungă, fără sfârșit,
o femeie umblă sub cerul apropiat.
Ea înțelege mai puțin decât oricine
minunea ce s-a întâmplat.
Aude sori cântăreți, întreabă,
Întreabă și nu înțelege.
În trupul ei stă închis ca într-o temniță bună
un prunc.
De nouă ori se-nvârte discul lunii
în jurul pruncului.
El rămâne nemișcat și crește mirându-se.

.....
În noua noapte fără sfârșit
Ciobanii păzesc nașterea unor semne cerești.
Mă duc între ei să vestesc:
Tăiați-vă mieii pe cruce
în amintirea jertfei ce se va face.
Ridicași-vă de lângă foc
în cojoace cu flăcări de lână.
Luați făclia ce-am aprins-o
în steaua coborâtă
deasupra ieslelor roase de boi
și dați-o mai departe
din mână în mână.
În curând, fiul omului va cânta un loc
unde să-și culce capul,
râzimându-și-l ca și voi
de pietre ori de câni adormiți.
În curând rănilor purtate prin văile noastre
s-or vindeca
închizându-se ca florile la întuneric.
În curând picioarele albe
vor umbla peste ape.

ANNONCIATION

*Dans cette nuit qui n'en finit pas
une femme marche sous le ciel tout proche.
Elle comprend moins que quiconque
le prodige advenu.
Elle entend des soleils chanter et elle s'interroge,
elle s'interroge et elle ne comprend pas.
Son ventre enfirme, douce prison,*

un enfant.

Neufs fois tourne le disque de la lune
autour de l'enfant.

Il reste immobile et grandit, empli d'étonnement.

.....
Dans la nouvelle nuit qui n'en finit pas
les bergers guettent la naissance de signes célestes.

Je vais parmi eux pour leur faire l'annonce :

Égorgez vos agneaux sur la croix
en mémoire du sacrifice à venir.

Levez-vous, abandonnez vos feux et venez
en touloupes flambantes de laine.

Prenez la torche que j'ai allumée
à l'étoile descendue

sur les mangeoires usées par les bœufs
et faites-la passer
de main en main.

Bientôt le fils de l'homme ira chercher un lieu
où poser sa tête,
l'appuyant comme vous

sur une pierre ou un chien endormi.

Bientôt les blessures portées à travers nos vallées
Guériront

se renfermant comme les fleurs dans la nuit.

Bientôt les pieds blancs
marcheront sur les eaux.

IARBĂ

Volumul „Poemele luminii”(1919)

Iunie este

Verde poveste.

Iureş sporeşte.

Iarba mai creşte.

Ziua a şasea,

Sâmbăta ierbii.

Creşte mătasea,

N-o calcă cerbii.

Cresc ale iubirii

Fire albastre

Pin' la-nălţimea

Inimii noastre.

Asta-i măsura,

Pune natura

Luncilor margini.

Lege-n paragini.

Vin curcubeie
Rouă să beie,
Seva vieții
Și-a dimineții.

Praful din spice,
Traiului strajă,
Stă ca o vrajă
Moarte să strige.

Vremea priește
Inimii, ierbii.
Rugă și cerbii !
Stai și privește !

Câte anume
Fețe în lume
Are și-arată
Iarba cu artă:

Dulci și frumoase
Linii de coapse,
Linii de fete,
Mintea să-mbete.

Fete ce lesne-
Trupuri și glezne-
Ierbii le-asemeni.
Nu mai sunt oameni.

HERBE

*Le mois de juin
C'est un conte vert.
La vie s'intensifie.
L'herbe pousse encore.*

*Le septième jour,
Le samedi de l'herbe.
L'herbe soyeuse pousse,
Les cerfs ne marchent pas dessus.*

*Les fils bleus de l'amour
Poussent encore
Jusqu'à la hauteur
De nos cœurs.*

*Voilà la mesure,
Que met la nature
Des bords, elle en met aux prés
Sa loi triomphe dans les parages.*

*Des arcs-en-ciel viennent
Pour boire de la rosée,
La sève de la vie
Et de la matinée,*

*La poussière des épis
C'est la bonne garde de la vie,
C'est comme un mauvais sort jeté
Pour empêcher que la mort advienne.*

*Le beau temps est propice
À l'âme, à l'herbe.
Que les cerfs poussent leur brame !
Qu'on reste dans la contemplation !*

*Combien de jeunes filles plus précisément
Il existe dans le monde
L'herbe en a beaucoup
Et elle les montre artistiquement :*

*Douces et belles
Lignes courbes de hanches,
Lignes - silhouettes de jeunes filles,
Qui emplissent d'ivresse les esprits,*

*Jeunes filles qui dévoilent
Des corps et des chevilles-
Se ressemblant aisément à l'herbe.
Ce ne sont plus des êtres humains.*

MOTTO: „Poezia este căsătoria realității cu idealul, în sufletul poetului”

Profesor: **Petrovan Elena Anamaria**
Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra

SUFLETUL SATULUI

Volumul „Lauda somnului” (1929)

Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.

L'AME DU VILLAGE

*Enfant, mets tes mains sur mes genoux.
Je pense que l'éternité est née au village.
Ici chaque pensée est plus lente,
et le cœur bat moins souvent,
ainsi comme il ne bat pas en ta poitrine,
mais quelque part au fond de la terre.
Ici guérit la soif du salut de l'âme
et si tes pieds ont saigné
tu t'assois sur un socle en argile.*

*Regarde, c'est soir.
L'âme du village flotte autour de nous,
comme une timide odeur d'herbe coupée,
comme la fumée tombant des toits de chaume,
comme un jeu des chevreaux sur des hautes tombes.*

INCHEIERE

Volumul „Lauda somnului” (1929)

Frate, o boală învinsă ți se pare orice carte.
Dar cel ce ți-a vorbit e în pământ.
E în apă. E în vânt.
Sau mai departe.

Cu foaia această închid porțile și trag cheile.
Sunt undeva jos sau undeva sus.

Tu stinge-ți lumânarea și-ntreabă-te:
taina trăită unde s-a dus?

Ți-a mai rămas în urechi vreun cuvânt?
De la basmul sângelui spus
întoarce-ți sufletul către perete
și lacrima către apus.

ACHEVEMENT

*Mon frère, une maladie vaincue te semble chaque livre.
Mais celui qui t'as parlé c'est dans la terre.
C'est dans l'eau. C'est dans le vent.
Ou plus loin.*

*Avec cette feuille-ci je ferme les portes et prends les clés.
Je suis quelque part bas ou quelque part haut.
Souffle ta lumière et demande-toi :
ton secrète vécu où est-il allé?*

*Quelque mot est resté en tes oreilles?
Du conte de fées du sang que t'on a dit
tourne ton âme vers le mur
et ton larme vers le coucher du soleil.*

**Motto: „Și cumpănim ce e, ce-a fost. /Noroc înalt, pornit cu rost, /ne-ntâmpină de sus prin vânt,
/să nu ne-ajungă-n văi nicicând.”**

Eleva, Miclea Roberta Andrada

Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia

Coordonator, **prof. Rusu Sofica**

CATRENELE DRAGOSTEI

Volumul „Ce aude unicornul”(1957-1959)

Dragă-mi este dragostea
bântuită de sprâncene,
de sprâncene pământene,
lungi, pieziș-răsăritene.

Dragă-mi este dragostea,
soarele din an în veac,
dragostea ce poartă-n ea
moarte-ades și-ades un leac.

Spune-se că-n holdă coaptă
macul îl dezbraci c-o șoaptă.
Dragă-mi este dragostea
care zice: nu și da.

Dragă-mi este dragostea,
mare face inima,
mare pe cât lumea-zare,
mică pe cât lacrima.

Dragă-mi este dragostea
care face stea și stea
din pământurile noastre -
prin poienile albastre.

Sângele își știe visul.
Dragă-mi este dragostea
Cu-nălțimile și-abisul
și cu ce mai are-n ea.

Dragă-mi este dragostea –
locului nu pot s-o țin,
căci frumsețea ei dispare
în frumsețile-i ce vin.

Dragă-mi este dragostea,
dragă uneori furtuna
și-un păcat pe care-l arde
pe la miezul nopții luna.

Din aleanul trupului

sufletul se naște.
Dragă-mi este dragostea
ce de ani mă paște.

Dragostea ne-o țină zeii,
să ne-ncânte funigiei
ca urzeala inului
firele destinului.

LES QUATRAINS DE L'AMOUR

*J'aime l'amour
hanté par l'ombre des sourcils,
par des sourcils terrestres,
longs, obliques, orientaux.*

*J'aime l'amour,
le soleil qui traverse les siècles,
l'amour qui porte en lui
souvent la mort, souvent un remède.*

*On dit que dans un champ de blé mûr,
le coquelicot, tu le déshabilles d'un murmure.
J'aime l'amour
qui dit non et oui tout à la fois.*

*J'aime l'amour
qui fait grandir le cœur,
aussi grand que l'horizon du monde,
aussi petit que la larme.*

*J'aime l'amour
qui fait naître étoile après étoile
de nos terres ancestrales
à travers les clairières bleuâtres.*

*Le sang connaît son propre rêve.
J'aime l'amour
Avec ses cimes et ses abîmes
et avec tout ce qu'il recèle en lui.*

*J'aime l'amour –
le tenir sur place, je ne peux pas
car sa beauté disparaît
dans ses futures beautés qui arrivent.*

*J'aime l'amour,
et parfois même la tempête,
et un péché que fait brûler
à minuit, la lune.*

*Du désir charnel
l'âme naît.
J'aime l'amour
qui depuis des années me quette.*

*Que les dieux nous préservent l'amour,
que les fils de lumière nous enchantent,
comme le tressage du lin
les rênes du destin.*

MOARTEA LUI PAN

Volumul „În marea trecere”(1924)

I PAN CĂTRE NIMFĂ

Cu strai de broască-n păr răsai din papură,
o undă
vrea să te cuprindă și nisipuri prind să fiarbă.
Ca dintr-o nevăzută amforă rotundă
îți verși mlădie trupul gol în iarbă.

Și vâna de la tâmpile îmi zvâcnește
ca gușa unei leneșe șopârle
ce se prăjește-n soare,
mișcarea ta mi-adie murmur de izvoare.

Ca pânea caldă eu te-aș frânge,
mișcarea ta mi-azvârle clipe dulci în sânge.

Nisipuri prind să fiarbă.

Vară,
soare,
iarbă!

II ZEUL AȘTEAPTĂ

Prin miriște se joacă
șoareci și viței,
iar vițele de vie
țin în palme
brotăcei.
C-o păpădie
între buze
o aștept
să vie.
Nu vreau decât
să-mi port curate
degetele răsfirate

prin părul ei,
prin părul ei
și-apoi prin nori
s-adun din ei
ca dintr-un caier
fulgerele-așa cum toamna
strângi din aer
funigei.

III

UMBRA

Pan rupe faguri
în umbra unor nuci.

E trist:
se înmulțesc prin codri mănăstirile,
și-l supără sclipirea unei cruci.

Zboară-n jurul lui lăstunii
și foile de ulm
răstălmăcesc o toacă.
Subt clopot de vecerne Pan e trist.
Pe-o cărăruie trece umbra
de culoarea lunii
a lui Crist.

IV

PAN CÂNTĂ

Sunt singur și sunt plin de scai.
Am stăpânit cândva un cer de stele
și lumilor
eu le cântam din nai.
Nimicul își încoardă struna.
Azi nu străbate-n grota mea
nici un străin,
doar salamandrele peștrite vin
și câteodată:

Luna.

V

PĂIANJENUL

Gonit de crucile sădite pe cărări
Pan
s-ascunse într-o peșteră.
Razele fără de-astâmpăr se-mbulzeau
și se-mpingeau cu coatele s-ajungă pân' la el.
Tovarăși nu avea,

doar un păianjen singurel.
Iscoditor, micuțul își țesuse mreaja de mătase
în urechea lui.
Și Pan din fire bun
prindea țăntări celui din urmă prieten ce-i rămase.

Treceau în goană toamne cu căderi de stele.

Odată zeul își cioplea
un fluier din nuia de soc.
Piticul dobitoc
i se plimba pe mână.
Și-n scăpărări de putregai
Pan descoperi mirat
că prietenul avea pe spate-o cruce.
Bătrânul zeu încremeni fără de grai
în noaptea cu căderi de stele
și tresări îndurerat,
păianjenul s-a-ncreștinat.

A treia zi și-a-nchis coșciugul ochilor de foc.
Era acoperit cu promoroacă
și-amurgul cobora din sunetul de toacă.
Neisprăvit rămase fluierul de soc.

LA MORT DE PAN

I **PAN À LA NYMPHE**

*Les cheveux couverts de spirogyre verte comme la grenouille, tu sors du jonc,
une onde
cherche à t'étreindre et des sables se mettent à bouillir.
Comme d'une invisible amphore ronde,
tu fais couler gracieusement dans l'herbe ton corps nu.*

*Et la veine à mes tempes palpite,
comme la gorge d'un paresseux lézard
qui se chauffe au soleil.
Ton mouvement m'apporte le murmure des sources.*

*Comme le pain chaud, je te romprais,
ton mouvement jette dans mon sang des instants doux.*

Les sables se mettent à bouillir.

*Été,
soleil,
herbe!*

II

LE DIEU ATTEND

*Dans les champs jouent
souris et veaux,
et les vignes tiennent
dans leurs paumes
de petits crapauds.
Un pissenlit
entre mes lèvres,
je 'attends
qu'elle vienne.
Je ne veux que
passer mes doigts propres
mes doigts écartés
dans ses cheveux,
dans ses cheveux
et puis dans les nuages
pour en recueillir
comme d'une poignée de laine
les foudres tout comme en automne
on ramasse de l'air
des toiles d'araignée.*

III

L'OMBRE

*Pan brise des rayons de miel
à l'ombre des noyers.*

*Il est triste :
dans les forêts se multiplient les monastères,
et l'éclat d'une croix l'importune.*

*Les hirondelles volent autour de lui,
et les feuilles d'ormeau
imitent le son d'une cloche.
Sous la cloche annonçant les vêpres, Pan est triste.
Sur un sentier passe une ombre
de la couleur de la lune,
celle du Christ.*

IV

PAN CHANTE

*Je suis seul et plein de chardons.
J'ai jadis régné sur un ciel d'étoiles,
et aux peuples du monde
je jouais de ma flûte.
Le néant tend sa corde.
Aujourd'hui, dans ma grotte,*

*nul étranger ne pénétre,
seules les salamandres tachetées viennent
et, parfois :*

La lune.

V
L'ARAIGNÉE

*Chassé par les croix plantées sur les sentiers,
Pan
se cacha dans une caverne.
Les rayons sans cesse se bouscullaient,
se poussaient pour l'atteindre de leurs coudes.
Il n'avait plus de compagnons,
sauf une araignée solitaire.
Curieuse, la petite tissait sa toile de soie
dans l'oreille du dieu.
Et Pan, de nature bienveillante,
attrapait des moustiques pour le dernier ami qui lui était resté.*

Les automnes passaient en hâte, emportant des pluies d'étoiles.

*Un jour, le dieu sculptait
une flûte dans une verge de sureau.
La petite bête
se promenait sur sa main.
Et dans les lueurs du bois pourri,
Pan découvrit, stupéfait,
que son ami portait une croix sur le dos.
Le vieux dieu se figea sans dire mot
dans la nuit aux étoiles filantes
et tressaillit attristé :
l'araignée s'était christianisée.*

*Le troisième jour, il ferma son cercueil aux yeux ardents.
Il était couvert de givre
et le crépuscule descendait du son des cloches.
La flûte de sureau resta inachevée.*

Motto: „Veșnicia s-a născut la sat” (Lucian Blaga)

Eleva, Ihuț Marcela

Școala Gimnazială „Nicodim Ganea” Bistra

Coordonator, **prof. Petrovan Elena Anamaria**

CÂNTARE VÂNTULUI

Volumul „Pașii profetului” (1921)

În iubire nimeni, nimeni
nu-și ține cuvântul.
Veșnic strâns îmbrățișat
te-a ținut numai pământul."
Astfel cântă sfâșiat
lângă mine vântul,
când la dreapta, când la stânga,
lângă mine vântul.

LE CHANT AU VENT

*En amour personne, personne
ne tient sa parole.
Seule la terre te tiendrait
entre ses bras pour toujours. "*
*Ainsi chante à côté de moi
le vent déchiré,
parfois à droite, parfois à gauche,
à côté de moi le vent.*

CE AUDE UNICORNUL

Volumul „Ce aude unicornul” (1957-1959)

Prin lumea poveștilor
zumzetul veștilor.

Prin murmurul mărilor
plânsetul țărilor.

Prin lumea aievelor
cântecul Evelor.

Prin vuietul timpului
glasul nimicului.

Prin zvonul eonului
bocetul omului.

QU'ENTEND LE LICORNE?

*A travers le monde des contes
les bourdonnement des naissants*

A travers le murmure des mers

Le cri des terres.

*A travers le monde du réel
le chant d'Eves.*

*A travers le rugissement du temps
la voix du néant.*

*Par la ruméur de l'éon
la lamentation de l'homme.*

Motto: „În Hades e - tot ce-a trecut prierii și iubirile.”

Eleva, Beleiu Denisa

Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan”

Coordonator, prof. Rusu Sofica

CĂLUGĂRUL BĂTRÂN ÎMI SOPTEȘTE DIN PRAG

Volumul „În marea trecere” (1924)

Tinere care mergi prin iarba schitului meu,
mai este mult pân-apune soarele?

Vreau să-mi dau sufletul
deodată cu șerpii striviți în zori
de ciomegele ciobanilor.
Nu m-am zvârcolit și eu în pulbere ca ei?
Nu m-am sfredelit și eu în soare ca ei?

Viața mea a fost tot ce vrei,
câteodată fiară,
câteodată floare,
câteodată clopot-ce se certa cu cerul.

Azi tac aici, și golul mormântului
îmi sună în urechi ca o talangă de lut.
Aștept în prag răcoarea sfârșitului.
Mai este mult? Vino, tinere,
ia țărâna în pumn
și mi-o presară pe cap în loc de apă și vin.
Botează-mă cu pământ.
Umbra lumii îmi trece peste inimă.

LE VIEUX MOINE ME PARLE À MI-VOIX DEPUIS LE SEUIL DE LA PORTE

*Toi, jeune âme qui marches dans l'herbe de mon ermitage,
le soleil se cache-t-il encore longtemps derrière l'horizon?*

*Je veux rendre mon âme
en même temps que les serpents écrasés à l'aube
sous les bâtons des bergers.
Ne me suis-je pas tordu moi aussi dans la poussière comme eux?
Ne me suis-je pas débattu moi aussi au soleil tout comme eux?*

*Ma vie a été tout ce que l'on peut rêver,
parfois une bête sauvage,
parfois une fleur,
parfois une cloche qui se disputait avec le ciel.*

*Aujourd'hui, je me tais ici et le vide de la tombe
résonne dans mes oreilles comme une cloche d'argile.*

*J'attends, au seuil, la fraîcheur du dernier souffle
Y a-t-il encore longtemps? Viens, jeune homme,
prends une poignée de poussière
et parsème-la sur ma tête au lieu de l'eau et du vin.
Baptise-moi avec de la poussière.*

L'ombre du monde passe au-dessus de mon cœur.

ÎN MAREA TRECERE

Volumul „În marea trecere” (1924)

*Soarele-n zenit ține cântarul zilei.
Cerul se dăruiește apelor de jos.
Cu ochi cuminți dobitoace în trecere
își privesc fără de spaimă umbra în albi.
Frunzare se boltesc adânci
peste o-ntrăgă poveste.*

*Nimic nu vrea să fie altfel decât este.
Numai sângele meu strigă prin păduri
după îndepărtata-i copilărie,
ca un cerb bătrân
după ciuta lui pierdută în moarte.*

*Poate a pierit sub stânci.
Poate s-a cufundat în pământ.
În zadar i-aștept veștile,
numai peșteri răsună,
pâraie se cer în adânc.*

*Sânge fără răspuns,
o, de-ar fi liniște, cât de bine s-ar auzi
ciuta călcând prin moarte.*

*Tot mai departe șovăi pe drum -
și, ca un ucigaș ce-astupă cu năframă
o gură învinsă,
închid cu pumnul toate izvoarele,
pentru totdeauna să tacă,
să tacă.*

DURANT LE GRAND PASSAGE

*Le soleil au zénith tient la balance du jour.
Le ciel s'offre aux eaux d'en bas.
En passant, des bêtes aux yeux doux
Contemplant sans crainte leur ombre dans des lits de rivières.
Les feuillages se voûtent profondément
au-dessus du 'un véritable conte.*

*Tout est à sa place.
Seul mon sang crie à travers les forêts
Vers son enfance lointaine,
pareil au vieux cerf
qui appelle sa biche perdue dans la mort.*

*Peut-être est-elle morte sous les roches,
Ou s'est enfoncée aux tréfonds de la terre,
En vain j'attends de ses nouvelles,
il n'y a que des grottes qui retentissent,
des ruisseaux qui murmurent dans l'abîme.*

*Sang sans réponse,
ô, si le silence régnait, comme on entendrait bien
la biche marcher à travers la mort.*

*Toujours plus loin, j'avance sur la route en hésitant -
et, tout comme un tueur qui couvre d'un voile
une bouche vaincue,
Je ferme de mes poings toutes les sources,
pour qu'elle se taisent à jamais,
qu'elle se taisent.*

Motto: „Fericirea este viața activă”

Eleva **Goarnă Larisa Andreea**

Liceul Teoretic Teiuș

Coordonator, prof. **Săsărman Georgeta Adriana**

BIOGRAFIE

Volumul „Lauda somnului” (1929)

Unde și când m-am ivit în lumină nu știu,
din umbră mă ispitesc singur să cred
că lumea e o cântare.
Străin zîmbind, vrăjit suind,
în mijlocul ei mă-mplinesc cu mirare.
Cîteodată spun vorbe cari nu mă cuprind,
cîteodată iubesc lucruri cari nu-mi răspund.
De vînturi și isprăvi visate îmi sunt ochii plini,
de umblat umblu ca fiecare:
cînd vinovat pe coperișele iadului,
cînd fără păcat pe muntele cu crini.

Închis în cercul aceleiași vetre
fac schimb de taine cu strămoșii,
norodul spălat de ape subt pietre.
Seara se-ntîmplă mulcom s-ascult
în mine cum se tot revarsă
poveștile sîngelui uitat de mult.
Binecuvînt pînea și luna.
Ziua trăiesc împrăștiat cu furtuna.

Cu cuvinte stinse în gură
am cîntat și mai cînt marea trecere,
somnul lumii, îngerii de ceară.
De pe-un umăr pe altul
tăcînd îmi trec steaua ca o povară.

BIOGRAPHIE

*Où et quand j'ai apparue dans la lumière je ne le sais pas,
de l'ombre je tente moi-même de croire
que le monde est un chant.
Souriant étrangement, montant charmé,
dans son milieu je m'accomplis émerveillé.
Parfois je dis des mots qui ne me comprennent pas,
parfois j'aime des choses qui ne me répondent pas.
De vents et de prouesses rêvées mes yeux sont pleins,*

*de marcher je marche come quiconque :
quand coupable sur les toits de l'enfer,
quand sans péché sur la montagne avec des lys.*

*Fermé dans le cercle du même foyer
j'échange des mystères avec les ancêtres,
le peuple lavé par des eaux sous des pierres.
Le soir il m'arrive paisible d'écouter
en moi comment débordent sans cesse
les histoires du sang oublié depuis longtemps.
Je bénis le pain et la lune.
Le jour je vis dissipé avec la tempête.
Avec des mots éteints dans la bouche
j'ai chanté et je chante encore le grand passage,
le sommeil du monde, les anges de cire.
D'une épaule sur l'autre
en me taisant je passe mon étoile comme un fardeau.*

LINIȘTE

Volumul „Poemele luminii” (1919)

Atîta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept
mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cîntă-n mine-un dor ce nu-i al meu.

Se spune că strămoși care au murit fără de vreme,
cu sînge tînăr înca-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin,
vin să-și trăiască mai departe
în noi
viața netrăită.

Atîta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe - suflete-n ce piept îți vei cînta
și tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de liniște,
pe harfă de-ntunerice - dorul sugrumat
și frînta bucurie de viață? Cine știe? Cine știe?

SILENCE

*Tant de silence il y a autour de moi qu'il me semble entendre
comment les rayons de la lune s'écrasent contre les fenêtres.*

*Dans ma poitrine
une voix étrange s'est éveillée en moi
et un chant chante en moi une nostalgie qui n'est pas la mienne.*

*On dit que les ancêtres morts avant l'heure,
avec du sang jeune encore dans les veines,
avec de grandes passions dans le sang,
avec du soleil vivant dans les passions,
viennent,
ils viennent poursuivre
en nous
leur vie non vécue.*

*Tant de silence il y a autour de moi qu'il me semble entendre
comment les rayons de la lune s'écrasent contre les fenêtres.*

*Ô, qui sait - mon âme en quel corps tu chanteras
toi aussi dans les siècles à venir
sur de douces cordes de silence,
sur la harpe de ténèbres - le désir étranglé
et la joie de vivre écrasée ? Qui sait ? Qui sait ?*

Motto: „Din cer a venit un cântec de lebăda”

Eleva, **Damian Tania**

Colegiul Național Militar „Mihai Viteazul” Alba Iulia

Coordonator: **prof. Damian Elena**

DIN CER A VENIT UN CÂNTEC DE LEBĂDĂ

Volumul „Poemele luminii”(1919)

Din cer a venit un cântec de lebădă.
Îl aud fecioarele ce umblă cu frumuseți desculțe
peste muguri. Și pretutindeni îl aud eu și tu.

Călugării și-au închis rugăciunile
în pivnițele pământului. Toate-au încetat
murind sub zăvor.

Sângeram din mâni, din cuget și din ochi.
În zadar mai cauți în ce-ai vrea să crezi.
Țărâna e plină de zumzetul tainelor,
dar prea e aproape de călcâie
și prea e departe de frunte.
Am privit, am umblat, și iată cânt:
cui să mă-nchin, la ce să mă-nchin?

Cineva a-nveninat fântânile omului.
Fără să știu mi-am muiat și eu mâinile
în apele lor. Și-acuma strig:
O, nu mai sunt vrednic
Să trăiesc printre pomi și printre pietre.
Lucruri mici,
lucruri mari,
lucruri sălbatice - omorâți-mi inima!

VOM HIMMEL KLANG EIN SCHWANENGESANG

*Vom Himmel klang ein Schwanengesang
Es hören die Jungfrauen, die mit den barfuß Schönheiten laufen
über die Knospen. Und überall hörst du und höre ich es.*

*Die Mönche schlossen ihre Gebete
in den Kellern der Erde. Alles hörte auf
sterbend unter dem Türriegel.*

*Ich blutete aus den Händen, dem Kopf und den Augen.
Du suchst vergeblich nach dem, woran du glauben möchtest.
Die Erde ist voll vom Summen der Geheimnisse,
aber es ist zu nah an den Fersen*

*und zu weit weg von der Stirn.
Ich habe geschaut, ich bin gegangen, und hier singe ich:
Wen soll ich verehren, was zu verehren ist?*

*Jemand hat die Brunnen des Menschen vergiftet.
Ohne zu wissen habe ich meine Hände
in ihr Wasser eingetaucht. Und jetzt schreie ich:
Oh, bin ich nicht mehr würdig
zwischen Bäumen und Steinen zu leben.
Kleine Dinge,
große Dinge,
wilde Dinge - tötet mein Herz!*

NOI ȘI PĂMÂNTUL

Volumul „Poemele luminii”(1919)

*Atâtea stele cad în noaptea asta.
Demonul nopții ține parcă-n mâni pământul
și suflă peste-o iască
năprasnic să-l aprindă.
În noaptea asta-n care cad
atâtea stele, tânărul său trup
de vrăjitoare-mi arde-n brațe
ca-n flăcările unui rug.
Nebun,
ca niște limbi de foc eu brațele-mi întind,
ca să-ți topesc zăpada umerilor goi,
și ca să-ți sorb, flămând să-ți mistui
puterea, sângele, mândria, primăvara, totul.
În zori când ziua va aprinde noaptea,
Când scrumul nopții o să piară dus
de-un vânt spre-apus,
în zori de zi aș vrea să fim și noi
cenușa,
noi și - pământul.*

WIR UND DIE ERDE

*So viele Sterne fallen heute Nacht.
Der Dämon der Nacht scheint die Erde in seinen Händen zu halten
und bläst auf einen Zunder
um sie zu entzünden.
In dieser Nacht, in der so viele Sterne
fallen, ihr junger Körper,
der einer Hexe in meinen Armen brennt
wie in den Flammen eines Scheiterhaufens.
Verrückt,*

*strecke ich meine Arme wie Feuerzungen aus,
um den Schnee von deinen nackten Schultern zu schmelzen,
und auszusaugen, hungrig zu verzehren.
deine Kraft, dein Blut, deinen Stolz, deinen Frühling, alles.
Bei Tagesaubbruch, wenn der Tag die Nacht erhellt,
Wenn die Asche der Nacht vergeht
Mit einem Wind, der untergeht,
Im Morgengrauen wünsche ich mir, dass auch wir
Asche werden,
wir und -die Erde.*